

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 95

Izlazi subotom

Zagreb, 3. travnja 2010.

Jedan dio naroda za vrijeme govora ustaških dužnostnika pred hrv. pravoslavnom crkvom u Mašićima

*Narod pred Hrvatskom pravoslavnom crkvom u Mašićima
 ("Nova Hrvatska", 16. rujna 1942.)*

Sretan Uskrs i Deseti Travnja,

glavnom Uredniku Hrvatskog GLASNIKA kao i svim suradnicima!

Svim Braniteljima H.O.Sa posebno svim hrvatskim generalima (vitezovima) koji su lažno osuđeni od jugo-udbe.

Svim Hrvatima i Hrvaticama dobre volje.

Živio DESETI TRAVNJA, najznačajniji datum u hrvatskoj povijesti.

Živjela NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA.

Slava borcima koji su do danas za nju svoje živote dali.

ZA DOM SPREMNI!

Mile Jergović-Špageša

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
 PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
 30.000 primjeraka
 Glasnik je besplatan

Maj hrvatski dom

- Zvonimir R. Došen: NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (2)..... 3

Iz urednikova kuta

- USTAŠE SU TEMELJNA GRANA HRVATSKOG NACIONALNOG I DRŽAVOTVORNOG BIČA..... 5

U žarištu

- JOSO BUŽAN..... 7
- ROLF HOLUB IZ KLAGENFURTA U AKCIJI..... 8
- Rudi Tomić: PRAVOSLAVNA CRKVA U HRVATSKOJ..... 9
- Akademik Mirko Vidović: GLAVNA JOSIPOVIĆEVA ZADAČA..... 13
- Josip Kokić: KAPITULANTSKI I DVOSMISLENI STAVOVI ZAGREBAČKOG KAPTOLA O EU I PRIKLJUČENJU RH TOJ MEGA INTEGRACIJI..... 14
- Diana Majhen: PITANJE VJERODOSTOJNOSTI..... 15
- Zvonimir R. Došen: SUD U FLORIDI ODRADIO ATEISTIČKI BLAGDAN..... 16
- PRIOPĆENJE..... 17
- prof. Žarko Marić: GORANOVE PJESME MRŽNJE..... 18
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (9. dio)..... 20
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (11. dio)..... 22
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (7. dio)..... 23
- Harun Yahya: PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (18. dio)..... 25
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (15. dio)..... 26
- dr. sc. Ilija Barjašić: ŽRTVOVANJE - UZOR SUDBINA - ŠIROM OTVARA NEBESA..... 27
- Branko Stojković: SINDIKATI NA GRBAČI HRVATSKOG NARODA..... 28
- Diana Majhen: POBJEGLICE, ČETNIČI I KOMUNISTI..... 29
- Rudi Tomić: OSNOVAN SAVEZ JUGOSLAVENA U HRVATSKOJ..... 30
- Josip Kokić: MOJ OSVRT NA IZJAVE O PISMU HBK DOBRO POZNATIH I "UGLEDNIH" TEOLOGA ANNAMARIE GRÜNFELDER I DON IVE GRUBIŠIĆA..... 32
- Đivo Bašić: DUBROVNIK I NJEGOV ZAŠTITNIK (2. dio)..... 33
- Mladen Schwartz: DOSTA JE!..... 35
- prof. Filip Čortlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (6. dio)..... 36
- Tomislav Grgo Antičić: REDIVIVA UNIJE S RBA-HRVATA-SLOVENACA!..... 38
- Boris Leljak: ŽELIŠ LI POSTATI MILIJUNER?..... 39
- Željko Stipić: 10. TRAVNJA..... 40

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (6. dio)..... 41
- Ivo Omričanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (13. dio)..... 42
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (19. dio)..... 43
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941-45. (38. dio)..... 44
- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (15. dio)..... 45
- dr. Mile Budak: BAZALO (35. nastavak)..... 46

Bosno moja

- DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (2. dio)..... 48
- Marko Dragić: SREDNJOVIJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (7. dio)..... 49
- UROTA U KARADORĐEVU (4. dio)..... 51
- dr. Muhamed Borogovac: SRBI, HRVATI, BOŠNJACI - KRATKO POREĐENJE..... 52
- Bedrudin Gušić: „REPUBLIKA SRPSKA JE SRBIJANSKA EKSPLOZIVNA NAPRAVA KOJA IZRAVNO PRIJETI SIGURNOSTI CJELE JUGOISTOČNE EUROPE! (1. dio)..... 53
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (11. dio)..... 55
- Bilal Hasanović: AHLAK – ISLAMSKI MORAL (10. dio)..... 56
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (44. nastavak)..... 56

Bog nas je stvorio

- IV NEDJELJA DOŠAŠĆA..... 57
- Mieczysław Malinski: RIEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)..... 58
- Josip Badalić D.I.: BOŽJI PUSTOLOV (2. nastavak)..... 59

Ustaški hitrosov

- Gen Kameni: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMII (8. dio)..... 61
- Mr. Ivan Čulić: SRAMNO RJEŠENJE (4. dio)..... 62

Kolaci

- Marija Dragun:..... 63

NIKOLA PEJNOVIĆ "TESLA" (2)

Vrhunski izumitelj, super-genij i enigmatični mistik

Zvonimir R. Došen, Kanada

Nikolino prezime, kao i svih njegovih očinskih predaka bilo je Pejnović (ili kako su nekad pisali Peinović). Nadimak "Tesla" dobio je njegov djed radi toga što je imao velike izbočene prednje gornje zube koji su naličili na alatku zvanu tesla.

Tesla je neka vrsta pokućene, plosnate sjekirice (više slična motici) s kratkim držkom kojom su naši stari kopali korita (škipove) u kojima se mijesilo tijesto za kruh i naćve (u stvari veliki škip) u kojima se solilo meso. Svi u onome kraju, kad bi govorili o nekome iz Nikoline obitelji rekli bi "Teslini", a ne Tesle, što samo po sebi znači da taj naziv, barem u Lici, može samo značiti - potomci nečijeg imena ili nadimka, a nikako prezimena. Postavlja se pitanje zašto je onda Nikola, najprije u Americi, a kasnije u širem svijetu, poznat samo pod prezimenom Tesla.

Svi mi koji smo kao emigranti dospjeli u Ameriku, Kanadu i druge bivše (?) anglosaksonske kolonije možemo vrlo lako na to odgovoriti. U vrijeme moga dolaska u Kanadu 1961., naši "gostoprимci" gledali su nas s velikom dozom prezira i nazivali nas DPs (kratica za ponižavajući naziv - Displaced Person), a izgovara se Di-Pi. Ne daj Bože da si u njihovoj nazočnosti progovorio hrvatskim ili kojim drugim za njih stranim jezikom, a da i ne govorimo o imenima i prezimenima koje oni nisu bili u stanju izgovoriti ili, radi svoje umišljene superiornosti, nisu time željeli kontaminirati svoj "civilizirani" rječnik. Danas je malko bolje, nu još i danas oni (i kad hoće) nisu kadri izgovoriti naša prezimena, osobito ona u kojima se jedan do drugoga nalaze dva ili tri suglasnika, ili završavaju s "ić". Da je Nikola kad je došao u Ameriku zadržao svoje prezime Pejnović, u Americi bi ga, kad bi i htjeli, izgovarali "Pidnovik", a Peinović "Pajnovik". Bez obzira na njegov nadnaravni um, s takvim prezimenom Nikola ne bi bio primljen u nijedno društvo umišljenih američkih "inventora" pa je za prezime uzeo nadimak (nickname) svojih pređa -Tesla, koji izgovoren na engleskom zvuči

puno bolje nego Pejnović, iako ga neki i danas izgovaraju "Tezla". Isto tako, Nikolin prijatelj iz Like, prof. Pavle Radosavljević, koji je predavao na Njujorškom sveučilištu preinačio (skratio) je svoje prezime i bio poznat kao prof. Paul Rado. U New Yorku je za vrijeme 1. svj. rata, pod pokroviteljstvom Srpske pravoslavne crkve i Srpskog crvenog krsta, djelovala jedna velikosrbska grupa pod vodstvom prote Petra Stijačića (možda brat zloglasnog Matije u Smiljanu) i zagriženog Velikosrbina Mihajla Pupina. Kako piše Margaret Cheney, kad su 1917. Pupin i Stijačić pokušali organizirati sakupljanje pomoći za Srbiju,

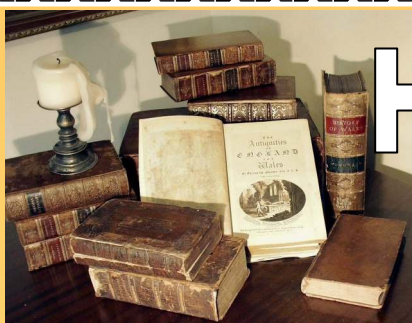

Nikola Tesla

pronašli su da se svi koji su dolazili na liturgiju u njihovu pravoslavnu crkvu nisu osjećali Srbima, pa su **počeli smišljati kako da "sajedine Srbe"**. Tako su došli na ideju da napišu deklaraciju o "pomirbi Srba", a da je, kao najviđeniji ljudi, potpišu Nikola Tesla i Paul Rado. Prof. Rado je javio da radi bolesti ne može doći potpisati, a Nikola, koji je Pupina mrzio iz dna duše, odbio je potpisati, rekavši im je da ga ostave na miru.

Sve izmišljotine o Nikolinom "srpstvu", uključivši i onu floskulu o njegovom "ponosu na srpsko podrijetlo", plasirali su najprije razni velikosrbski pijuni poput Mihajla Pupina i prote Petra Stijačića, a kasnije, "u ime kralja i otačbine" Sava Kosanović, što se vrlo lako može zaključiti iz onoga što piše Margaret Cheney i drugi. Kosanović je u "posrbljavanju" Nikole išao toliko daleko da je novcem iz proračuna Kraljevine Jugoslavije platio i podigao Nikolinom roditeljima nadgrobne spomenike u Jasikovcu kraj Gospića na kojima je on, umjesto Pejnović, dao (ćirilicom) napisati Tesla, te izjaviti da je to naredio i platio Nikola.

U to vrijeme Nikola ne samo da nije imao nikakva novca, nego je bio zadužen na sve strane, a iz jugoslavenske kraljevske kase dobivao je mjesečnu stipendiju od 600 dolara, što je bila lijepa svota u vrijeme kad je prosječna plaća američkoga radnika bila oko 160 dolara mjesečno. Radi čega bi jedna mizerna Srboslavija slala Nikoli u Ameriku taj novac ako ne s namjerom da ga "posrbi"?

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

dr. sc. Tomislav Dragun

dr. sc. Tomislav Dragun

**Živjeti
Nezavisnu Državu Hrvatsku**

Živjeti

Nezavisnu Državu Hrvatsku

Ahmed Muradbegović
Na Božjem putu

100,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
 PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
 e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
 tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

USTAŠE SU TEMELJNA GRANA HRVATSKOG NACIONALNOG I DRŽAVOTVORNOG BIĆA

Znaju me upitati: Jesi li ti ustaša?

Uvijek ozbiljno odgovaram: Ne, nisam!

Kako to, zar tebi ustaše ništa ne znače? Komunisti su ti oprali mozak.

Ne dvojim: Ne, nisu, iako su i to pokušali!

Što se onda dogodilo s tobom?

Ništa. Zaista ništa! Radi se o tome, da, kao što ne mogu biti svoj otac, kojeg volim i štujem, isto tako ne mogu biti niti ustaša, jer živim u drugom vremenu i u drugim prilikama. U doba Nezavisne Države Hrvatske sigurno bih bio ustaša.

Dakako, antifašisti s crvenom petokrakom na čelu, koji još uvijek ne izlaze iz svojih jazbina "po šumama i gorama", nikako nisu u stanju to shvatiti. Za njih je uostalom vrijeme posve stalo. Vjerojatno zauvijek. Nikako ne uspijevaju napustiti one svoje "slavne" i "slavodobitne" trenutke kad su nemoćnom protivniku klekli na prsa i onda mu hitro kamom prerezali vrat.

Srećom mi takvi ne ćemo nikada biti.

Imamo, za razliku od njih, svoje državotvorno stablo, koje iz godine u godinu raste, daje sve nove i nove grane, neprekidno noseći plodove.

Ustaše su, nedvojbeno, grana, zdrava grana, hrvatskog državotvorstva. Ni prva, ni zadnja, ali neprolazno nazočna u tijeku opstojnosti hrvatskog nacionalnog i državnog bića. Dali su ono što su mogli dati, ostavili su nam ono što su nam mogli ostaviti. Time se ponosimo i nikad im to ne ćemo zaboraviti. Bili su nam, a i sad su nam, uzor, svjetiljka koja nas vodi naprijed.

Jednako kao i naša, nakon stotina i stotina godina, obnovljena Nezavisna Država Hrvatska.

Nu, istodobno to ne znači da je sva hrvatska povijest završila s ustašama. Nikako, jer bi predstavljalo hrvatski kraj i smrt. A život i dalje teče.

Bi Višeslav. Prođe njegovo vrijeme. Bi Ljudevit. Prođe njegovo vrijeme. Bi Mislav. Prođe njegovo vrijeme. Bi Trpimir. Prođe njegovo vrijeme. Bi Domagoj. Prođe njegovo vrijeme. Bi Branimir. Prođe njegovo vrijeme. Bi Tomislav. Prođe njegovo

10. travnja 1941.

vo vrijeme. Bi Krešimir. Prođe njegovo vrijeme. Bi Zvonimir. Prođe njegovo vrijeme. Bi Pavao. Bi Tvrtko. Bi Petar. Bi Fran Krsto. Bi Nikola. Bi Toma. Bi Juraj. Bi Ljudevit. Bi Josip. Bi Ante. Bi Stjepan. Bi ...

Prođe njihovo vrijeme. Ali ostadoše njihove grane preko kojih se penje oni koji dolaze nakon njih.

Prođe tako i vrijeme ustaša. Ostaviše nam svoju granu, svoju čvrstu i dičnu granu, na koju stajemo s užitkom dok se penjemo prema svome vremenu i prema svojim zadaćama.

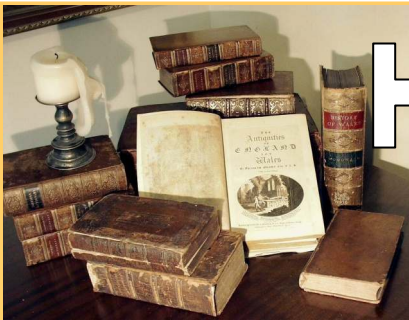
Prema svojoj grani. Nedvojbeno kao Hrvati

Zato i kažem: Bio sam, jesam i sad sam Višeslav, ... Domagoj, ..., Ante ..., ali prvenstveno sam onaj koji je početkom 21. stoljeća krčio put hrvatstvu u svom vremenu, na svoj način, ne smetnuvši nikada s uma, ne zaobilazeći nikada korakom, ne zamećući nikada htijenjem sve ono što me je dovelo do ovoga što sada jesam. I s kim jesam.

Učinimo, dakle, da budućnost kad postane prošlost o nama mogne reći i potvrditi:

Da, uistinu da, i oni su bili dostojni hrvatske zadaće koja ih je zapala, ni malo manje vrjednije od one ustaške, a koju su obavili baš kao i oni: Časno i trajno. Na spomen svome narodu.

T. Domagoj

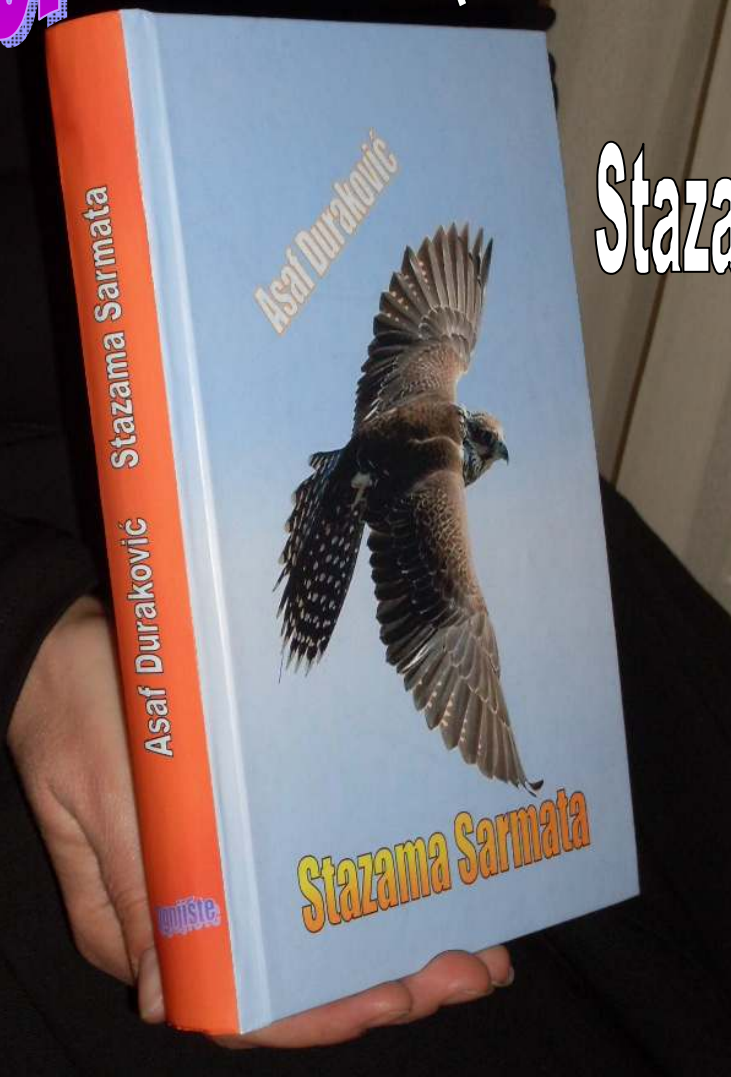
Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

NOVO!

prof. dr. Asaf Duraković

Stazama Sarmata

100,00 kuna

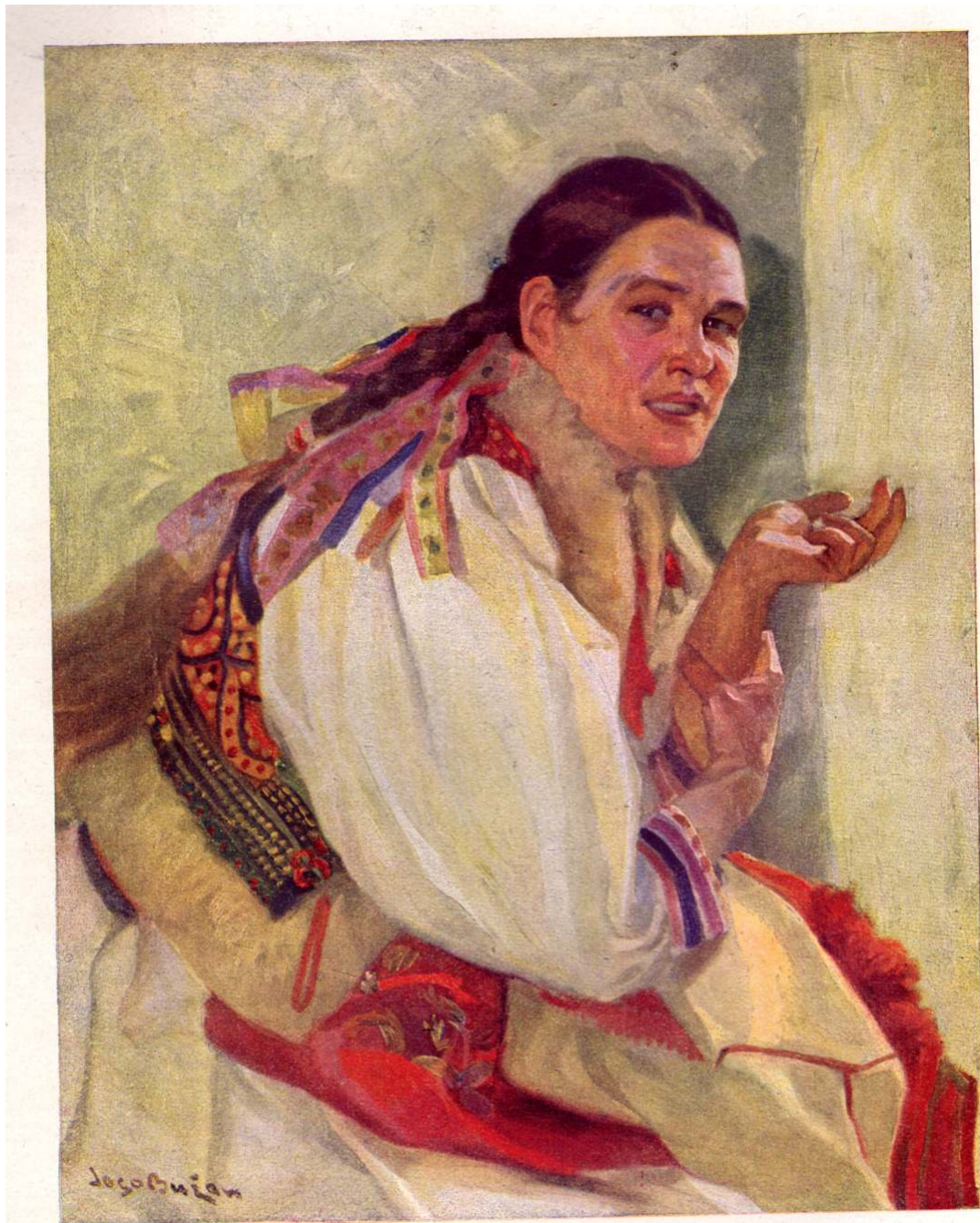
OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtе poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

JOSO BUŽAN

Antun Jiroušek, "Vijenac", knjiga II. – 2, Zagreb 1923.

Joso Bužan. Bara iz Mikulića. Majstor Bužan prenio je Baru na platno vjerno, s njenom otvorenom prostodušnošću, sa širokim slavenskim licem, s nasmješljivim očima iz kojih izbija živo i vrelo srce hrvatske seljačke djevojke. Bara je iz onog sela, u neposrednoj blizini Zagreba, u kome

se kao i u svim drugim ispod Zagrebačke gore, uščuvala u punoj svojoj čistoći i slikovitosti hrvatska narodna nošnja. Spuštenih pletenica – ta još je djevojka – koje je povezala i okitila vrpca-ma i trobojnicama, u lijepome kožušiću, podbočila se desnicom na svoj zobunac i stisnuvši malo svoje vragoljaste oči, otvara svoja usta i kroz bijele zube u po glasa šapuće: evo to sam vam ja Bara iz Mikulića, mahnuvši pri tome nehajno svojom ljevicom.

Joso Bužan: Bara iz Mikulića

ROLF HOLUB IZ KLAGENFURTA U AKCIJI

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Zagreb, Pete Poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com, 091-33.88.431

Zagreb, na dne 29. ožujka 2010.

VLADA RH

Jadranka Kosor, predsjednica

Zagreb, Trg sv. Marka 2

Na znanje:

Luka Bebić, predsjednik Hrvatskog Sabora,

prof. dr. sc. Ivo Josipović, predsjednik RH,

Nenad Stazić, zastupnik u Hrvatskom Saboru

Mladen Bajić, glavni državni odvjetnik,

Dinko Cvitan, ravnatelj USKOKa

Županijski sud u Zagrebu: Mirjana Rigljan, predsjednica

i Milan Došen, sudac izvršenja, br. 2-Ik-I-188/10,

Vrhovni sud RH: Branko Hrvatinić, predsjednik

Ministarstvo pravosuđa RH: Ivan Šimonović, ministar

Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada,

Sven Rustempašić, Sarajevo, BiH,

Vasilije Papović, Beograd, Srbija,

Ljubo Česić Rojs, Hrvatska

Predmet: Ponuda za konzultacije.-

Cijenjena gđo predsjednice,

Rolf Holub vodi istražiteljsko povjerenstvo Regionalnog Parlamenta Koruške u Klagenfurtu (Austrija) i na tragu je ustroja i nositelja organizirane pljačke hrvatskog gospodarstva izvođene i ostvarene preko Hypo-Alpe-Adria Banke iz Klagenfurta. Nemam Vam glede toga što reći, a što bi Vama bilo nepoznato. Ta je banka jedan od dobro znanih realizacijskih čvorova kriminalnog sustava zacrtanog i djelatnog u korist privatnih interesa hrvatskog političko-bankarsko-pravosudnog vrha.

Rolfu Holubu prekjucher sam, nadam se da ih je već dobio, **poslao s povratnicom svoje najnovije knjige** (dobili ste ih i Vi) iz Knjižnice "Brlog" Nakladne zadruge "Ognjište" iz Zagreba: "ZORISLAV KALEB, SUDAC, OVAKO KROJI PRAVDU – Prva knjiga" i "RATKO ŠČEKIĆ, SUDAC, OVAKO KROJI PRAVDU – Prva knjiga", te članak Jolande Rak Šajn i Vesne Kaselj "HOTELSKI MAGNAT JAKO ANDABAK U ĐAKOVU KUPIO 600 HEKTARA ŠUMA", koji je 26. ožujka 2010. objavljen na www.vecernji.hr, gdje je jedan od glavnih aktera upravo Vaš ministar gospodarstva Đuro Popijač i njegova supruga. Istodobno sam se Istražnom povjerenstvu Regionalnog Parlamenta Koruške **stavio na raspoložbu kao svjedok i kao financijski revizor**. Naime, rijetko tko, kao ja, izvan njega samog, tako dobro (i dokumentirano) poznaje predmetni "kriminalni sustav" i njegove (s imenima i prezimenima) nositelje.

Na isti način postupio sam i u odnosu na Bayerisches Landeskriminalamt (glavni inspektori: Friedlein i Schmidt).

Moje svjedočenje, dokumentacija objavljena u mojim knjigama, ali i ona koja će tek doći na red za objavu, te moja revizorska pomoć klagenfurtskim istražiteljima, sigurno će uroditi dalekosežnim i korjenitim dosezima u svezi sa spoznajom glede ustroja i djelovanja kriminalnog sustava kojim se pljačkalo i opljačkalo Republiku Hrvatsku, u smišljaju i provedbi, sve zacrtano od početka u samom hrvatskom političkom i državnom vrhu.

Stoga, prije nego li pođem još koji korak dalje, vjerujući da niste osobno izravno umiješani u dotični pakleni antihrvatski projekt, **dajem Vam ponudu za časnu konzultaciju**, kako bi se spasilo što se još spasiti da – od još uvijek zdravog dijela hrvatskog tijela. Ne, dakako, i same pljačkaše.

S poštovanjem

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

dr. sc. Tomislav Dragun,

predsjednik

Sve je pod kontrolom: Vijeće za obranu i nacionalnu sigurnost - VONS

PRAVOSLAVNA CRKVA U HRVATSKOJ

Rudi Tomić, Kanada

Temeljni uzrok stvaranja Istočnog pravoslavnog kršćanstva bilo je stoljetno trvenje grčkog i latinškog poglavarstva, koje je konačno dovelo do poznate "velike shizme" - raskola između istočnog i zapadnog kršćanstva 1054. godine. "Najveći uzrok odvajanja istočne Crkve od zapadnog kršćanstva bio je odbijanje zahtjeva rimskog biskupa za vrhovnom vlašću. Bilo je i neslaganja oko klauzule dodane Nicejskom vjerovanju od strane zapadne Crkve u kojoj se za Duha Svetoga kaže da je proizašao iz Sina kao i iz Oca, a to je naučavanje koje pravoslavni odbijaju." (Michael Sadgrove, *The World's Religions*, 1982. London).

Od 1054. godine pravoslavne episkopije nosile su imena mjesta ili pokrajina, u kojima su bile osnovane. Grčka, čim je stekla nezavisnost 1830. godine, kralj ju je proglasio kraljevinom i pravoslavnu crkvu nazvao "grčkom". A tek nakon 1920. godine počele su pravoslavne crkve u Istočnoj Europi dobivati i nacionalne nazive. Prelaskom s općenitog vjerskog shvaćanja u nacionalno religijsko poimanje, u takvom ozračju osnovana je Ruska pravoslavna crkva, a potom je utemeljena i Srpska pravoslavna crkva, te sve ostale pravoslavne crkve u svijetu uključuju se pod utjecaj državnih vlasti. S tim preoblikovanjem pravoslavlje mijenja i nazor duhovne doktrine i prelazi s univerzalnog u državne sustave vladajućih režima.

Međutim, dok su ostale nacionalne pravoslavne crkve ostale u svojim državnim okvirima, srpsko je pravoslavlje naglo počelo krčiti sebi put na zapadnu stranu od rijeke Drine, noseći sa sobom, uz Božju riječ, natruhe velikosrpskog šovinizama. Zbog nacionalističkog ekspanzionizama Srbi su doživjeli preobraćenje - s pravoslavlja u srboslavlje. *Si diis place!* (ako bogovi mogu takvu glupost podnijeti!). Srbi su također konzumirali pravoslavne vjernike drugih nacionalnih manjina i pripadnike ostalih vjerskih opredjeljenja u Hrvatskoj i BiH, koji nisu katolici ili muslimani. Makedonski i crnogorski pravoslavci oslobodili su se od Beograda i Srpske pravoslavne crkve, dakle osamostalili su se kao nacionalne države i samostalne pravoslavne crkve, jedino što je još ostalo pod izravnim utjecajem beogradske Srpske pravoslavne crkve su - hrvatski pravoslavci i srpska manjina u Hrvatskoj i BiH.

Srbi ne žele Hrvatsku pravoslavnu crkvu

Pravoslavlje na srpski način

Ne kanimo pisati osvrt na ortodoksno pravoslavlje s teološkog gledišta, nego ćemo usredotočiti kratki pogled na zapadne susjede Srbije, kako je srpskim nacionalnim manjinama Beograd perfidno nametnuo srpstvo uz pravoslavlje, te posljedično na politička stajališta, koja su utrla staze tolikim zločinima na teritoriju Hrvatske i BiH.

Breme velikosrpskog pravoslavlja hrvatski je narod nosio na svojim leđima skoro cijelo jedno stoljeće, u svojoj državi, koje se tijekom Karađorđevićeve Jugoslavije osnažilo u četništvo, a tijekom Titove Jugoslavije u "antifašizam" i ostavilo tragove gnjusnih posljedica diljem Hrvatske.

Hrvatski je narod stoga, čim je imao priliku, skinuo jaram okupatora (1941. i 1991.) uz velike žrtve. Drugi Svjetski rat otvorio je mogućnost hrvatskom narodu stvaranja Nezavisne Države Hrvatske na povijesnom i etničkom teritoriju, koja je bila pravedna i pravna država - i međunarodno priznata. Onima kojima je NDH bila trn u oku nazvali su "papet" državom - *Loci communes* (otrcana fraza), jer je imala Njemačku za saveznika. Naime, po toj logici Srbi su stoljećima bili - turska, ruska i engleska papet "država", ali takvom je nikad neće nazvati Židovi, Srbi i Jugoslaveni, mada žive u Hrvatskoj!

Nezavisna Država Hrvatska nije bila Pavelićeva, nego je stvorena voljom hrvatskog naroda, uz najveće ljudske žrtve, u borbi protiv udruženih neprijatelja: srpskih četnika, srpskih partizana, hrvatskih jugoslavenskih partizana (Mesićevih "antifašista") i svjetskih neprijatelja predvođenim engleskom masonerijom.

U takvim ratnim vremenima, u NDH je postojala Hrvatska pravoslavna crkva i Hrvatska islamska zajednica, kojoj je država sagradila i velebnu džamiju. Novoutemeljene vjerske zajednice u Hrvatskoj, kao i katolička crkva, bile su odvojene od države i uživale potpunu samostalnost.

Nakon sloma NDH srbo-partizani su uništili opstojnost Hrvatske pravoslavne crkve, a Njegovu uzvišenost Zagrebačkog metropolita Germogena (Gregor Ivanović Maksimov) ubili su prvog dana kada su ušli u Zagreb.

Zabranjena je bila i Hrvatska islamska zajednica i oduzeta im je džamija; Zagrebačkog muftiju Ismeta Muftića osudili su na smrt strijeljana, a stotine njegovih sljedbenika – hodža, imama i hafiza u Hrvatskoj također je mučki ubijeno.

Obnova Pravoslavne crkve u Hrvatskoj

"Država, naime, raspolaže brojkama da u Hrvatskoj postoji oko 11.400 stanovnika koji su se po nacionalnosti izjasnili kao Hrvati, a po vjeri su pravoslavci. Pri tome se nisu izjasnili ni kao članovi SPC-a niti MPC-a, a niti Crnogorske pravoslavne crkve, Grčke, Rumunjske... Opredivale li se oni kao članovi Hrvatske pravoslavne zajednice, država će ih priznati po automatizmu!" –

rekao je Franjo Dubrović, tajnik komisije za odnose vjerskih zajednica Republike Hrvatske. (Darko Pavičić, *Večernji list*, 14. 03. 2010.)

Dakle, pravoslavci u RH, prema postojećem Zakonu o vjerskim zajednicama, imaju pravo osnovati Hrvatsku pravoslavnu crkvu, jer ispunjavaju potrebne uvjete za registraciju. Naime, potrebno je imati 500 članova i čekati pet godina da bi se mogla ustoličiti neka vjerska zajednica u RH. Međutim, hrvatskim pravoslavcima ide na ruku što će na slijedećim popisu stanovništva, već slijedeće godine, imati priliku da je izjasne kao vjerski pripadnici Hrvatske pravoslavne crkve.

Činjenica je također da makedonski, crnogorski, albanski, rumunjski, bugarski, češki, poljski, mađarski i drugi pravoslavci u Hrvatskoj ne žele biti u Srpskoj pravoslavnoj crkvi, jer se osjećaju građanima Hrvatske, a ne Srbije, te smatraju da im je mjesto u Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi.

Srbe općenito, srbofile, antifašiste i Židove u Hrvatskoj, već je obuzela panika da će "uskrsnuti" Hrvatska pravoslavna crkva, koju je 1942. godine potaknuo poglavnik NDH dr. Ante Pavelić. Kao po nekom dogovoru, korov u Hrvatskoj ustao je u obranu Srpske pravoslavne crkve, ali ne s vjerskog gledišta, nego upravo s antihrvatskog stajališta.

Govore istim jezikom

Srpska narodna stranka u RH osudila je osnivanje Hrvatske pravoslavne crkve u Hrvatskoj, ocijenivši da je ta organizacija po svom poslanstvu "antisrpska, nacionalistička i u stvarnoj suštini antipravoslavna." U istom priopćenju optužuje utemeljitelje HPC da su "bivši sveštenici Pravoslavne crkve, kojima je zbog duhovnih, materijalnih i krivičnih prestupa oduzet sveštenečki čin", dodavši da članovi HPC nisu pravoslavci nego katolici!

Dalmatinska eparhija SPC oštro je osudila namjeru osnivanja HPC, kao i vladika Fotije, te su zatražili od premijerke Jadranke Kosor i predsjednika Ive Josipovića da zabrane "osnivanje te crkve, s obzirom na njeno loše značenje u prošlosti i njenu povezanost s genocidom nad Srbima, Jevrejima i Romima." Pisma Gerasima i Fotije, objavljena su preko Interneta info@spc.rs, na engleskom jeziku gdje je stavljen naglasak na "the dark secret of the Holocaust" nad "nevinim" ortodoksnim Srbima u Hrvatskoj.

Saša Milošević

Možemo shvatiti srdžbe srpskog vjerskog poglavarstva, jer im se s ovim činom (utemeljenjem HPC) oduzima vjerska apsolutnost na pravoslavlje u Hrvatskoj. A to je njihov hljebac! Ali nikako ne možemo sagledati ljudsku ništavnost srpskih uljeza, koji su se dobro uhljebili u Hrvatskoj, a svim silama ruše temelje RH i pljuju po povijesti hrvatskog naroda.

Primjera radi navest ćemo samo nekoliko "uglednika", koji su se oglasili na ovu temu, mada s njome nemaju nikakve veze, jer se radi o spodobama drugih vjera ili nevjernika.

Naime, mnogi su "zaboravili" da je tijekom rata SPC sa svojim cijelim vodstvom bila uz Miloševića; da su davali "Božji" blagoslov četnicima koji su išli klati i ubijati po hrvatskim gradovima i selima. Zar netko, tko je priseban, može zaboraviti Škabrnju, Vukovar, Srebrenicu i druga stratišta, te za "uzvrat" pisati osvrte o zbivanja iz doba NDH?

Nitko se u medijima u Hrvatskoj nije osvrnuo na duhovno i vjersko djelovanje Hrvatske pravoslavne crkve, nego samo i jedino na režim u NDH! Ljude koji ne vjeruju u ono što su vidjeli, a čvrsto vjeruju u konspiraciju, odnosno urotničke tajne o NDH, mogli bismo svrstati u maloumne, ali u ovom slučaju riječ je o antihrvatskim zlobnicima – luciferima, kojih nažalost ima previše u Hrvatskoj.

Povampireni antihrvatski stručnjaci

Žarko Puhovski kaže da je u Hrvatskoj još nezgodno reći: "Ja sam hrvatski državljanin srpskog porijekla." Puhovski je još ustvrdio, da je osnivanje "Hrvatske pravoslavne crkve promašena inicijativa". (*Nezavisne novine*, Banja Luka, 17. 03. 2010.)

Puhovski također traži izazove kako bi mogao čim više narušiti ugled Hrvatskoj u svijetu, jer je poznat kao helsinški "zaštitnik" ljudskih prava, ali ne i prava hrvatskog naroda!

Miljenko Jergović, u početku osvrta konstatira: "Osim činjenice da je Hrvatska pravoslavna crkva prošli put nastajala kao međufazu u ustaško-me genocidu nad Srbima, problem s takvom vjer-

Hrvatska pravoslavna crkva

skom institucijom sastoji se u tome što danas, u proljeće recesijske godine Gospodnje, ne postoje Hrvati pravoslavne vjeroispovijesti." Dakle, prema Jergovićevim tvrdnjama, svi pravoslavci u Hrvatskoj su – Srbi. Možemo tek zamisliti kako bi Albanci, Makedonci, Grci i drugi pravoslavci prihvatili Jergovićevu predrasudu, da su i oni Srbi - samo zato što su pravoslavci. Ovakve insinuacije su povod za građanski rat u Hrvatskoj.

Jergović nastavlja: "Bilo bi zanimljivo znati o kakvoj se službi radi i što predsjednica Vlade Jadranka Kosor, friška obodrena blagoslovom Benedikta Šesnaestog, misli o osnivanju Crkve u kojoj bi valjalo utjerati ono naših pravoslavaca što ih je još ostalo, e da umjesto toga ne bi, kao onomad 1941. bili utjerivani u blago pregrijanu glinsku crkvu." (*Jutarnji list*, Zagreb, 16. 03. 2010.)

Srbijanski Miljenko poziva Karamarka i Šimonovića, te nadležne sudske i policijske službe, da se zabave oko ovog problema, jer, navodno, pročitao je u novinama, da Srbima i vjernicima Srpske pravoslavne crkve u Hrvatskoj nema mjesta. Drugim riječima, po Jergovićevom tumačenju, ako se utemelji Hrvatska pravoslavna crkva – nestat će Srba u Hrvatskoj! Dakle, propast će sve tri srpske političke stranke, izići će svi zastupnici iz Sabora i Vlade, otići će svi koji su dobili debele mirovine i uselili se u nove stanove – riječ su "evanđelja" po Miljeniku! Sretan put Miljenku i njegovim petokolonašima! *Via hostibus, qua fugiant, munienda!* (Neprijateljima treba prokročiti put da po njemu pobjegnu!)

Iguman Jelisej

Drago Pisel piše o "Jadranskim hrvatskim pravoslavicima" gdje među ostalim kaže: "Obrušila se u utorak na ovog novinara Jadranka Kosor kukom i motikom, jer sam ulovio jednog njenog funkcionira kako amenuje plan osnutka, to jest 'uskrsnuća' Paveličeve, odnosno ustaške Hrvatske pravoslavne crkve, a koja se nikako ne može odvojiti od genocida nad Srbima u doba NDH." (*Nezavisne novine*, Banja Luka, 18. 03. 2010.)

Pisel, dragi kolumnista u zagrebačkom *Jutarnjem listu*, banjolučkim *Nezavisnim novinama* i beogradskim *Večernjim novostima*; "lovi" po Hrvatskoj aveti iz prošlosti i poput drakule hrani se žrtvama "genocida" nad Srbima.

Zaključna misao

Iguman Jelisej, jedan od kandidata za patrijarha Hrvatske pravoslavne crkve, uručio je kritičarima pismenu poruku: "Na otpor smo spremni, episkopi i političari već su upućivali protestna pisma Vladi, ali dobili smo odgovor da nema zapreka da se u Hrvatskoj obnovi Hrvatska pravoslavna crkva. Još gore napade očekujemo od srpskih političara u Hrvatskoj, no ljudi trebaju shvatiti da žive u Hrvatskoj i da su tu dobrodošli, a tko želi drugu vjeru i ideologiju, neka ide iz Hrvatske."

Obnovitelji Hrvatske pravoslavne crkve postupili su potpu-

no ispravno u svojim priopćenjima, što su naveli da se radi o **obnovi HPC**, jer nisu htjeli biti licemjerni i ograđivati se od vjerske institucije, koja je bila priznata i od drugih pravoslavnih vjerskih zajednica u Europi.

Predsjednik RH Ivo Josipović naglasio je vladikama SPC, da u članku 3. stavku 1. Zakona o pravnom položaju vjerskih zajednica stoji: "vjerske zajednice u širenju vjere i drugom svome djelovanju ne smije širiti neprijateljstvo i predrasude o drugim vjerskim zajednicama i njihovim vjerenicima ili drugim građanima".

Dalmatinski eparhij SPC, po zakonu (član 3. stav 1.) trebalo bi kazniti, jer širi neprijateljstvo i predrasude o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, njenim vjernicima i građanima. Ali, do primjene Zakona na SPC neće doći, jer je predsjednik Josipović pokazao razumijevanje za njihovo "opravdano uznemirenje"!

Dakle, opravdano je optuživati Hrvate u Hrvatskoj na vjerskoj, nacionalnoj, političkoj i ljudskoj osnovi, od njihovih sugrađana, jer nisu zaštićeni istim zakonom kojim se štite Srbe i posrbljene u Hrvatskoj!

Upravo zbog nepoštivanja ljudskih prava hrvatskog naroda u Hrvatskoj, uzalud su svi pokušaji Vlade da ugraju RH u Europsku zajednicu, jer Hrvati iz dijaspore će objelodaniti istinu o privilegiranim političarima jedne vjerske i nacionalne manjine, neskrupuloznim novinarima i ratnim zločincima koji se sakrivaju u hrvatskim institucijama. Doista, istina se gotovo jednako kviri ili izvrtanjem ili prikrivanjem!

Knin

GLAVNA JOSIPOVIĆEVA ZADAĆA

Akademik Mirko Vidović, Pariz

U jutrošnjem (29.1.2010.) elektronskom izdanju vidimo da u Zgrebu ipak postoji 'jedan odbor koji nosi ime Mile Budaka' - službe za mjesnu samoupravu gradske četvrti Peščenice i Žitnjaka', a koje je ravnatelj član Josipovićevog SDP. Ne-ka frustrirana osoba se tresse od partizanske bolesti pišući tu denuncijatorsku tiradu protiv svoje neoprostive žrtve – hrvatskog književnika i političara Mile Budaka, kojeg su prijekim sudom komunisti dali mučiti i pod mukama ubiti, jednako kao i Andriju Hebranga dvije godine kasnije.

Razlog: borba za nezavisnost cjelovite hrvatske države u očima marksista je - zločin nad zločinima.

Zašto? Pa jer je Karl Marx, sin židovke mađarskog podrijetla, zbog Jelačićeve pobjede nad Mađarima u Mađarskoj Velenci osudio 'hrvatski narod da u idućem svjetskom ratu nestane s kugle zemaljske'. Ono što je za židove bio Hitler to je za Hrvate bio - Karl Marx!

Karl Marx, kao zao prorok uništenja najprije Židova, a zatim i Hrvata po logici stvari upućuje Židove i Hrvate da zajednički rade na raskrinkanju zločina koji su proizašli iz primjene tih kobnih proročanstava autora 'Komunističkog manifesta'.

Po pravilu 'Pragmatičke logike' sve je dopušteno kad se radi o borbi za goli opstanak!

Nešto slično objavio je 'Večernji list' prije tri godine, najavljujući široku antihrvatsku kampanju s ciljem da se 'u Zagrebu Srbi i Židovi dogovaraju da zajednički rade' protiv interesa svoje zajedničke domovine Hrvatske.

U prilogu ćete naći srbijanske poštanske marke koje su bile u opticaju u toku II. sv. rata, a naglašeno su antižidovske, antimasonske, antianglo-američke i antikomunističke.

Ovo treba uzeti ozbiljno u obzir da bi u našoj zemlji čija je povijest i ne samo u toku dvadesetog stoljeća nezamisliva bez velikog udjela i hr-

vatskih židova i hrvatskih Srba, pa i objaviti, da svijet vidi da se s lažima i intrigama ne može daleko stići! Istina smiruje ljude u sebi i izmiruje među sobom.

Parcijalna istina je jedna vrsta podmukle laži a svjedočenje pune istine je u prvom redu posao savjesnih povjesničara. Želim da vam ovi dokumenti omoguće sveobuhvatniji uvid u to: tko je tko bio u toku drugog svjetskog rata i kako je važno da se to ne zaboravi!

Jer, Dido Kvaternik, hrvatski Židov je bio iznad Dr-a Mile Budaka, koji je prije drugog svjetskog

rata branio u Zagrebu i optužene komuniste, a imao je za šofera također jednog židova.

Šta je, u odnosu na Budakove stidljive kritike upućene na račun ljutih neprijatelja ideje obnove hrvatske državnosti u odnosu na 'Židovsko pitanje' Karla Marxa, koji je otvoreno tvrdio da je nemoguće spasiti svijet od kapitalizma sve dok se od kapitala ne odvoje židovi, a da bi židove odvojili od kapitala 'treba ih sve pobiti'?

Kako hrvatski crveni fašisti mogu sijati mržnju prema onima koji su dali svoj život za hrvatsku nezavisnost i slobodu, a slave Karla Marxa i u Zagrebu glavni trg nazivaju Titovim imenom - imenom čudovišta koje je pobilo najveći broj Hrvata u svojoj našoj povijesti.

No, na putu smo u europsku integraciju i bilo bi im daleko pametnije da spremaju lustraciju a ne da pljuju po grobovima svojih žrtava.

Suđeno im je da ostvare glavni preduvjet ulaska u EU - da lustraciju privedu k stolu pravde za sve komunističke zlikovce.

To će biti glavna Josipovićeva zadaća!

Mi ćemo mu u tom poslu pridonijeti lavovski dio - u znanosti i kulturi Europske Zajednice.

KAPITULANTSKI I DVOSMISLENI STAVOVI ZAGREBAČKOG KAPTOLA O EU I PRIKLJUČENJU RH TOJ MEGA INTEGRACIJI

Josip Kokić, Zagreb

Ta dvosmislenost i strastvena pristranost EU nadbiskupa i kardinala Bozanića, kao i ostalih članova stalnog vijeća HBK, koje se je danas 22.3.2010. oglasilo vjernicima, posebice biskupa odnosno nadbiskupa Srakića je hrvatskom vjerničkom puku koji prati sva ta zbivanja itekako poznata. Ti stavovi doista nemaju ama baš nikakve veze sa stavovima i mišljenjem većine hrvatskog naroda tuzemnog i inozemnog, pa se čovjek pita što i koga oni zastupaju i u čije ime govore i šalju takve neutemeljene i dvosmislene poruke. Čak i tzv. Eurobarometar iz mjeseca prosinca govori o svega 24% građanske potpore EU. Ti stavovi nemaju veze niti s kršćanskim načelima, a samim time ni s učenjem Isusa Krista, pa se čovjek pita imaju li ti ljudi uopće vjere a kamoli elementarnog ljudskog poštenja i morala govoriti u ime Crkve, dakle mističnog tijela Kristova. Svakom mislećem čovjeku je jasno koje su i kakve posljedice liberalizma diljem svijeta i kolika manjina upravlja cijelim svijetom za svoje sebične i patološke interese. Demokraciji i ljudskim pravima više nema ni traga, ako je toga uopće ikada i bilo. Vlasti su se odavno odcijepile od svojih naroda i udružile u mrežu svjetskih moćnika koji postaju gospodari života i smrti.

U državi RH tek stvorenoj a već toliko izmorenoj nakon odlaska kardinala Kuharića događa se lom svega što je ovom narodu bilo sveto. Vjernici više ne mogu čuti riječi utjehe i ohrabrenja od Crkvenih pastira, a tako je i diljem svijeta. Sve

je postalo crna kronika. Isto tako je činjenica da odlaskom Ivana Pavla II. nestaje onaj žar vjere i pouzdanja koji je sijao diljem svijeta i budio nadu mnogima, a posebice mladima. Podupirati i ni-

malo ne dovoditi u pitanje samu EU s tolikom trulošću u pogledu morala i vjere, Uniju koja postovjećuje zlo i dobro, dajući jednaka prava svim izopačenostima i čineći ih normalnim, je izvan svake pameti. Kao što smo čuli i od samih komentatora u TV medijima kako ima čak više mana u toj EU nego prednosti, a službena Crkva je i pored svega podupire. Čovjek pomisli kako najodgovorniji ljudi Crkve znaju više i bolje, ali to nije tako jer svijet tone sve dublje i dublje. Zar i Isus nije rekao kad ponovo dođem, hoću li više ikoga naći.

Ako u Vatikanu to ne vide, onda je katolička Crkva kako je sadašnji Papa Benedikt XVI, prije nego je izabran točno izjavio onu svoju poznatu rečenicu: Katolička Crkva je poput broda koji pušta vodu na sve strane. Ako brod pušta i propušta toliko vode, slijedi potonuće. Što nam tada jedino preostaje, ništa osim čvrste vjere, jer ipak Duh Sveti kad čovjek posustane preuzima vodstvo i spašava svoj brod od potonuća. Zašto uopće do toga mora doći i to ponajviše po pastirima stada je dokaz koliko je važan individualni odnos čovjeka i Boga, pa će tako i odgovornost biti suđena. Najvažnije je ipak što smo kao pojedinci učinili da do toga ne dođe u svojoj domeni rada i djelovanja, zrno po zrno. Naša šutnja i pasivnost je najveći doprinos onima koji proizvode zlo. Razvikana globalizacija je mreža-zamka za razmjenu ne dobara već zla. Dobra se razmjenjuju a zla se nameću, a to više nije trgovina.

Glasnost u SSSR-u je najviše doprinijela rušenju totalitarizma i radnički prosvjedi, koji danas opet zahvaćaju svijet, a mi stvaramo novi SSSR na zapadu o čemu sam javno pisao prije više godina. Povijest SAD-a je par sto godina pa je ujedinenje bilo i teško i krvavo, a Europi su tisuće i tisuće godina, a ovi sitni činovnici bi je htjeli srasti u par desetljeća!!!

Oj ludosti gdje su ti granice?!

Bože daj nam još jednog Stepinca da pomogne ovom napaćenom i izmorenom narodu, ali i svijetu kako ne bi ostali bez Tvojih vjernih pastira, koji će održati povijesni hod Crkve na Tvojem putu vjere, ufanja i ljubavi.

PITANJE VJERODOSTOJNOSTI

Diana Majhen, Zagreb

Često se pitam, na koji bi se najbolji način mogli opisati oni, koji su u ex Jugoslaviji dugi niz godina bili visoki dužnosnici KP, a danas se nalaze u vrhu Vlade, ili na ključnim pozicijama u zemlji.

Nije tu riječ o onim malim, sitnim ljudima, koji su se učlanjivali u Partiju zato da bi mogli dobiti posao, ili doći na listu za stan. Naravno, daleko od toga da je to nešto pozitivno, ali ih je u jednu ruku za razumjeti. Borili su se za bolji život. Ne za neki luksuz, ne za rasipanje, tek za puko preživljavanje.

Ali što je s onima, koji su tu Partiju držali na životu, hraneći Zvijer s bezbroj nevinih žrtava, kako bi ostala dovoljno jaka da joj mogu služiti. S obzirom na funkcije koje su obnašali, ti su ljudi i te kako znali za Goli otok i sve ostale kazamate u koje su se trpali oni politički nepodobni. Znali su za UDBA-u, koja se brinula za to da se oni koje su smatrali opasnijima jednostavno likvidiraju, koja je lovila hrvatsku emigraciju po cijelom svijetu i ubijala na svakom koraku.

A nikada glas nisu digli protiv svega što se događalo.

Njihova je šutnja mogla biti motivirana samo iz dva razloga. Osobni probitak ili odobravanje komunističke ideologije.

Ako je riječ o osobnom probitku, o imovini koju su gomilali u vrijeme kada smo kao svi trebali biti jednaki, a sve to preko leševa onih koji se s tim nisu slagali, ne bi li oni danas trebali za to i odgovarati? Nisu dobili nikakvu opću amnestiju od nikoga za sve zločine koje su počinili, direktno ili indirektno, a svejedno ih nitko ne dira, niti se ovakva pitanja uopće pokreću.

S druge strane, ukoliko se radi o sljedbenicima komunističke ideologije, kako to da su odjednom prestali vjerovati u komunizam i Partiju baš neposredno početkom Domovinskog rata, kada je postalo savršeno jasno da se njihov voljeni komunizam dalje neće održati?

Nije tu riječ o djeci, nego o odraslim ljudima, koji su i te kako znali za što se zalažu i kojeg to komunističkog Boga štiju na užtrb čitave nacije.

Zar možemo biti toliko naivni vjerovati u to da su

takvi, eto potpuno slučajno, prestali ljubiti voljenu Partiju i vjerovati u njeno djelovanje baš u času kada je bilo sigurno da joj je odzvonilo?

Ako su bili uvjereni komunisti toliko godina,

sigurno da su to ostali i danas, čast vrlo, vrlo rijetkim iznimkama. A ne bi li i oni koji su to činili iz uvjerenja također danas trebali odgovarati, jer dok su oni proizvodili volju Partije, ljudi su robijali i umirali, svud oko njih, radi volje te iste Partije. I to im uopće nije smetalo.

Za očekivati je bilo, nakon svih muka i žrtava koje smo podnijeli stvarajući ovu zemlju, da oni koji su bili dio zločinačkog sistema nikada više ne dođu u poziciju da imaju vlast u rukama. A dogodilo se upravo obrnuto.

Kod nas su komunistički pedigrei i dalje izgleda najbitnija stvar pri odlučivanju o tome tko će zauzeti višu funkciju u Državi.

Svi su ti bivši komunisti izgleda dobili kolektivnu amneziju, pa se nitko od njih ne sjeća što se događalo dok su bili na vlasti u ex Jugoslaviji. A još je gore što je istu tu amneziju izgleda dobio i hrvatski narod, pa je zaboravio ne samo one koji su pali u borbi za slobodnu nekomunističku Hrvatsku, nego i one koje su komunisti pobili, prognali i zatvorili tijekom svoje skoro pola stoljeća duge vladavine.

Pa tako, umjesto da javno prozivamo one koji su bili dio zločinačkog aparata i tražimo njihovu odgovornost, mi ih nagrađujemo glasajući na svakim izborima za njih.

I jako me zanima, što svaki čovjek koji na bilo kojim izborima zaokruži ime nekog bivšeg komunističkog funkcionara očekuje od njega. Da će se boriti i zalagati za Hrvatsku?

Pa da je njima bilo do Hrvatske, ne bi radili ono što su radili u bivšoj državi. Njima je uvijek i uvijek bilo stalo samo do sebe samih i/ili do komunističke ideologije.

Znači, svjesno se biraju oni koji Hrvatsku nikada nisu htjeli, koji su šutjeli dok su odvodili one koji su se zalagali za njenu slobodu i samostalnost, ili su pak i direktno sudjelovali u svemu tome. I od takvih se ljudi očekuje da budu moralni, pravedni i rade za naše dobro.

Je li, recimo, predsjednik Josipović, kojemu su danas puna usta pravde i pravednosti, spavao zimski san sve one godine dok je bio u KP, pa nije znao što se u zemlji događa? Ili mu u ono vrijeme pojam pravde i pravednosti nije bio bitan, sve dok nije otkrio kako je to zgodan slogan za predizbornu kampanju?

Kakva je vjerodostojnost takvih ljudi, koji su se do jučer zalagali za jedno, a danas za drugo, a pri tome su i onda i sada izborili za sebe mjesta koja im donose moć i novac?

Sve dok je naivnih, koji misle da vuk mijenja i dlaku i ćud, nikada u ovoj zemlji neće krenuti na bolje. Sve dok vlast povjeravamo onima koji su šutke prihvaćali ubijanja, zatvaranja i kršenja svih mogućih ljudskih prava, a pri tome bili dio te iste vlasti, možemo očekivati samo gore i gore.

U ex Jugoslaviji nije bilo dobro za nas Hrvate.

Na žalost, ništa se promijenilo nije.

SUD U FLORIDI ODREDIO ATEISTIČKI BLAGDAN

Prigodan blagdan za Josipovića i njegove crvene ateiste i agnostike

Zvonimir R. Došen

U svim zemljama u kojima se govori engleski svi blagdani ili praznici zovu se holiday. Riječ holiday je spojena od dvije riječi iz starog engleskog riječnika, holy (sveti) i day (dan) - znači sveti dan.

Kako nam je svima poznato da su danas u našem "modernom društvu" perverzije svih mogućih vrsta koje u ljudskome društvu raztaču sve ono što se tisućama godina zvalo moralom, uljudbom, dostojanstvom i svetinjom ne samo "thing to do", nego su, kao napr. u današnjoj Hrvatskoj, priznate kao ideje i aktivnosti "naprednih slojeva" modernog društva. Uz "gay" aktiviste, ateisti su jedna od najaktivnijih i najgrlatijih skupina koja mrzi sve ono što je za čovjeka od njegova postanka bilo normalno i humano, sve ono u čemu se čovjek razlikuje od životinje. U mnogim zemljama, kao napr. u današnjoj Hrvatskoj, te skupine novih nositelja "nove napredne civilizacije", ne samo da imaju podršku crvenih "liberala" na vlasti, nego su zakonom zaštićene poput rijetkih izumirućih vrsta egzotičnih životinja.

Ipak, Bogu hvala, ima još dosta ljudi koji se drže one poslovice - Slabi se pokoravaju svim zakonima, a jaki ih mienjaju.

Tako je nedavno u američkoj državi Floridi jedan ateist poveo sudsku parnicu u svezi s dolazećim blagdanima Uskrsa i Passovera. Uzeo je odvjet-

nika koji je podigao tužbu u kojoj je stajalo da slavljenjem Uskrsa i Passovera, kršćani i židovi čine diskriminaciju i nepravdu ateistima, koji nemaju jedan takav priznati blagdan. Sudac je mirno saslušao odvjetnikovo izlaganje, po tom je lupio svojim batom (gavelom) i, bez ikakvog razglabanja, povišenim glasom rekao: "Case dismissed!" - "Tužba odbijena".

Odvjetnik se odmah uzprotivio, ustao se i rekao: "Časni sude, kako Vi možete odbiti ovu tužbu? Kršćani imaju Uskrs i druge blagdane. Židovi imaju Passover, Jom Kipur i Hanuku, a moj klijent i drugi ateisti nemaju takvih blagdana".

Sudac se pognuo u svojoj stolici prema odvjetniku i rekao mu: "Ali i vi imate. Vaš klijent, odvjetniče, je očajno neuk".

Odvjetnik je na to rekao: "Časni sude, nama nije poznato nikakvo održavanje ili blagdan za ateiste". Na to je sudac odgovorio: "Kalendar kaže da je 1. travnja Dan budala. Psalm 14:1 kaže - Budala kaže u svome srcu, da ne postoji Bog".

Zato, mišljenje je ovoga suda, da ako Vaš klijent kaže da nema Boga, onda je on budala. Stoga 1. travnja je njegov dan!" - Proces je završen!

PRIOPĆENJE

HRVATSKI ULJUBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana
Pete Poljanice 67
10000 ZAGREB

Zagreb, 23. ožujka 2010.

HRVATSKOM NARODU
JAVNIM GLASILIMA

SUPROSTAVIMO SE OSVAJAČKOM POKRETU JUGO-AVETI NA SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU

PRIOPĆENJE

Onda kad smo pomislili, kad smo se ponadali, da je Hrvatska napokon slobodna i nezavisna država, kad smo već daleko iza sebe vidjeli sve one krvave žrtve i putove njena stvaranja, a nju konačnom činjenicom među susjedima dobre volje, ponovno nam u susret krenuše aveti teške nam prošlosti. Osobito ove najnovije, koja je sa sobom u grob i nepovrat odvela preko milijun nevinih i nedužnih Hrvata. Najnovije povijesti i najpogubnije – jugoslavenske.

U nedjelju 21. ožujka 2010. godine, dakle, dan nakon što je održano VI. Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata, gdje su javno zatraženi čisti računi od aktualnih hrvatskih vlastodržaca,

otvaranje arhiva Hrvatskog domovinskog fonda i skidanje maske s bankarskih skrbničkih računa, upravo u Zagrebu, kako danas izvješćuju javna glasila, osnovan je mračni Savez Jugoslavena. Svjetionik svih onih koji mrze Hrvate i Hrvatsku.

Čeka nas opet, očito, teška borba!

Nismo to očekivali, iako su nas prijatelji iz svijeta upućivali na tu – očekivanu – mogućnost. Izgleda da smo opet, kao guske u maglu, uletjeli u protuhrvatsku zamku. Nije nam, očito, ništa govorio izbor Trećeg crvenog predsjednika, preuzimanje Hrvatske vlade od strane drugarice iz Bučja, pa i izbor lako providnog Stjepana Mesića za počasnog predsjednika Saveza Antifašističkih Boraca. A morao je.

Nu, sad smo tu, gdje jesmo. Nema nam druge do li i dalje nositi križ naše naivnosti.

Križ, međutim, ne predstavlja smrt, nego Uskrsnuće. Zato dižemo svoj glas do neba i najoštrije prosvjeduemo poručujući onima iz Grškovićeve 13, koje na žalost i financiramo, neuvijeno:

Ne, ne! Ne ćemo u Hrvatskoj nikakve Jugoslavena i njihove saveze. Sada i – zauvijek. U suprotnom:

Borba se nastavlja!

dr. sc. Tomislav Dragun
Predsjednik

Plakat za referendum (19. svibnja 1991.)

GORANOVE PJESME MRŽNJE

A što si tamo tražio?

prof. Žarko Marić

Radi povijesne istine, bijele kao sir (ne dozvoljavaju joj izlazak na sunce), želim reći nekoliko riječi i o pjesničkom velikanu Goranu Kovačiću povodom njegova još jednoga proljeća.

Uz očaravajuće pjesničke razgovore s lišćem, cvijećem, pticama, oblacima, vjetrom, potokom, suncem i leptirima svoga zavičaja; uz stihove opisa ljudskog zla (Jama), te evanđeoske stihove (zar tuđa nevolja, tuđe poniženje i nemoć, tuđi zločini, nisu i tvoji), ostale su nažalost zabilježene i njegove pjesme mržnje.

Da li su pisanju takvih pjesama doprinijeli: manjak ljubavi, kakve tjelesne ili duševne mane, kriza identiteta ili kakve druge frustracije, možemo nagađati. No činjenica je da su njegovi stihovi i ovi:

**"A, ako krvniče pružiš za izdaju meni srebra,
skovat ću od njega nož i sjurit ga tebi u rebra."**

Ćiro Blazević je za bezazlenu prijetnju bejzbol palicom platio veliku novčanu kaznu, a za ovakvu prijetnju koja bi bila okvalificirana kao govor mržnje bi prošao puno gore.

Čudo je, kako ovi stihovi nisu citirani u zloglasnoj knjizi Vuka Draškovića „NOŽ“.

Pjesme: „NAŠA SLOBODA“ i „MRZIMO VAS“ koje je, opterećen ideološkom mržnjom spjevao negdje u crvenim protuhrvatskim jugopartizanima, trebale bi biti zabranjene za mlade od 18 godina.

Dok se na sve strane klicalo, poslije puno stoljeća, obnovljenoj narodnoj državi, dok su joj i hrvatski komunisti bili lojalni, njemu se sve smračilo, pa je, tražeći svoju zvijezdu, vječno žedan jer pije iz sita, oko sebe ugledao sve tuđe: planine, polja, žito, ptice, i pjesmom

„MRAČNO DOBA“, Zagreb 1941, moguće i prije Staljina i njegovog 22. lipnja, pozvao svoje istoimljenike u šumu.

**„Moram se vratit, u šume poći...
mračno me doba gušiti neće...“**

prof. Žarko Marić

Njegova majka Rozalija, rođena Klein, Budimpeštanka, ga nije dočekala u šumama njegova Lukovdola.

Goran je, po strašnom, olujnom, narodnom i međunarodnom nevremenu, sjeo na zalutali Nazorov „MALI TROŠNI ČAMAC SA KUPE“ koji je, polovicom „ZVONIMIROVE LADE“ natovaren, izvodio smrtonosne vratolomije hirovitom i hladnom Neretvom i Sutjeskom.

Da sam ispravno postupio, kada sam ispred Nazorovog čamca stavio pridjev „zalutali“, dokaz je i izjava hrvatskog velikana, našega suvremenika prof. dr. sc. Zvonimira Šeparovića (književna tribina Zagreb, 2007.):

„A, što si tamo tražio, odgovorio sam svome poznaniku koji mi se pohvalio da je preživjeli borac sa Neretve i Sutjeske.“

MRZIMO VAS!

Ivan Goran Kovačić

**Mrzimo vas, hulje,
Mrzimo, krvniči,
Vi, pljačkaške rulje!**

**U majčinoj klici
Kunu vašu djecu
utrobe svih žena.**

**Naše ljute guje
Kroz kost će vam gmizat,
Pobješnjele kuje
Crijeva će vam lizat.**

Muhe zukavice i smrdljivi crvi
Osvetu će množiti
u crnoj vam krvi.

Srcem bismo jeli
Pogano vam meso,
na lešine sjeli
I klikotali bijesno,
Smrdežima vašim punili bi pluća
Za pobjede nove, nova nadahnuća.

NAŠA SLOBODA

Ivan Goran Kovačić

Sloboda ždere meso i krv guta,
Sloboda noge krši, lomi ruke.
Darovi njeni groblja su i muke.
Sloboda je strašna, hladna i kruta.

Njena su vojska kosturi, mrtvaci;
Njena su vrata grozne smrti ralje,
A poderane njezine su halje,
I crni od krvi i dima barjaci.

Sloboda riče ko bombe, granate,
Ko tanad pišti, i strašno se ceri
Ko nebo, kojim kruže bombarderi.
Okolo nje crni gavrani se jate.
Sloboda nema krila, ima štake,
I oka nema, ćorava i slijepa.

Ivan Goran Kovačić

Ko sablast ide. Ona nije lijepa:
Ona je strašna ustala iz rake.

Ljuljačke njene vješala su.
Tane Poljubac njezin u krvave rane.
Al groblja su joj brda i doline,
Vrh kojih sunce nestaje i sine.

II.

Slobodo, sada Klancem Smrti gaziš,
A kljuse ti je ranjavo, i pada.
Koščatu ruku daj nam, pa ćeš tada
Od naše krvi da se preobraziš.

Ti nisi žena, snaga ti je muška,
Ne pjevaš pjesme, al i ne naričeš:
Ti grmiš, vrištiš, proklinješ i ričeš,
Ko naša bomba, mitraljez i puška.

Puž, Slobodo, ne treba da letiš
Nek tvoje kosti pakrivaju krpe,
Al jednom iznad naše mrtve hrpe
Životom ćeš se Smrti da osvetiš.

ODGOVOR

Ivan Goran Kovačić

Krvniče!
Ako za izdaju ponudiš meni srebra,
Skovat ću od njega nož —
I s juri t ga tebi u rebra!

MRAČNO DOBA

Ivan Goran Kovačić

U tuđem kraju tuđe planine,
U tuđem polju tuđa mi žita,
I tuđe ptice, tuđe daljine —
I vječno žedan pijem iz sita.

Mračno je sunce, preduge noći,
I nigdje ne sjaš, moja zvijezdo —
Moram se vratit: u šume poći,
Gdje srce stane u svako gnijezdo.

Na bistrom slapu oprat ću tijelo,
Nakvasit usta suha od žeđi,
Studenom vodom otrti čelo,
I bit ću košto bijahu pređi.

Mračno me doba zagušit ne će,
Srkat ću smolu, jesti ću cvijeće!

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (9. dio)

mr. sc. *Nikola Bičanić*, Zagreb, - "Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolici partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

PRNJAVOR – NAJKRVAVIJA GOSPIĆKA ULICA

"Religiozan je do kraja, redovito pohađa crkvu i ako je isti mogao da se uvjeri kroz svoje osmogodišnje školovanje u štetnost religije, no on i dalje pohađa istu gdje u crkvi i svira. Na osnovu ovoga komitet komunista smatra da se istom onemogućiti pristup u studentski dom, jer isti može biti samo štetan za sredinu i društvo u koje dođe."

Nadahnuta boljševičkim protuvjerskim naukom skojevska omladina jedne je noći g. 1945. srušila križ krajputaš kod čitaonice u gospićkoj Kaniži,

kao i spomenik Spasitelju, koji su građani Gospića postavili početkom 20. stoljeća, poznat kao "križ" u gospićkoj Kaniškoj ulici. Odatle je počinjao Prnjavor (ulica koju su u doba komunizma zvali Jadranska, a danas je Ulica popa Marka Mesića). Prema broju kuća za Prnjavor vrijedi da je nakon Drugoga svjetskog rata godine 1945. bio najkrvavija gospićka ulica. Iz njezinih dvadeset i pet kuća ubijene su čak dvadeset i tri osobe, među njima najviše mladića: Tomica Smojver (iz Matičkine kuće, prve kad se Prnjavorom krene od križa), Ivan Rudelić, Milan Pejnović, Franjo Brenko, Stipe Kovačević, stari umirovljenik Gabre Šikić i njegov sin, također Gabre Šikić, te njihov zet, brijač Miro Šimunac, zatim piljar Jandre Devčić, Niko Špelić, Ante Tomljenović Markinov, zatim hrvatski zrakoplovci Luka Polić i Zdravko-Braco Pavelić, zatim braća Vladimir Vlada i Jakov-Jaša Milković, Nikola Dorčić, braća Ivica, Josip-Jopa i Ante Šaban, braća Franjo, Zvona i Ante Naglić i Ilija Bogdanić.

SPAŠENI SRBI ODBILI SVJEDOČITI

Na početku Prnjavora kuću i u njoj malu trgovinu preko puta križa imao je 60-godišnji David Knežević, zvani Daša. Nije bio ni politički, ni vojnički

Profesori i maturanti gospićke gimnazije g. 1943. od kojih je većina pobijena u prvim mjesecima poraća

angažiran ni prije, ni u doba NDH, ali su ga svejedno "antifašisti" s njegovom ženom Olgom i najmlađom 17-godišnjom kćerkom Davidom-Dadom zatvorili. Obolio je od tifusa u zatvoru i umro u gospičkoj bolnici. Sreća je da su njegove starije kćeri: 21-godišnja Marijana, udana Tomljenović, i 18-godišnja Ivanka-Seka otprije živjele u Zagrebu.

Usputno treba spomenuti da je Marijanin muž, dipl. ing. šumarstva Stjepan Tomljenović Stevo, Cukin, iz Smiljanske ulice, u kolovozu 1947. osuđen na smrt vješanjem i u prosincu iste godine pogubljen, iako ne samo da mu nije bio dokazan nikakav zločin nego je u prvoj polovici g. 1941. neke gospičke Srbe skrio i pomogao im da odu u Srbiju. Oni su, nažalost, odbili svjedočiti u njegovu korist. Supruga Olga osuđena je na 1,5 godinu prisilnoga rada, i ona je tu kaznu odrobijala, a maloljetna kći Dada je nakon nekog vremena puštena na slobodu.

Slučaj 15-godišnjeg Branka Butkovića dovoljno govori o poslijeratnome partizanskom bezumlju. Naime, u predvečerje 4. travnja 1945. partizani su u Budačkoj ulici u Gospiću uhitili ustaškog vojnika Dragu Butkovića i jednoga ranjenog legionara, ali je s njima bio i Dragin mlađi brat, 15-godišnji školarac Branko. Partizani su uhićene odmah strijeljali a Branka je, videći u njemu ipak još dijete, zaštitila jedna partizanka. No, bilo mu je onemogućeno školovanje u bilo kojoj školi u Jugoslaviji.

Zvuči gotovo nevjerojatno, ali je u ono poratno vrijeme bilo uobičajeno izricanje dugogodišnje zatvorske kazne s prisilnim radom zbog čitanja "nepoćudnih" djela. Tako je tri mladića iz gospičke preparandije: Milana Pavelića, iz IV. tečaja, Ivana Matijevića iz III. tečaja i Martina Kovačevića iz II. tečaja "antifašistički" sud u Gospiću osudio g. 1949. na zatvor s prisilnim radom u ukupnom trajanju od 34 godine zato što su, navodno, u privatnim tajnim kružocima čitali zabranjena djela, među kojima i "Ognjište" Mile Budaka. Prvooptuženom i među njima najstarijem 18-godišnjem Paveliću sud je odredio kaznu od 17 godina zatvora, drugooptuženom Matijeviću 12 godina i trećeoptuženom Kovačeviću 5 godina.

NIJE S NAPREDNIM OMLADINCIMA!

O nemilosrdnom ideološkom, gotovo zločinačkom odnosu komunističko-partizanskih vlastodržaca u poraću prema osnovnim vjerskim pravima govori i "karakteristika" koju je napisao Komitet KP Hr-

Zgrada nekadašnje gospičke žandamerije pretvorena je u partizanski zatvor

vatske u Gospiću 25. kolovoza 1950. Ivici Milinoviću nakon njegove velike mature. U njoj između ostaloga stoji: "Za druga Milinović Ivicu, rođen 1. VI. 1930. godine u Oštarijama, kotar Gospić, Narodna Republika Hrvatska, potječe iz činovničke porodice, Hrvat, završio 8 razreda gimnazije sa dobrim uspjehom. Za vrijeme rata nalazio se je u Gospiću gdje je pohađao školu i ujedno bio član ustaške mladeži. Roditelji su mu potpomagali ustaški pokret u potpunosti, jedan mu je brat i bio aktivni ustaša. Poslije oslobođenja nastavio je školovanje u Gospiću, kada i stupa u narodnu omladinu, tj. postao je član narodne omladine 1945. godine u Gimnaziji Nikole Tesle u Gospiću. U omladinskoj organizaciji ne radi svjesno, već pod konkretnim zadacima i kontrolom od omladinskog aktiva. Sav njegov rad u organizaciji očitovao se je u tome što zna svirati, pa ga je nekada omladinska organizacija znala zadužiti da svira, dočim sve ostale omladinske zadatke kao i samu organizaciju Narodne omladine gleda cinički i nimalo kao svoju organizaciju. Od omladinskih radnih akcija učestvovao je na autoputu i to dva puta, ne sa svijesti, već iz toga što se je isti nadao da će s time prikriti sav rad i da će mu se omogućiti školovanje sa stipendijom ili slično, a na samim radnim akcijama pokazao se je vrlo lijen i nepraktičan. Njegov lični život je nesređen, voli hohštapolirati, frajerirati i družiti se sa negativnim društvima, a nikada istoga nije vidjeti s naprednim omladincima. Religiozan je do kraja, redovito pohađa crkvu, iako je isti mogao da se uvjeri kroz svoje osmogodišnje školovanje u štetnost religije, no on i dalje pohađa istu gdje u crkvi i svira. Na osnovu ovoga komitet komunista smatra da se istom onemogućiti pristup u studentski dom, jer isti može biti samo štetan za sredinu i društvo u koje dođe. Gospić 25. VIII. 1950. god. Smrt fašizmu-sloboda narodu! Za komitet, B. Smojver (osobni potpis)."

Potpisnik ove "karakteristike", vjerojatno i njezin tvorac, B. Smojver bio je Hrvat iz Podgorja.

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (11. dio)

Priredio: *Dragutin Šafarić*, Velenje, Slovenija

Postupak donošenja odluke o likvidaciji nekog političkog emigranta te njenom izvođenju bio je neslužben, ali precizno razrađn. Procjena o stupnju nepoželjnosti ili opasnosti nekog emigranta po jugoslavensku državu te prijedlog njegove otmice ili likvidacije u principu je dolazio iz savezne centrale SDB-a u Beogradu, ali je mogao doći i iz republičke centrale SDS-a, pa čak i iz samoa centra SDS-a u kojem je vođena tzv. obrada dotičnog emigranta.

Za organizaciju tih akcija također je bila nadležna Druga uprava SSSUP-a, uz koordinaciju s minimalnim brojem osoba iz nadležnih republičkih središta i regionalnih centara SDS-a. O namjeri da se izvede "ofanzivna akcija" izvještavalo se saveznog sekretara za unutrašnje poslove. U vrijeme kad je Franjo Herljević bio savezni sekretar za unutrašnje poslove, budući da je bio u izvršnim osobnim odnosima s Josipom Brozom Titom, mogao je k njemu doći kad je htio. Svjedoci izjavljuju da bi mu obično u užujku ili travnju mjesecu svake godine opširno referirao o sigurnosnoj situaciji i saznanjima o planovima emigracije. Tada bi mu naveo imena nekolicine emigranta prema kojima bi se eventualno trebale poduzeti "ofanzivne akcije". U tu svrhu Herljević je čak predlagao osnivanje Odjela za posebne zadatke pri Drugoj upravi SSUP-a, ali taj prijedlog nije realiziran, jer je zaključeno da bi se time povećala opasnost dekonspiracije službenika SDB-a. Ukoliko bi Tito odobrio akciju, savezni sekretar za unutrašnje poslove izvještavao bi svog kolegu na republičkoj razini s čijeg je područja bio podrijetlom dotični emigrant. Tada je odgovarajuću suglasnost za "ofanzivnu akciju" morala dati republička vlast. Republički sekretar za unutrašnje poslove tražio je suglasnost republičkog i partijskog rukovodstva.

Izjave svjedoka iz vrha struktura hrvatske, bosansko-hercegovačke i savezne Službe

državne sigurnosti potvrđuju ostala saznanja da SDS nije mogla poduzeti nijednu ozbiljniju akciju bez odobrenja državnog i partijskog vrha republike i saveza. Iz sažetka tih izjava može se zaključiti da je Služba državne sigurnosti bila politička policija, odnosno u funkciji politike vladajuće partije Saveza komunista. Svjedoci doslovno izjavljuju da se nije smjelo ništa dogoditi što nije odgovaralo partiji. Služba nije smjela izvoditi ni bezazlenije akcije ukoliko bi time narušavala neki interes politike. Partija je davala zapovijedi i smjernice za rad, a SDS je bila samo izvršitelj. U izvršnim komitetima i predsjedništvima SK postojale su osobe, npr. jedan od izvršnih sekretara, koji su nadgledali i usmjeravali rad SDS-a. I pri predsjedništvu republika i Predsjedništvu SFRJ postojao je Savjet za zaštitu ustavnog poretka. Taj Savjet je odobravao posebne aktivnosti organima unutarnjih poslova, posebno Službi državne sigurnosti, uz prethodnu konzultaciju i suglasnost republičkog i saveznog političkog i državnog vrha. U "Saveznom savetu" bili su predstavnici svih republika i najviših saveznih struktura. Dugogodišnji i najznačajniji članovi "Saveta" bili su Vladimir Bakarić iz Hrvatske, Edvard Kardelj iz Slovenije, Branko Mikulić iz BiH, Lazar Koliševski iz Makedonije i Vidoje Žarković iz Crne Gore te savezni ministri unutarnjih poslova Franjo Herljević, Stane Dolanc i Dobroslav Čulafić. Glavna osoba uz Tita zadužena za državnu sigurnost dugo je godina bio general Ivan Mišković Brk.

Što se tiče "specijalnih sredstava", tj. samokresa, prigušivača, bombi, otrova i sl., koja su korištena u "specijalnim akcijama", ona su se uglavnom izradivala u beogradskom "Institutu za bezbednost", a rijetko na nekom drugom mjestu. "Specijalna sredstva" na dva su načina prenošena u inozemstvo: krijumčarenjem i diplomatskom poštom. "Specijalna sredstva" koja su prebacivana ilegalno i diplomatskom poštom pohranjivana su u zgradama DKP Jugoslavije u inozemstvu ili kod "suradnika-baza" do trenutka njihove uporabe.

Uvidom u dokumentaciju SDS RSUP-a SRH i SDB RSUP-a SR BiH te u izjave više dužnosnika, službenika i suradnika jugoslavenskih tajnih službi, kao i u sudske dokumente sa suđenja suradnicima jugoslavenske SDS u inozemstvu, identificirano je više desetaka državnih i partijskih dužnosnika i službenika u SFRJ, kao i suradnika jugoslavenskih tajnih službi - kao potencijalnih sudionika ili svjedoka u procesu predlaganja, odobravanja, planiranja i izvođenja atentata na hrvatske emigrante.

Stane i Tito

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (7. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Selo, vidjevši što se događa, počelo je na sve strane bježati ostavljajući sve i spašavajući samo gole živote. U toj strašnoj trci i lovu na ljudske živote pohvatano je preko 40 ljudi, koje su razbojnici na licu mjesta poubijali. Među ovim žrtvama bilo je i žena i male djece. Razbojnicima je trebalo samo pola sata da poubijaju preko pola sela većinom nožem kroz vrat. Staroga hodžu Aliju Ališića svezali su i stavili pred džamiju, da to sve gleda. Kad su sve ljude, žene i djecu, koji nisu mogli pobjeći, poklali, onda su ih pobacali u seoske bunare. Na kraju su pograbili svezanog hodžu i zaklali ga na džamijskom pragu. Iza toga postavili su mu iznad glave nadpis:

"Ovo je turski kurban."

Kad više nitko nije u selu bio živ, junački su se svatovi onda dali na pljačkanje. Sva svatovska kola bila su natovarena pljačkom, jer su iz napuštenih kuća pokupili sve do žlice. Stoku su povezali za kola i povelili je sa sobom. Kad je cijelo selo bilo opljačkano, onda su ga ti ubojice zapalili i savnili sa zemljom.

Nakon razbojničkog čina ovih "junačkih" svatova Jove Bobovića zavladao je mir za dugo vremena. Selo Ališići, puno krvi i lješeva nevinih i miroljubivih stanovnika, vječna je opomena, da je **nama i Srbima zajednički život nemoguć**. Svaki onaj, koji bi ma i pokušao da nas stavi pod zajednički krov, taj je sazrio za ludnicu.

Neki pošteni Srbi kasnije su nam često pričali o grozotama počinjenim u tom selu. Na poseban su nam način pripovijedali o junaštvu starog hodže, koji je bio prisiljen to sve gledati. On je digao svoj glas protiv svih tih zločina i proklinjao je počinitelje. On, koji je cijeli svoj život tumačio Kuran i upućivao ljude da čine samo dobro, nije mogao svojim očima vjerovati, da čovječja zloća može ići tako daleko. Znao je, da pod nožem dinskog dušmanina, koji postoji od Kosova pa do danas, nema milosti i da se čovjek od njega ne može dobru nadati, ali da on može svoje zločine na takav način izvršiti, niti je to znao niti je to mogao vjerovati. A da je to znao, on bi vjerojatno onu kuransku "Tko tebe kamenom..." malo pooštrio i bio daleko strožiji prema zločincima.

Džamiju su srušili

DRINA I MUSLIMANSKA KRV

Sva istočna Bosna i Sandžak sa svojim pretežno islamskim pučanstvom bili su još od prvog svjetskog rata i od ranije trn u oku Srbiji i njezinom življu lijevo i desno uzduž rijeke Drine. Srbski element, sklon zločinima i pljački, osvećujući Kosovo provodio je u djelo plan i zakon Stojana Protića i srbske vlade od 1913. godine o iztrijebljanju muslimana na njihovom cjelokupnom području. Srbi, koji su nastanjeni po istočnoj Bosni i Sandžaku, nastavili su tu prljavu rabotu i nju su vršili kroz oba svjetska rata i poslije njih.

Odmah po osnutku Nezavisne Države Hrvatske, u zimi 1941/42, masovno je stradalo muslimansko selo Zaborak u kotaru Čajniče, gdje su tamošnji četnici strašno mučili, pobili i poklali sve viđenije domaćine sela, a potom ih pobacali u obližnje jezero. Jedne noći došao je u to selo četnički komandant za te krajeve Boško Tanašković, a s njim i njegovi četnici Drago Zrinja, Stevo Rašković, Bogdan Rašković, Rajko Rašković, Vule Perišić sa svoja dva sina, Boro Stanić i još dvadesetak drugih četničkih palikuća. Oni su bili do zubi naoružani, te su pozvali sve muslimanske domaćine sela, da pođu s njima u žandarmerijsku kasarnu, gdje će im izdati dozvole za kretanje po selu i okolici. Oko petnaest muslimana je povjerovalo i s njima pošlo. Ostali, njih oko desetak, koji u to vrijeme nijesu bili kod svojih kuća, čim su stigli kućama, i sami su pošli tamo vjerujući u obraz i poštenje, pa su zatražili obećane dozvole za kretanje.

Čim su tamo došli, odmah su bili povezani i strasno mučeni skupa s ostalim komšijama, koje su tu zatekli. Te su žrtve: Ejub Pita, Ibrahim Pita, Meho Pita, Nezir Pita, Nedžih Pita, Idriz Pita, Ago Prkljača, Meho Dardagan, Fehim Ljuća, Rešid Hasović, Nedžib Hasović, Medo Hasović, Meho Hasović, Dedo Hasović, Remzija Hasović, Vehbija Hasović i još devetorica drugih muslimana domaćina. Uz strahovito mučenje, razbijanje glave kundacima i štangama, lomljenje rebara i odbijanje bubrega, te uz ostalo mrcvarenje, koje je trajalo nekoliko sati, na koncu su sve onako povezane povelj u pravcu velikog jezera u Banjanima, koje se nalazi oko jedan kilometar udaljeno od kasarne. Tu su ih dijelom pobili, a dijelom poklali i zatim pobacali u jezero. Četnički krvnici pod vodstvom Boška Tanaškovića, umjesto da ljudima izdaju obećane dozvole za kretanje po selu i okolici, na taj su način njima izdali propustnice u najstrašnijoj smrti. Od tih muslimana samo je trojici uspjelo pobjeći i spasiti se, i to: Rešidu Hasoviću, Mehi Piti i Medi Piti. Oni su i danas živi svjedoci tih krvavih zločina nad nevinim muslimanskim žrtvama toga kraja. Kad se je kasnije uzpostavila srbakomunistička vlast u zemlji, ti preživjeli svjedoci četiri puta su podnosili tužbe protiv tih četničkih koljača, koji su skoro svi bili živi. Ta tri preživjela svjedoka naveli su zvjerstva, mučenja i ubijanja gore opisanih muslimana, ali uvijek je sve bilo uzalud. Prelazilo se je preko njihovih tužbi kao da su to neke sitnice ili kao da se to uopće nije dogodilo.

Samo par dana poslije toga pokolja ti su četnici odveli iz sela Zaborak jednog uglednog muslimana, podkovali ga u noge i ruke, te su ga kroz selo jahali na smjenu i nagonili ga da vrišti kao konj.

I ovu su džamiju srušili

Nezira i Murata Godžića, iz istog sela, posebnim su mukama mrcvarili. Na kraju su svu trojicu zaklali. Starog hodžu Delizaimovića tog su istog dana zaklali na njegovom kućnom pragu. Djeda Esada Pite, starog Jusufa Pitu, koji je bio muhtar u selu Zaborak i koji je umro još 1928. godine, ta ista grupa četnika tražila je da ga ubije, iako je stari muhtar već davno istruhnuo u grobu.

U zimi 1942/43 godine, srbski četnici Pavla Đurišića organizirali su temeljito čišćenje muslimana na području Sandžaka, od Priboja i Pljevlja prema Limu i Drini u pravcu Foča, Goražde, Čajniče, Višegrad, Rudo i Rogatica. Do zubi naoružani, četnički koljači su navalili na goloruko muslimansko pučanstvo tih krajeva, pa je nastala bježanja u pravcu Drine i garnizona hrvatske vojske. Ostavili su sve svoje dobro i imovinu osim što je tko mogao sa sobom na brzinu ponijeti. Svi oni, koji nisu imali vremena da izbjegnu, bili su zatečeni na tom području, te su od strane četničkih koljača bili pobijeni, poklani ili živi zapaljeni u svojim kućama. Niti muslimanska mačka nije ostala živa na tom području. Uz predhodnu pljačku napuštene imovine, ti isti četnici su popalili sve kuće, zgrade, pa čak i kokošinje.

Dok su se priličan broj muslimanskih sela na vrijeme povukli, mnoga druga sela bila su iznenada obkoljena i napadnuta, a poslije toga do u temelje iztrijebljena. Tako su ti četnici iznenada upali i u muslimansko selo Zubanj kod Rudog i tom ga prilikom opljačkali, popalili i pobili. Prilikom vršenja ovih zločina ušli su u kuću Džane Kadrispahića, dobrostojećeg muslimana toga sela, i sjekirama izsjekli njega, njegovu ženu, dva sina i dvije kćerke, a poslije toga su ih onako ni žive ni mrtve pobacali u njihovu vlastitu zapaljenu kuću. Jedino Džanin treći sin Jusuf uspio je da se spasi. On je još i danas na životu u Rudom kao živi svjedok tog krvavog četničkog divljanja.

To nesretno muslimansko pučanstvo povlačilo se je najvećim dijelom prema Drini u pravcu Ustiprača i Međeđe i trebalo je prijeći preko žičanog mosta u Ustipraču, koji je s lijeve strane zaštićivala hrvatska vojska, dok su s druge strane, s okolnih brda, četnici onemogućavali povlačenje i prelaz obasipljući most vatrom. Uza svu nesreću i bježaniju ispred srbskog noža i kame, dogodilo se je još i to, da je pod tereotom taj žičani most popustio i pukao, te se je na taj način oko stotinu ljudi, žena i djece utopilo u nabujaloj rijeci.

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (18. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

Evolucionisti klasificiraju sljedeći stupanj ljudske evolucije kao "homo", to jest "čovjek". Prema tvrdnji evolucionista, živa bića u Homo seriji su razvijenija nego Australopithecus i ne razlikuju se mnogo od suvremenog čovjeka. Za suvremenog čovjeka, to jest Homo sapiensa, rečeno je da je formiran na posljednjem stadiju evolucije ove vrste.

Fosili kao "Javanski čovjek", "Pekinški čovjek" i "Lucy", koji se, s vremena na vrijeme, pojavljuju u medijima i koji se mogu naći u evolucionističkim publikacijama i udžbenicima, uključeni su u jednu od četiri vrste koje su gore navedene. Za ove vrste također se pretpostavlja da bi se trebale granati u podvrste.

Neki kandidati za prijelazne forme iz prošlosti, kao Ramapithecus, morali su biti isključeni iz imaginarnog stabla evolucije čovjeka nakon što je shvaćeno da su oni bili obični majmuni.

Skicirajući ovako lanac povezanosti: "Australopithecines > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens", evolucionisti impliciraju da je svaka od ovih vrsta predač one koja slijedi iza nje. Međutim, skorašnji pronalasci paleoantropologa otkrili su da su Australopithecines, Homo habilis i Homo erectus **postojali na različitim dijelovima svijeta u isto vrijeme**. Štaviše, jedan određeni segment ljudi, klasificiran kao Homo erectus, živio je sve do veoma skoro. Homosapiens neandarthalensis i Homo sapiens (suvremeni čovjek) koegzistirali su u istoj regiji. Ova situacija očito **pokazuje ništavnost tvrdnje da su oni bili precijedan drugome**.

U suštini, svi nalazi i znanstvena istraživanja otkrila su da fosilni zapis ne sugerira evolucionisti proces kako su to evolucionisti predložili. Fosili za koje su evolucionisti tvrdili da potiču od predaka čovjeka, ustvari **pripadaju ili različitim ljudskim rasama ili vrstama majmuna**.

Onda, koji fosili su ljudski, a koji majmunski? Je li uvijek bilo moguće bilo kojeg od njih smatrati prijelaznom formom? U namjeri

da dobijemo odgovore, hajdemo pobliže pogledati svaku od kategorija.

Australopithecus: Jedna majmunaska vrsta

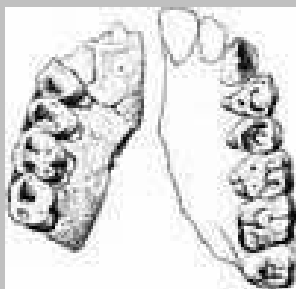
Australopithecus, što znači "južni majmun", prva je kategorija. Pretpostavlja se da su se ova bića prvo pojavila u Africi prije 4 milijuna godina i da su živjeli do prije 1 milijun godina. Postoje više klasa među Australopithecusima. Evolucionisti pretpostavljaju da je najstarija vrsta Australopithecusa A. Afarensis. Poslije toga dolazi A. Africanus, koji ima vitkije kosti, i onda A. Robustus, koji ima relativno veće kosti. Što se tiče A. Boisei, neki istraživači ga prihvaćaju kao različitu vrstu, a neki kao podvrstu A. Robustusa.

Sve vrste Australopithecusa su izumrli majmuni koji podsjećaju na majmune današnjice. Volumeni njihovih lubanja su isti ili manji nego u današnjih čimpanza. Postoje istureni dijelovi na njihovim rukama i stopalima koje su oni koristili da se penju po drveću, baš kao u današnjih čimpanza, a njihova stopala imaju obuhvatne sposobnosti, što je služilo da se drže za grane. Oni su niski (maksimum 130 cm), i upravo kao kod današnjih čimpanza, mužjak Australopithecus je veći od ženke. Mnoge karakteristike, kao detalji na njihovim lubanjama, blizina očiju, oštar molarni zub, građa donje čeljusti, duge ruke i kratke noge su dokazi koji pokazuju da **ova živa bića nisu bila drugačija od današnjih majmuna**.

Evolucionisti tvrde da su Australopithecusi, iako imaju anatomiju majmuna, hodali uspravno kao ljudi, a ne kao majmuni.

JEDNA ČELJUSNA KOST KAO POTICAJ ZA INSPIRACIJU

Prvi fosil Ramapithecusa se sastoji od samo dva dijela čeljusti (desno). Evolucionisti su se, međutim, veoma hrabro usudili naslikati Ramapithecusa, njegovu obitelj i okolinu u kojoj su živjeli, oslanjajući se jedino na ove čeljusne kosti.

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (15. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Bilo bi zanimljivo doći do podataka koliko u ovom vremenu gore navedena pojedina partizanska divizija, brigada, ili bataljon posjeduje vojnika, tj. koliki je broj partizana, dakle samo žive sile ne ubrajajući tehniku, topništvo i zrakoplovstvo bio potreban da ozbiljno ugrozi po njihovoj procjeni 2 do 3 tisuće hrvatskih branitelja Odžaka i ostalih pripadajućih sela. Zanimljivo bi bilo usporediti omjer partizanskih snaga naspram broja hrvatskih vojnika koji su ostali u okruženju.

Ipak presudnim se pokazala odlučnost, upornost i vjera u Boga i obranu svoga, a ne matematički postotci, omjer snaga i količina oružja, streljiva i druge ratne tehnike.

Kakav je sastav branitelja ovoga kraja i tko su oni bili kazuje nam Marko Marić:

"Bili su to, uglavnom, domaći ljudi, dobri ratari, a bio je i poneki zanatlija i nadničar. Bili su to sve poštene ljudi, dobri vjernici, ponosni hrvatski sinovi. Bili su to ljudi veseljaci, uvijek spremni za pjesmu i kolo, a često se i zapjevalo. ... Mi bojovnici, na tom ratištu bili smo uglavnom s uskog prostora što ga zatvara rijeka Bosna prema svom uviču u Savu te rijeka Sava od Svilaja do Pruda, tj. iz sela odžačke i modričke okolice. Bili smo svi kao jedan, svi smo željeli samo jedno, braniti se i obraniti sebe i svoje, a poštovati i ne dirati tuđe."⁵⁶

Kakav je moral i odlučnost hrvatskih vojnika čak i u zadnjim danima obrane bio priznaju i partizanske snage:

Petar Rajkovačić zapovjednik odžačke obrane (sedmi vitez NDH) s pratnjom

"Iako je u proteklim borbama pretrpjela teške gubitke, borbenost i upornost ustaške grupacije nije popuštala. ... Oko 20. maja iz ustaških rovova i bunkera još se mogla čuti cika, pjesma i povici Paveliću da dođe u Vlašku Mahalu."⁵⁷

Koliko je povjerenje zapovjednik odžačke obrane Baja Petar Rajkovačić imao u svoje vojnike govori i činjenica da je još prije pada Zagreba i sloma NDH u šali poručivao "dr. Anti Paveliću, da ako se ne osjeća sigurnim u Zagrebu, neka samo dođe u Odžak."⁵⁸

Uz svu odlučnost i nadljudsku snagu koju su branitelji Odžaka pokazali ishod je bio neizbježan, a to je znao i sam Petar Rajkovačić. Uključivanjem neprijateljskog zrakoplovstva u bitku, ma koliko svjedok Marić tvrdio suprotno odnos na bojnom polju se morao promijeniti.

Donlagić tvrdi:

"Avijacija je 22. maja počela izviđanje, a odmah poslije toga i bombardovanje ustaških uporišta u Odžaku, Vlaškoj Mahali, Dubici, Mrkoj Adi, Balegovcu i Prudu.

Direktnim pogocima je porušila armiranobetonske i veći broj drugih bunkera (izuzev velikog bunkera u Vlaškoj Mahali) i nanijela znatne gubitke neprijateljevoj živoj sili. ... bombardovanje je nastavljeno istim intenzitetom i naredna dva dana."⁵⁹

Prema njemu 7 je zrakoplova sudjelovalo konstantno u ovim napadima i to "sovjetski 'šturmovci' i njemačke 'štuke'."⁶⁰

S druge strane Marčinko kaže: "Od engleskih 'karavela' i njemačkih 'meseršmita' sastavljene su dvije eskadrile, koje su iz Beograda poslone u Odžak. Ti su zrakoplovi na prostoru odžačke doline djelovali 23. i 24. svibnja 1945. ... Potpuno je uništen vlaškomalski obrambeni bunker, te vlaškomalska škola, u kojoj je bilo smješteno zapovjedništvo Petra Rajkovačića."⁶¹

⁵⁶ Marko BABIĆ, str. 129.

⁵⁷ Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 515.

⁵⁸ Mato MARČINKO, str. 26.

⁵⁹ Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 517.

⁶⁰ Isti, str. 516.

⁶¹ Mato MARČINKO, str. 31.

ŽRTVOVANJE - UZOR SUDBINA - ŠIROM OTVARA NEBESA

dr. sc. Ilija Barjašić, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj

Čovjeku, dostojanstvo i samopouzdanje su oruđa, zbog zemaljskih uvjeta kao osnove, jer se pretpostavlja da je čovjek taj u kojem se demonstrira poseban život na Zemlji. Dakle, čovjek treba ustrajati, u što ne spada bježanje od problema, već se treba uredno angažirati zbog uvjeta dostojnih čovjeku i životu.

Naravno, kada čovjek ne odoli iskušenjima, neuredno - egoistički posluži se općim dobrom potom postane hrđa i bolest zajednice, protuslovi životu pa postane ništa, i tako (tko) dozvoli u vlastitoj zajednici narušavanje općeg dobra.

Čovjeku na Zemlji patnje su zalag da mu se otvore nebesa, baš kao i Ambrozu i ostalima iz bugojanske grupe, koji su se žrtvovali radi budućnosti hrvatske djece, a što je inspiracija na putu beskonačna života.

Poznato je da zlu duhu, kao slabosti na Zemlji, posebno smetaju jaki i odvažni dok angažiranjem zastupaju život. Eto zašto takve napada sotona, napada s razlogom i uvijek kada se zastupa život, naročito zlo napada žene i djecu - budućnost hrvatsku. Posebno su zlu izložene žene i djeca, onih koji su se žrtvovali u obrani hrvatskih majki i djece, isto kao Hrvati iz bugojanske grupe koje je predvodio Ambroz boreći se radi uvjeta dostojnih životu, čovjeku, Hrvatima u Hrvatskoj. Dakle, predodređeni kao i njihova djeca kao izrazite žrtve za život Hrvata, ali adekvatno su i u milosti Stvoritelja. Njihova imena i prezimena potvrđuju ovo, zato se toliko i spominju. Dakle, čovjek je u kušnji dok se ne ispune razlozi, blago čovjeku koji odolijeva, što život znači, što život jest, koji stalno teče. Život Hrvata odraz je po uvjetima - stvorenih razloga u Hrvatskoj, znači stalno treba raditi dobro, a život se živi koliko i zastupa. Očigledno, trebamo više zastupati život zbog propusta naših predaka, shvatimo, zbog čega nam adekvatno trnu zubi. Ambroz je bio svjestan da treba u srazu s neredom žrtvovati više, s neredom koji i danas izaziva Hrvate. Kako je nered opomena za jedan narod, tako pojedinci istog naroda posluže kao uzori. Danas u Hrvatskoj opet se dovoljno ne zaštićuju djeca (droga, alkohol, perverzije ...) od oruž-

ja sotone, što je opomena i suprotnost životu. Probudimo se, štiti-mo djecu i majke kao temelj budućnosti, što bi Hrvatima trebao biti barometar života i smisao.

Strah je zaslužena mana svakog pojedinca strašljivca koji je takav zato jer je kriv zbog svoje neurednosti. U

svojoj agoniji strahom paralizirani ne znaju da se strahom uredne ljude, tj. život ne može zaustaviti, jer uvijek je riječ o ljudima uzorima životu.

Doista, djela pokazuju tko je po Bogu sudbinom odabran i ulogom zadužen. Odabrani su zato u centru zbivanja da svom narodu pokažu put i način kao Božji mediji, koje neredom iscrpljeni vampiri ne mogu omesti, jer zanovijetala, vampiri nisu spomena vrijedni, uvijek samo spletkare. Prokleti su, jer ne zastupaju život, po svojoj anarhičnoj volji prokockali su sami sebe, stoga su opomena. Posebnim hrvatskim emigrantima i u Australiji život je ukazivao da je u Hrvatskoj po okupatorima puno grobova, i terora nad Hrvatima. To je predodredilo i potaklo pojedince kao posebne žrtve, zbog života, potičući tako da Hrvati žive jedan za drugog, a što je najbolji ulog za vlastitu dušu. Spremni samo za uredan hrvatski dom, znajući da je urednost sabiranje pozitivne snage, a što je pravedno koliko god kao narod bili snažni.

Velike želje se ostvaruju s razlogom. Opet Hrvatima nedostaje odlučnosti za život o kakvom je promišljao Ambroz sa svojom grupom, s kojom je došao među Hrvate da u borbi protiv okupatora pobedi smrt. Očito, u Hrvatskoj se ne poštuju žrtve za nezavisnu i slobodnu Hrvatsku, ne poštuju se uzori čovjeku - života, zato je u Hrvatskoj od nataliteta veći mortalitet. Zašto su odgovorni osvješćeniji Hrvati kao odraz dobra, za život dalje.

Žrtvovanje ljudi

Gledano i ovozemaljski, ljudski, Ružici udovici i majki do sada je trebalo udovoljiti, njezinoj osobnoj želji, da vidi grob svoga supruga Ambroza Andrića, ali i grobove njegovih suboraca da vide njihove žene, djeca, očevi, majke, i prijatelji, grobove u kojima je doista poseban prah u kojem su obitavale gorde duše – životi.

Dakle, Hrvatima i dalje su potrebni uzori i poticaj za konstantno angažiranje, da se obrate i žive život kao uzoran narod na Zemlji.

Svaki pojedinac jedne zajednice neizmijerna je vrijednost, ali opće dobro neusporedivo je i više, jer je garancija generacijama i svim pojedincima, što razumiju samo oni koji afirmativnim djelima supportiraju hrvatsku zajednicu. Kanimo se onih koji samo pričaju a ne rade ništa dobro, primjerice u Hrvatskoj su opasne „elite“, ratni profiteri koji su rušeći hrvatsku privredu nemoralno stekli za se-

be materijalna imanja pomoću kojih su se nametnuli i kao vlast duhom elitnijim Hrvatima, koji su zbog svega odgovorni kao „veći“ po duhovnoj vertikali, jer dozvoljavaju da ih blefiranjem uljuljaju lukavi ratni profiteri i njihovi mentori iz inozemnog podzemlja.

Čovjeku, dostojanstvo i samopouzdanje su oruđa, zbog zemaljskih uvjeta kao osnove, jer se pretpostavlja da je čovjek taj u kojem se demonstrira poseban život na Zemlji. Dakle, čovjek treba ustrajati, u što ne spada bježanje od problema, već se treba uredno angažirati zbog uvjeta dostojnih čovjeku i životu.

Naravno, kada čovjek ne odoli iskušenjima, neuredno - egoistički posluži se općim dobrom potom postane hrđa i bolest zajednice, protuslovi životu pa postane ništa, i tako (tko) dozvoli u vlastitoj zajednici narušavanje općeg dobra.

SINDIKATI NA GRBAČI HRVATSKOG NARODA

Branko Stojković, Bjelovar

Je li sreća svih Hrvata i cijelog hrvatskog pučanstva da imamo brojne sindikate u zemlji, a oni nemaju baš nikakvu ulogu. To mora odvesti u propast jedan narod. Kada se upitamo: Tko vlada masama naroda?! I tko sve stvara smutnju među ljudima? Mediji čine štetu, političari isto tako čine štetu. Kuda možemo na takav način? Razvoj borbe koja se vodi između samog naroda protiv HDZ-ovaca i SDP-ovaca, (bivših) komunista, socijal-liberala, masona, klero-religijaca, itd. Ovim fundamentalnim (temeljima) sudarima i sukobima, sasvim je suprotno da smo jedinstven narod i da pravna država je na djelu. Očito je, da su i sami građani žrtve „izopačenog miljea“.

Tijela žrtvuju

Savez samostalnih sindikata Hrvatske (SSSH) je na platnom spisku Republike Hrvatske. Predsjednica tog sindikata Ana Knežević je obična birokratkinja. U tom sindikatu nalaze se ne samo bivši komunisti, nego i njihova djeca. Primaju plaću i tobože se zanimaju za ljudska prava. "Hrvatska gospodarska strategija" je fikus koji lebdi u zraku, ili bolje rečeno u vakumu. Dokaz je da svi (ti) brojni sindikati ništa ne rade. Nezavisni hrvatski sindikati (NHS) Krešimira Severa samo su statisti. Taj predsjednik ima plaću 7.500,00 kuna. Dok mnogi radnici nemaju ništa, odnosno mjesecima svoju plaću ne dobivaju. Ima li u svemu tome smisla?

Hrvatsku opet utjeruju u projekt Jugoslavije. To se vidi iz nedavno održanog razgovora Borisa Tadića i Jadranke Kosor.

Potreban nam je jak sindikat, koji bi nas zaštitio od svih prevara i laži. Postoji Udruga radničkih sindikata Hrvatske (URSH) koju vodi Damir Jakuš. To je udruga na papiru, u praksi je nepostojeća. U Hrvatskoj postoji „socijalno“, to je državna skrb, i to je jedna golema birokracija koja ništa ne radi. Najveći neradnici nalaze se u „Hrvatskoj gospodarskoj komori“. Da se ne govori o biroima za zapošljavanje, koji su luksuzno opremljeni, koji imaju cijelu vojsku djelatnika i savjetnika. Ponovo se primičemo broju od 400.000 nezaposlenih. Postoji i sindikat - Matica državnih i javnih služ-

bi (MDJS) predsjednice Zdenke Gizdić. Ta služba živi u „orbiti“, nije prisebna na planeti Zemlji. Sve ovo je velika urota protiv građana. Kako preko ropstva i mraka? Ja osobno ne priznajem „ovu sindikalnu elitu“, jer oni ne priznaju čovječiji rad i trud. Hrvatska udruga sindikata (HUS) Ozrena Matijaševića je udruga na „klimavim nogama“. Malo pregovaraju s Vladom ovako, malo onako – kako njima paše.

Sve iza toga ostaje „izdajničko sjeme“. Njihove strategije se nikad nisu ostvarile – i one su ostale ništavne. Sjetimo se bivših sindikalista Borisa Kunsta i Dragutina Lesara, kako su od „mistificirane vlasti“ nagrađeni, foteljama u Saboru RH. Tko se poigrava s stotinama tisuća, pa i

milijunima Hrvata? Vidjeli smo nedavno prosvjed seljaka, odnosno kako su udruge izdale svoje seljake, pa čak i Friščićev HSS. Već je opće poznato da su političke stranke „trulež“, da su na djelu „razbijači Hrvatske“. Sindikat udruga od Stjepana Kolarića, nemaju nikakav plan, a to bi bila borba zdravog uma. Zato na svjetlo dana sa svima njima, da dalje ne varaju „običnog čovjeka“ i da ne rade od njega budalu.

U ovim burnim danima Hrvatski narod treba se okrenuti „vjeri“ u istinu. Ne da svakodnevno sluša bolesne laži, koje nas unazađuju i upropaštavaju. To će u potpunosti promijeniti našu orijentaciju.

POBJEGLICE, ČETNICI I KOMUNISTI

Diana Majhen, Zagreb

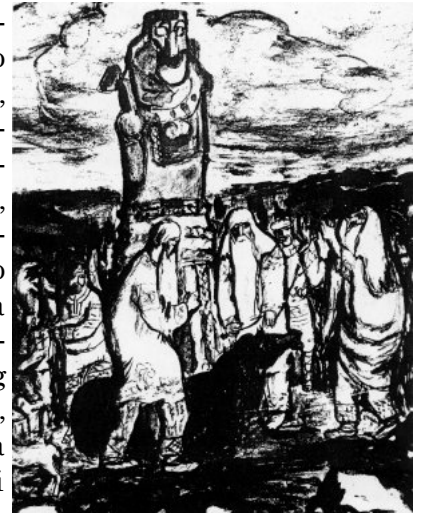
Tko je slijedeći na redu da odleti s Pantovčaka, pitanje je koje se nameće nakon današnje izjave predsjednika Josipovića kako će zatražiti istragu o curenju podataka iz Ureda predsjednika.

Moje je osobno mišljenje kako Josipovića pere teška manija proganjanja. Te neke provale u njegov stan o kojima nije obavijestio policiju nego Sašu Perkovića, pa zatim ona zbrka i strka oko izbora tjelohranitelja, a sada je zaključio kako podaci o osiguranju, koji su procurili u javnost, ozbiljno ugrožavaju njegovu sigurnost. Dobro, spomenuo je i Kosoricu, al svi znamo da ne laje pas sela radi, nego sebe radi.

U iščekivanju najavljene istrage, ovo s Josipovićem sve više me podsjeća na McChartya i lov na vještice, samo što je kod nas obrnuta situacija, ovdje uglavnom stvarni i dokazani komunisti proganjaju one koji to nisu.

U međuvremenu, doznali smo da će nas Mesićevo daljnje nanošenje štete ovoj državi (čitaj: daljnje bavljenje politikom) koštati oko 700.000 kuna godišnje. Ako toliko priznaju, mogu si misliti o kakvoj se cifri doista radi. Kao naručeno u ovo doba, kada se svako malo zatvara neka tvornica ili poduzeće, a u Hrvatskoj je broj nezaposlenih odavno prešao brojku od 300.000 i nezaustavljivo raste. Bitno je samo da Mesić to neće osjetiti na svojoj koži. Doista bi bilo strašno da netko tko je 10 godina bio predsjednik živi od neke sitne predsjedničke mirovine.

A da ne prođe pre- više vremena kako nismo popljugani, pobrinuo se vukovarski gradonačelnik Željko Sabo, koji je predložio Vukovar kao mjesto sastanka Josipovića i srpskog predsjednika Tadića. Onog istog Tadića koji je, uz ostalo, tražio da nam se zabrani slavljenje Oluje 5. kolovoza. Od svih

Žrtvovanje konja

mjesta u Hrvatskoj i svijetu općenito, ni manje ni više nego Vukovar. Doista mi se ponekad čini da nas iskušavaju do koje mjere možemo nešto podnijeti bez reakcije. Jedino pozitivno u svemu tome bio je odgovor dopredsjednika vukovarskog HSP-a Petra Macuta, koji je poručio kako se predsjednik Josipović može na Pantovčaku susretati s kim god hoće, ali na Ovčaru i Memorijalno groblje mogu doći samo oni koji imaju pijeteta prema narodu čije su žrtve tu i pokopane. Ajde, bar nešto, bar jedna izjava kojom se pokušava spriječiti nas da legnemo i pustimo da nas Tadić i Srbija pregaže. Kada to već nisu uspjeli u Domovinskom ratu, zašto ne bi sada Tadić malo prošetao Vukovarom, po mogućnosti crvenim tepihom, pa nam tako stavio do znanja da su sve naše žrtve i svi naši mrtvi bile uzalud, sve dok su prodane duše na ključnim pozicijama u ovoj državi.

A da se sve skupa neprestano medijski prati onako kako treba, pobrinuo se, između ostalih, sarajevka pobjeglica Jergović, koji je, opisujući sada već jednog u nizu bivših savjetnika predsjednika Josipovića, napisao slijedeće:

„Ali malo kasnije, u ljeto 1995, Drago se suočio s tim da je, barem s intelektualne i s emotivne strane, lakše i mrijeti za Hrvatsku, nego preska-

kati trupla staraca koji su za tu Hrvatsku i u ime te Hrvatske poklani i pobijeni.“

Ako tako pišu oni, koje na žalost trpaju pod hrvatske kolumniste, onda nije nikakvo čudo da Tadić traži zabranu slavljenja Oluje. Ima se na čega i pozvati.

U kojem smo to točno trenutku ostali bez zemlje koju smo stvarali?

OSNOVAN SAVEZ JUGOSLAVENA U HRVATSKOJ

Rudi Tomić, Kanada

Udruženje "Naša Jugoslavija", koje je preživjelo Domovinski rat (!) održalo je osnivački skup "Saveza Jugoslavena" (21.03.2010.) u Zagrebu, kojemu je cilj da se "nacionalnost Jugoslaven uvrsti u red službeno priznatih nacija u svim zemalja nastalim na području nekadašnje SFRJ." (*Jutarnji list*, 24.03.2010.) U priopćenju za medije nisu objavljena imena odgovornih dužnosnika, što je začuđujuće, jer nema razloga za pseudonimnost, s obzirom da je danas popularnije biti Jugoslaven, Srbin, homoseksualac, ili pedofil nego državotvorni Hrvat u RH.

Jugoslavenstvo u Hrvatskoj nije nikad bilo upitno. Začetnici i nositelji idejnog jugoslavenstva bili ugledni Hrvati. Veliki kipar Ivan Meštrović, potaknuo je osnivanje *Jugoslavenskog odbora* 30.04.1915. u Londonu, nakon čega je uslijedio sastanak u Parizu, gdje su bili izabrani čelnici. Za prvog predsjednika JO bio je izabran A. Trumbić, a članovi predsjedništva, s hrvatske strane, bili su: H. Hinković, F. Supilo, I. Meštrović i dr.

Hrvatska ekonomska emigracija u Južnoj i Sjevernoj Americi materijalno i politički podržala je JO, a kasnije su i sami osnovali i svoje Odbore. Iste godine je osnovana "Jugoslaven-ska narodna obrana" u Antofagasti, Chileu 23. 01. 1916., i "Jugoslaven-sko narodno vijeće" u Pittsburgu, SAD 30. 11.1916.

Tijela žrtvuju

Srpska vlada nije priznala JO kao političkog čimbenika, što se očitovalo na Ženevskoj konferen-

ciji (6 – 9.11.1918.) i nije pristala na nikakvo udruženje s JO, s toga je formalno raspušten *Jugoslavenski odbor* u ožujku 1919. No, ne zbog ideje, jer jugoslavenstvo je već bilo čvrsto ukorijenjeno, nego zbog nepodobnosti nekolicine hrvatskih članova u JO. Jedini visoki dužnosnik iz JO, predsjednik A. Trumbić, postao je ministar vanjskih poslova u kraljevini SHS.

Uspostavom Nezavisne države Hrvatske (10.04.1941.) bila je srušena velikosrpska kraljevska Jugoslavija, ali Travanjku su revoluciju preživjeli mnogi hrvatski Jugoslaveni. Kamuflirali su se kao "antifašisti" i organizirali u partizanske jedinice, u kojima su Srbi bili zapovjednici.

Jugoslavenstvo ne može bez zločina

Hrvatski je narod viteški branio svoju državu četiri godine, ali se nije mogao oduprijeti udruženim neprijateljima: jugoslavenskim partizanima i srpskim četnicima, koji su uz pomoć Zapadnih saveznika srušili državu hrvatskog naroda, masakrirali su i protjerali jednu četvrtinu hrvatskog pučanstva.

Pokolji hrvatskog žitelja tijekom II. Svjetskog rata, i nakon rata (Bleiburg i Kolona smrt), nisu mogli osvijestiti zavedene Hrvate, da je svako jugoslavenstvo vezano uz zločine, ne samo tragedija hrvatskog naroda nego i srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj.

Komunizam je navukao ideološku (socijalističku) obrazinu na velikosrpsstvo, te uz farizejsko isticanje "bratstva i jedinstva" nastavljen je progon Hrvata, kao i u kraljevskoj Jugoslaviji, samo pod novom izrekom. Naime, u kraljevskoj Jugoslaviji Hrvati su bili tretirani kao austrofilni, pod tom naznakom bili su "opravdano" progonjeni; u komunističkoj Jugoslaviji bili su optuživani kao ustaše, pa po tom programu progonjeni i ubijani bez suda i svjedoka.

Kada su Hrvati po drugi put srušili Jugoslaviju (1991.) i uspostavili samostalnu, slobodnu i demokratsku državu hrvatskog naroda, opet uz teške borbe sa srbijanskim agresorom i domaćim četništvom. U jednom stoljeću velikosrpstvo bilo je dva puta poraženo u Hrvatskoj, ali jugoslavenstvo nije bilo uništeno.

Održivost jugoslavenstva u Hrvatskoj za vrijeme komunističke Jugoslavije, poticao je diktator Tito, kao ravnotežu srpstvu, kako bi ostao na čelu KPJ i SFRJ. Srbima nije smetalo jugoslavenstvo, jer oni se nisu nikada osjećali niti izjašnjavali kao takvima. Nisu ni drugi narodi u Jugoslaviji (Makedonci, Slovenci, Crnogorci), nego su i oni isticali svoju nacionalnu pripadnost, samo su Hrvati i Muslimani bili – Jugoslaveni.

Dapače, Jugoslavija je spasila Sloveniju, da ne bude podijeljena između Austrije i Italije, ali nikad se oni nisu oglasili Jugoslavenima. Isto tako, Jugoslavija je sačuvala Makedoniju da ne bude raskomadana između Grčke, Bugarske, Srbije i Albanije, ali se ni oni nisu dičili jugoslavenstvom. U obje Jugoslavije Hrvati i Muslimani bili su (i ostali su) izuzetna posebnost u poimanju jugoslavenstva.

"Tuđmanovi" Srbi i Jugoslaveni

Predsjednik *Hrvatske demokratske zajednice* i prvi predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman imao je viziju sveopćeg pomirenja hrvatskih nacionalista i hrvatskih komunista, čak je vjerovao da će se Srbi i Jugoslaveni, nakon Oluje, preoblikovati u lojalne građane RH. Tuđman je potaknuo Srbe da osnuju svoju – Srpsku političku stranku u Hrvatskoj, da se ne osjećaju potpuno poraženima (danas Srbi imaju tri političke stranke, Srpsku pravoslavnu crkvu i veliki broj udruga u Hrvatskoj!).

U vrijeme Domovinskog rata predsjednik Tuđman bio je savjetovan i upozoravan, da se oslobodi hrvatskih Jugoslavena, koji su bili njegovi komunistički partijski kolege (Mesić, Manolić, Perković, Boljkovac i dr.), ali bivši partizanski general Tuđman to nije shvatio, bilo zbog obzirnosti ili straha.

Istu je političku pogrešku učinio i ustaški general Maks Luburić, koji je objavio *Proglas* o potrebi pomirbe ustaša i partizana i potaknuo promicanje "hrvatskog jedinstva", pa je svejedno, unatoč toga shvaćanja bio mučki ubijen od jugoslavenske UDB-e. Generali - Luburić, Tuđman, Hebrang,

kao i intelektualci iz Hrvatskog proljećari, nisu suštinski poznavali jugoslavenstvo i nakon tolikih iskustava!

Nije trebalo čekati dugo vremena (nisu bile otkrivene ni masone grobnice, niti oslobođen sav teritorij Hrvatske), jugoslavenstvo je isplivalo na površinu s izborom Račanove Vlade, a srpstvo sa okuražilo s ulaskom Pupovca u Vladu. Konačno s izborom Stjepana Mesića, posljednjeg predsjednika SFRJ, za predsjednika Republike Hrvatske, osnaženo je jugoslavenstvo kroz uporno isticanje antifašizma, da se "Turci ne bi dosjetili".

U promicanja jugoslavenstva u Hrvatskoj osnovane su mnoge stranke i udruge, kako bi se zabacili tragovi stvarnim nakanama – stvaranje nove Jugoslavije u ozračju Balkanske integracije. A to su: Hrvatska narodna stranka, Istarska socijaldemokratska nezavisna stranka, Istarski demokratski sabor, Jadranska socijaldemokratska stranka Hrvatske, Karlovačka stranka, Socijaldemokratska partija Hrvatske, Socijalistička partija Hrvatske, Socijalistička radnička partija Hrvatske, Srednjoeuropska akcija i druge stranke sa socijalnim i pokrajinskim predznacima.

Registrirane političke stranke u RH po Zakonu su "udruge čiji su ciljevi izraženi u programu i statutu usmjereni na stvaranje i oblikovanje političke volje te političko djelovanje građana, a koji su upisani u Registar političkih stranaka". Jedan je od formalnih uvjeta da političku stranku mogu osnovati najmanje 100 punoljetnih, poslovno sposobnih državljana Republike Hrvatske. Zar nije prava sprdačina da u RH ima 105 političkih stranaka.

"Jugoslavenstvo" treba označiti pravim imenom

Dosta je bilo prodavanja rogova za svijeće. Naime, nijedan čelnik političke stranke; nijedan zastupnik u Saboru; nijedan predsjednik države ili Vlade - nije bio izabran kao Jugoslaven, nego su bili birani kao predstavnici hrvatskih političkih stranaka, jer nisu mogli nuditi jugoslavenstvo hr-

Mjesto za žrtvovanje

vatskom narodu nakon skoro stoljetnog stradanja zbog toga ogavnog antihrvatskog ustrojstva u Hrvatskoj.

Mesić se je u oba svoja predsjednička termina prodavao Hrvatima "svoje državotvorno rodoljublje", ali uz veliki "antifašizam". Ipak, pri kraju svog drugog mandata pokazao je pravo lice, jer mu više nije bilo potrebno nositi masku. Jugoslaveni su opet izabrali svog čovjeka za predsjednika RH, a Mesića za počasnog predsjednika Saveza Antifašističkih Boraca u Hrvatskoj.

Dakle, došlo je vrijeme da treba formalno osnivati jugoslavenske stranke u Hrvatskoj, s obzirom da takve stranke nije bilo u Jugoslaviji, jer Komunistička partija bila je jedina politička stranka. Onda će se pokazati da li će hrvatski narod izabrati jugoslavenske predstavnike za svoje zastupnike, ili će jugoslavenski zastupnici biti birani samo od Jugoslavena. Na način, kako su zastupnici bili birani u Hrvatskoj do sada, bez da budu deklarirani Jugoslavenima, napunili su Sabor s apsolutnom većinom Jugoslavena.

Jugoslavenstvo je živo i djelatno u medijima u Hrvatskoj. Primjera radi navest ćemo samo nekoliko njih. U novinstvu najistaknutiji su Kuljiš, Jergović, Butković i sl. Na malim ekranima Stanković, Bago, Latin i drugi obožavatelji Tita. Na hrvatskim sveučilištima predaju povijest antihrvatski stručnjaci - Goldštajni, Puhovski i co. I u športu jugoslavenstvo je živnulo. Vlasnik Dinama Mamić traži stvaranje jugoslavenske lige. Huliga-

ni u Hrvatskoj su jedini koji glasno izražavaju hrvatstvo, ali na najbrutalniji način, u bratoubilačkim navijačkim strastima.

Hrvati u dijaspori ne mogu shvatiti kako je moguće u Hrvatskoj još imati Titove trgove, ulice i lokale. Naime, kako bi bilo, recimo, da u Njemačkoj imaju Hitlerove trgove, ili u Italiji Mussolinijeve!

U hrvatskoj dijaspori također nije moguće prihvatiti ni političke predstavnike, sljedbenike Tita, poput Mesića, Pusičke, Milanovića, Josipovića, Čačića, Kajina, Sanadera, Kosorke, Bandića, te ostale koji stvaraju odrednice hrvatskom narodu u domovini i na međunarodnom planu.

Potpredsjednik Nacionalnog vijeća za konkurentnost Goran Radman upozorio je da je puno veći problem od 317.000 nezaposlenih to što u Hrvatskoj radi jako malo radno sposobnog stanovništva, te kako su Hrvati **najneradniji narod** u Europi. (*Večernji list*, 17. 03. 2010.)

Nije samo gospodarska neradinost u pitanju, nego je u pitanju veliki gospodarski kriminal, pljačka i politički primitivizam. Sudeći po izboru kvalitete političkih predstavnika u strankama, državi, Saboru i Vladi, mogli bismo zaključiti, da su Hrvati politički najgluplji narod u Europi. Ne može se više kupovati vrijeme i prodavati maglu. Došao je kraj bezumlju. Mudroj glavi i jedno oko dosta!

MOJ OSVRT NA IZJAVE O PISMU HBK DOBRO POZNATIH I "UGLEDNIH" TEOLOGA ANNAMARIJE GRÜNFELDER I DON IVE GRUBIŠIĆA

Josip Kokić, Zagreb

Čitajući njihove izjave na portalu Hrvvijet a poznajem ih dugi niz godina, nimalo se ne iznenađujem njihovim stavovima. Od samih početaka njihovog javnog djelovanja doista su dosljedni u svojem krajnje naglašenom liberalizmu kakvog Europa poznaje. Ti stavovi su daleko od teologije i katolicizma, pa evo vidim da se čak gospođa Anna i odrekla predstavljanja svoje teološke komponente u svojem akademskom obrazovanju. Pošteno, kako bi ljudi znali prosuđivati o njenim stavovima. Bilo bi isto tako pošteno da to učini i miljenik

hrvatskih medija, posebice televizijskih i naše gore list don Ivo Grubišić. Uglavnom sva njegova sociološka izlaganja kroz dugi niz godina počinju i završavaju uvijek nekim križaljka. Točku po točku 1,2,3, itd. i nudi za sve konačna rješenja.

Gospođa Anna kaže, Europa nije samo kršćanska nego sekularna i prosvjeti-

Žrtvovanje Izaka

teljska. Da je materijalizam i konzumerizam zavladao ljudima nije ništa novo, ali to se primarno odnosi na bogate, dok izrazita većina građana Europe se bori, kako egzistencijalno preživjeti s minimalnim potrebama. Profit bogatih je postao njihov bog, koji pred sobom zatire svaku ljudskost, svaku suosjećajnost prema bližnjemu, pa nije čudo da se u toj populaciji javljaju svakojake izopačenosti, koje naš teološki dvojac naziva civilizacijskim pomakom s prosvjetiteljskom komponentom. Nije čudo da je to zahvatilo i dio katoličke Crkve, jer ljudske slabosti imanentne su svim ljudima. Zato je vjera ta koja im nudi kontrolu nad tim slabostima i odstupanjima od kršćanskih načela. Jedno je kritizirati negativnosti u samoj Crkvi sa željom da ih bude što manje, što uvijek činim kroz dugi niz godina u svojem javnom djelovanju, a sasvim drugo je podupirati nešto što nema veze s katoličkom vjerom odnosno istinskim kršćanstvom. Osobno se radujem kad kritiziram neke javne osobe bilo u Crkvi ili izvan nje, ako se barem malo mijenjaju na bolje i uvide svoje zablude, jer oni su pomak svijeta na bolje, a konstanta dobrih ostaje konstanta.

Eto naš don Ivo veli, onaj tko se ne mijenja u skladu sa svijetom, ostaje u prošlosti, pa naši biskupi ne mogu zaustaviti civilizacijske pomake bilo kakvim svojim izjavama za javnost ili pismima. Don Ivo je ovdje posve otvorio i rastvorio samog sebe kao čovjeka i svećenika, pa ga Crkva opet nije izopćila zbog njegovog civilizacijskog "napretka". Dekreti ne mogu sve rješavati, a najbolji put je samog sebe dobrom voljom mijenjati iz

dana u dan, i time utjecati na bližnje. Tu bi naši biskupi doista mogli, jer krajnje je vrijeme, razmišljati o sebi i svojem ponašanju i pretjeranoj materijalizaciji klera. Već u samom sjemeništu se naziru osobnosti i sklonosti pojedinih sjemeništaraca i to je polje rada i djelovanja u odgoju dobrih svećenika. Ova enormna investicija biskupa na Ksaveru je veliki promašaj i ružna slika, a prije mnogo godina je bio negativan odjek vjernika pa i moje malenkosti, ali su opet krenuli u izgradnju, izgradnju u neprimjerenom vremenu. Koliko su samo mogli izgraditi dječjih jaslica i vrtića, što je daleko važnije za narod i naciju i samu vjeru s djelima, a ne samo riječima.

Čovjeka se ne smije mrziti, već njegova nedjela i radovati se njegovom pomaku na bolje, pa se nadam da će ova moja kritika ljudska i kršćanska imati pozitivnog odjeka na njihovo ponašanje i da će sa daleko više vjere i hrabrosti nastojati očuvati svoje stado od europskog bešćutnog liberalizma koji hara svijetom, i koji sve želi staviti pod jednu kapu od Europe pa do cijelog svijeta, ubijajući jedinstvo i bogatstvo u različitosti. Globalizacija i mega države i jest njihov projekt. Kršćanske korijene i kršćanska načela još nitko nije nadišao, pa se vraćajmo njima i čuvajmo ih kao zjenicu oka svoga. Na kraju poručujem don Ivi obožavatelju umirovljenog predsjednika Mesića i sličnih njemu, da dobro razmisli o svojim postupcima u osami i razlikovanju dobra od zla. Tko to ne razlikuje ne može se nazivati vjernikom katolikom-kršćaninom a kamoli dijeliti lekcije o pometanju ispred svojih vrata, a vlastita zanemariti.

DUBROVNIK I NJEGOV ZAŠTITNIK (2. dio)

Zašto sv. Vlaha slave i poštuju svi Dubrovčani bez razlike [?]

Priredio po zapisima **Đivo Bašić**, Dubrovnik

Stara dubrovačka legenda priča kako je sv. Vlaha prvi put pomogao Dubrovčanima i tako postao njihov zaštitnik. To je bilo polovicom X. stoljeća, kada su Mlečani jedne noći pokušali osvojiti Dubrovnik. Iste noći, dok se pop Stojko, upravitelj crkve sv. Stjepana, dokasno molio tadašnjem zaštitniku Dubrovnika, ukažu mu se neki naoružani ljudi s jednim starcem. Starac, sv. Vlaha, ispričao je kako su Mlečani pokušali s morske strane prići gradskoj bedemi, ali ih je on odbio. Savjetovao

je da se Dubrovčani unaprijed ne pouzdavaju samo u vojsku, nego neka bolje utvrde grad, a u znak zahvalnosti oni su uzeli sv. Vlaha za svog zaštitnika.

Poslije toga Dubrovčani stalno mole njegovu pomoć i zaštitu. Osjećajući se slabi, a na udaru i u blizini velikih i moćnih, vjerovali su da mogu živjeti u miru i blagostanju jedino ako ih bu-

Žrtvovanje

de pomagala neka natprirodna sila. Svi njihovi naponi i žrtve ne bi bili dovoljni, činilo se, Dubrovniku osigurati stoljetnu državnu samostalnost i slobodu. Zbog toga, iako nikada nisu prestali svim snagama zalagati se i žrtvovati za svoju zemlju, stalno su dozivali u pomoć sv. Vlaha da ih podrži, uputi, pomogne i spašava. Vremenom je sv. Vlaho postao više nego sami zaštitnik. Dubrovčani su u njemu gledali svoga suradnika na očuvanju slobode, u njemu su vidjeli simbol svega svoga rada i stvaranja, predstavnika veličine, slave i uspjeha svoje malene slobodne države. Sv. Vlaho - to je Dubrovnik, a njegova proslava postala je najveći državni blagdan Dubrovčana.

Već odavno se dan sv. Vlaha u Dubrovniku slavi na najsvečaniji način. Baš prošle [1940.] godine navršilo se 500. godina od prvog opširnog opisa ove proslave. Godine 1440., u mjesecu siječnju, završio je svoje djelo o Dubrovniku Filip De Diversis, ravnatelj dubrovačke gimnazije, u kojem je prvi put opisana proslava sv. Vlaha. Poslije njega i drugi su pisali o tome, pa tako točno znamo kako je izgledala ova svečanost u staro doba.

Sa svih strana dubrovačke države, kao i iz susjednih oblasti Hercegovine, skupljao se narod u Dubrovniku da svojom nazočnošću, svirkom, pjesmom i igranjem narodnih plesova i kola uveliča najveći blagdan Dubrovnik. Dubrovnik je bio pun svijeta koji je svojim narodnim nošnjama pojačavao šarenilo njegovih ulica i trgova. U srednjem vijeku tu su bili svirači bosanskih kraljeva, hercegovske i vlastele iz zaleđa, koje su ovi svake godine slali u znak obzira i poštovanja prema svojim dubrovačkim prijateljima. Pored njih su dolazili bosanski glumci i pelivani [akrobati, komedijaši], koji su na trgovima i ulicama svojim igrama i šalama zabavljali domaći svijet i njihove goste. A svake godine, na prvoj sjednici poslije sv. Vlaha, vlada je ovim sviračima i glumcima određivala nagrade i poklone, što su se potrudili uljepšati proslavu dubrovačkog zaštitnika. Uz svirku domaćih i stranih svirača narod je igrao narodne igre, na trgovima, kao što je to i danas običaj. Istoga dana upriličena je revija [mimohodni svečani nastup, procesija] vlastele, građana i seljaka, koji

Žrtvovanje životinja

su pod oružjem i predvođeni barjacima svojih strukovnih i vjerskih organizacija stupali ispred kneza i vlade. Pritom su neprestano pucali iz

pušaka, kao i danas [iz torbuna], a povorku su predvodili seljački svirači i pjevači narodnih pjesama. Knez je primao u svoj dvor mušku i žensku djecu da se, kako priča De Diversis, vesele i zabave uz svirku frula i truba. Poslije mimohoda vodila se pred dvorom borba teško naoružanih ljudi, a neki između njih maskirani igrali su razne igre. Već De Diversis opisuje natjecanje jahača koji su trčali [jahali] na konjima ulicom Dubrovnik i nastojali kopljem pogoditi jedan prsten ili kolač koji je pričvršćen visio u sredini. Dubrovčani su to zvali 'trčati kolač' ili 'trčati prsten', a pobjedniku su davali naročitu nagradu za njegov uspjeh. Dubrovčani su slična natjecanja priređivali i u ostalim mjestima, gdje su njihove kolonije bile brojne. Tako se spominje da su to učinili i u Prištini, [p]o Božiću 1435., pa su se tijekom igre natjecatelji međusobno posvađali i potukli.

Pored ove narodne i državne proslave bila je i crkvena, jednako svečana. Najvažniji momenat u njoj bila je procesija (ophod), u kojoj je preko stotinu svećenika nosilo moći sv. Vlaha i drugih svetaca, optočene u zlatu i srebru, a ukrašene emajlima i raznim dragim kamenjem. U procesiji su stupali knez, vlada i narod, a naročito okićene bile su ulice i kuće. Ako bi se toga dana našao u Dubrovniku neki ugledniji gost dubrovačke vlade, išao je i on za moćima, u redu koji mu je pripadao prema ugledu. Tako je 1426. i vojvoda Sandalj Hranić stupao sa svojom vlastelom noseći duplijer [veliku voštanu svijeću] u ruci.

Dan sv. Vlaha bio je za stare Dubrovčane i dan mira, međusobnih (o)praštanja i zajedničkog okupljanja. Svim dužnicima bilo je dopušteno da se iz progonstva vrate svojim kućama i da se slobodno kreću tijekom svih dana dok se na trgu vijorila bijela državna zastava s likom sv. Vlaha. I u stranom svijetu, u svim svojim kolonijama, okupljali su se Dubrovčani toga dana da zahvale svome zaštitniku na pomoći, da se u razgovoru i veselju sjete svoga Dubrovnik. I još danas mnogi se drže tih starih običaja, pa i u samom Dubrovniku ovaj se dan slavi donekle kao i u starim vremenima. Potrebno bi bilo da se i suvremeni Dubrovčani, baš danas [1941.], dobro sjete onog pravog značenja proslave sv. Vlaha i da, izbjegavajući međusobne [nacionalne, vjerske i stranačke] nesnošljivosti, ponovno u miru i u zajedničkom okupljanju porade na dobru svoga grada, te cijelog [ne] 'slovinškoga [kako stoji u izvornom tekstu, već kršćanskog i vjera svih] naroda' [svijeta]".

DOSTA JE!

Mladen Schwartz, Nova Hrvatska Desnica,
Zagreb

Dosta je demokracije!

Dosta je judeo-masonske nadvlade!

Dosta je europske unije!

Dosta je američkog imperijalizma!

Dosta je ekonomizma!

Dosta je materijalizma!

Dosta je dekadencije!

Dosta je feminata!

Dosta je II. vatikanskog koncila!

Dosta je hrvatskih robova!

Ana Lučić

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (6. dio)

prof. Filip Čorlukić, Pula

* * *

Ovaj tekst, a posebno **odluka Hrvatskog sabora o proglašenju Nezavisne države brižljivo su sakriveni** i to ne samo u kraljevskoj i Titovoj Jugoslaviji, nego ga prešućenom odlukom o neakvim „posebnim interesima“ nigdje nema ni u službenoj historiografiji i povijesnim knjigama današnje, formalno neovisne države Hrvatske. Postoje samo zapisi o djelovanju Narodnog vijeća, koje je u funkciji Vlade trebalo obaviti sve nužne pripreme i predložiti ih Saboru na odobrenje.

5.- Kraljevina Jugoslavija

Na temelju sporazuma Narodnog vijeća sa Slovincima, tada je uspostavljena država koja je dobila naziv **Država Slovenaca, Hrvata i Srba**, sa Zagrebom kao glavnim gradom i hrvatskom zastavom: crven, bijeli plavi - bez ikavih dataka. Osim Vojvodine granice te države prikazane na sl.1 obuhvatale su sva južnoslavenska područja Austrougarske monarhije.

Narodno vijeće je planiralo u novu državu uključiti i područja tzv. Južne Ugarske - Bačku, Banat i Baranju - ali su se tamošnji srpski političari priključili Srpskom narodnom odboru u Novom Sadu i proglasili priključenje Vojvodine Kraljevini Srbiji.

Premda je Srijem bio u sastavu Slavonije, odnosno Hrvatske, Skupština u Rumi 24.11.1918. proglasila je priključenje Srijema Srbiji, ali je taj pokušaj propao.

Na čelu države je u funkciji Vlade bilo Narodno vijeće, na čelu kojega je bio slovenski političar Anton Korošec. Podpredsjednici Vijeća su bili: Svetozar Pribičević i dr Ante Pavelić (zubar iz Zagreba, kojega ne treba miješati s Poglavnikom NDH).

Tu je državu u vrijeme njezina kratkotrajnog postojanja priznala jedino Srbija, a u vrlo složenoj situaciji koja je tada vladala u zemlji, izostanak priznanja od strane drugih država stvarao je dopunske teškoće.

Mnogo je toga napisano u našim povijesnim knjigama, ali i na Internetu, a tu se sve svodi na to da je osnovano *Narodno vijeće* s funkcijama izvršne vlasti. Zatim sva ona petljanja s izvansaborski osnovanim *Jugoslavenskim odborom*, te lukave igre Nikole Pašića, ministra vanjskih poslova i predsjednika Vlade Kraljevine Srbije, kao i uloga engleske i francuske diplomacije. Sve što se može pronaći u literaturi svodi se na to **da nas je Narodno vijeće uvuklo u sastav novoosnovane Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca – uz napomenu da to Sabor nije potvrdio.**

Daljnji događaji pokazuju da je još bilo pokušaja spašavanja od onoga kamo su nas vukli nehomogeno Narodno vijeće i Jugoslavenski odbor. Kada se s talijanske bojišnice skupa sa svojom domobranskom vojskom vratio general Borojević, taj potvrđeno najbolji obrambeni strateg austrougarske vojske, vidjevši zbrku u zemlji i shvativši kamo smjeraju političke odluke, odmah se stavio na raspolaganje Stjepanu Radiću i rekao: „**Evo mene i moje domobranske vojske. Hoćeš li ti, Stjepane, da uspostavimo hrvatsku državu?**“ Čak je i vrlo inteligentni Radić svojim odgovorom pokazao totalno neshvaćanje stvarnih okolnosti: „**Dragi moj generale, ja neću na silu uspostavljati hrvatsku državu. Ja ću je dobiti po točkama američkog predsjednika Wilsona**“.

Na tu je Radićevu izjavu general Borojević ostao začuđen, pa je razočarano otišao u Beč zatražiti mirovinu.

Bilo je to burno razdoblje. Vojnici koji su se vratili s različitih frontova organizirali su se u grupe zelenog kadra, pljačkali i palili kuće. Dvije najveće političke stranke, Pravaši i Radićevi HPSS-ovci nisu u tim pregovorima igrale nikakvu ulogu. Kao demokrat i vje-

rujući Wilsonu inače sposobni političar **Radić je propustio jedinstvenu šansu za uspostavu neovisne hrvatske države.** No kad je ipak sve krenulo krivim putem, tad je izgovorio ono: „Idete kao guske u maglu!“ Na žalost, guske znadu kamo lete kroz maglu, dok oni to nisu znali.

Članovi Narodnog vijeća i Jugoslavenskog odbora vodili su brojne rasprave o modalitetima ujedinjenja, ali se kao glavni pregovarač nametnuo član podpredsjednik Narodnog vijeća hrvatski Srbin **Svetozar Pribičević koji je inzistirao na bezuvjetnom ujedinjenju.** Tako je nakon brojnih peripetija, a i uz snažnu pomoć engleske i francuske diplomacije, nakon samo malo više od mjesec dana postojanja, 1. studenog 1.918. ta država ujedinjena s Kraljevinom Srbijom u novonastaloj državi, proglašenoj pod imenom: Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca.

Kod ulaska srpske vojske u Zagreb došlo je do oružanog sukoba u kojemu je ubijeno nekoliko hrvatskih domobrana, a po važećem međunarodnom državno-pravnom sustavu bila je to zapravo vještačka tvorevina velikih sila, u kojoj je u operativnom pogledu glavnu ulogu odigrala Francuska, što dokazuje i to, da je na licu prve novčanice od 1 dinar te nove države bio natpis na francuskom jeziku.

Čak i kada se uzme u obzir samo činjenica da Sabor nije potvrdio odluku Vijeća o udruživanju u Kraljevinu SHS, **u formalno-pravnom pogledu uspostava te Kraljevine (kasnije nazvanom Jugoslavija) je ništetna, a samim time je ništetna i uspostava njezine sljednice Titove Jugoslavije.** Međutim, kada uzmemo u obzir da Narodno vijeće **nije poštovalo jedan od temeljnih zaključaka Hrvatskog sabora: proglašene neovisnosti, onda je ta odluka ništetna bez ikakvih ograničenja.**

Velike su sile nakon pobjede u ratu često u skladu sa svojim strateškim potrebama mijenjale granice drugih država, a uspostavom te nove države, prvi put je prijedena gotovo mitska Justinijanova granica kultura i civilizacija: *Budva, rijeka Lim (lat limes = granica), Drina, Sava, Dunav,* granica kultura i civilizacija - što je kasnije dovelo do velikih nevolja. Granica Bosne i Srijema sa Srbijom potpuno se poklapa s tim *Limesom*

Razumljivo je zašto su obje Jugoslavije čvrsto skrivale bitan podatak da prva Jugoslavija nije nastala sporazumom, odnosno silom zakona, nego zakonom sile, ali je potpuno neshvatljivo i neoprostivo zašto su to učinili naši političari prigodom priprema za proglašenje sadašnje neovisnosti. Kad je krajem osamdesetih bilo jasno da mora doći do raspada Jugoslavije, bilo je logično da hrvatski i bosanski političari kao temeljno polazište razgraničenja **uzmu odluku Hrvatskog sabora od 29.10.1918.** t.j. granicu između Austro-Ugarske i Kraljevine Srbije, a da se republike lijevo i desno od te granice dogovore o svojim razgraničenjima ili spajanjima. Genijalan prijedlog, sa zaista vizionarskom idejom o tomu zastupao je predsjednik Hrvatskog Starčevićanskog pokreta (HSP) Dobroslav Paraga. **On je predlagao da se ustroji Savezna država Hrvatska i Bosna.** Emisari su obilazili Zagreb i Sarajevo, ali su **u Zagrebu nailazili na tvrdo odbijanje.**

Bila je to jedinstvena šansa, da nakon države kralja Zvonimira i zlosretnog Petra Svačića ponovno steknemo pravu i potpunu neovisnost. Na žalost, propustili smo je.

Premda formalno demokratsko, stanje u državi više je sličilo diktaturi. 1928. je u Skupštini u Beogradu ubijen predsjednik Hrvatske seljačke stranke Stjepan Radić. Na sjednici je bio prisutan i narodni poslanik dr. Ante Pavelić, koji nakon toga emigrira u Italiju i osniva Ustašku revolucionarnu organizaciju, **s jedinim ciljem rušenja Jugoslavije i uspostave neovisne Hrvatske.**

Pritisnut otporima kralj Aleksandar 6.1.1929. g. proglašava diktaturu. Raspuštena je Skupština, zabranjen rad svih političkih stranaka, sindikata i dr., a uvedena je i stroga cenzura. Pojačan je policijski teror, a politički su protivnici ne samo zatvarani nego i ubijani. Proklamirana je ideologija integralnog jugoslavenstva i promijenjeno ime države u: *Kraljevina Jugoslavija.* Prigodom posjete kralja Aleksandra Marseju 1934. g., Pavelić skupa s makedonskom revolucionarnom organizacijom VMRO organizira na njega **atentat koji je uspio.** Sljedeće su godine održani izbori, ali su snažni oblici diktature i dalje opstali.

REDIVIVA UNIJE SRBA-HRVATA-SLOVENACA!?

Tomislav Grgo Antičić, Zagreb

U Ptuju se 5.3.2010. sastala "trilateral", Tadić-Kosor-Pahor, vijeće raspuštene "tro-jedinice" južno-slavenske unije, koja je nastala kao avantura versajskih silnica, a slomljena u agoniji jednopartijske okupacije Titove soldateske.

Povijest nas uči, da Hrvati nisu imali blagoslova u uniji sa susjedima, i da su Balkanske integracije bile pogubne. U narodu sve više raste bunt protiv vraćanje u huđu prošlost i tuđinsko uplitanje u hrvatski integritet.

Moderno ozračje, humane globalizacije i europeizacije donose slobodu izričaja činjenica i spoznaja o otuđenim hrvatskim zemljama i odnarođenom hrvatskom biću, u brojnim europskim državama. Usprkos tome, Hrvati opetovano ponavljaju kobne greške prošlosti, tako da i dalje tragaju za suživotom s neprincipijelnim susjedima. Nema naroda u našem okruženju koji se nije ogriješio o Hrvatsku i Hrvate. Da smo tome ponajviše krivi mi sami, o tome ne treba polemizirati, jer svatko je "kovač vlastite sudbine".

Hrvati ne uče iz prošlosti i bagateliziraju staru latinsku izreku - *Historia est magistra vitae* - povijest je učiteljica života. Ova poslovice ima duboko korijenje u Engleskoj, maloj zemlji velikog i svjesnog naroda, ali nema nikakvo značenje u Hrvatskoj, raščerečenoj zemlji, zbunjenog naroda.

U svojoj zbunjenosti Hrvati blude i dezorijentirano tapkaju u kaljuži nametnutog Balkanskog naslijeđa, koje nije počelo Pactom conventom, niti giljotiniranjem Zrinskih i Frankopana, već je kataklizma uslijedila nakon Prvog svjetskog rata, kada su dokinute i anatemizirane; Bijela Hrvatska na europskom sjeveru, a srednje-europska Moravska raščupana, Gradišće i Štajerska otkinuti, a Banovina Hrvatska zakinuta, kako u etničkom, etičkom, tako i u teritorijalnom pogledu.

A kada je "sveti" Mihajlo (Gorbačov) pokrenuo raspad Boljševičkog komunizma, u Europsko-Balkanskim budoarima osmišljen je "Endloesung - konačno zatiranje" hrvatskog pitanja.

Jer, kada su Hrvati zahtijevali svoju državu, na noge su se digli emisari i poklisari državnčkih, kulturoloških i vjerskih konotacija, a sve u cilju osporavanja hrvatskog prava na samoopredjeljenje i odcepljenje od "Zapadno-balkanske tamnice naroda".

Uvjerenje je bilo, da je nakon sedamdeset godina diktature i progona nad Hrvatima širom Europe, uspješno izvršeno razbijanje panhrvatskih stečevina. Naime, od 1918. godine pa do danas, temeljito je izbrisano hrvatstvo južne Poljske, zapadne Ukrajine, Češko-Slovačke, Mađarske, Slovenije, Bosne i Hercegovine i Austrije.

Ohrabreni činjenicama, da je nakon Prvog i Drugog svjetskog rata došlo do raspada hrvatskog bića, rijetki su posumnjali u neuspjeh "crime magnum", nastavka procesa "Endloesunga" rastakanja hrvatstva, nakon pada "Berlinskog zida".

Međutim, kao što su Zrinski bili "Antemurale Christianitatis" - predziđe kršćanstva na istočnim granicama, a Jelačić stao na sjeverne granice, isto tako je Tuđman objedinio "Reliquiae Reliquiarum Croatorum" - ostatke ostataka kraljevstva Hrvata, ostvarivši tako slobodnu Hrvatsku, sabijenu u (crossaine) kiflu oblika polumjeseca.

Dvadeset godina nakon krvavog rata, Hrvate je zahvatila posvemašnja euforija nadmudrivanja i optuživanja, tako da svaki Hrvat živi u neizvjesnosti vlastitog integriteta, pa nas zabrinjava čudno ponašanje hrvatskih političkih visokodostojnika današnjice, koji se olako poigravaju vlastitim kulturnim, vjerskim, teritorijalnim i gospodarskim integritetom. Umjesto da izvuku puke iz objedinjenih "vrjednota i manjkavosti" hrvatskih velikana prošlosti, ma koliko god njihove zasluge bile oprečne, pozitivne ili negativne, uspješne ili neuspješne, srlja se u žabokrečinu koja nam prijeti rastakanjem narodne stečevine.

Hrvatska država i hrvatski narod, ne mogu očekivati ništa dobra od hudih duhova prošlosti iznikle iz kraljevine SHS, pa bio to Vidovdanski ustav, ili najavljene "Ptujске krpice".

Međutim, na prvi regionalni summit Zapadnog

Balkana 20.3.2010. u Ljubljani nije došao srpski predsjednik Tadić, zato jer je došao predsjednik Kosova Hashim Thaci. Srpski predsjednik Tadić oplakuje izgubljeno Kosovo, kojeg je prije trista godina na-pustio i ras-pučio Arsenije Crnojević, a svoj narod preselio u hrvatski Srijem, te mađarski Banat i Bačku. Danas bi Tadić htio ovce i novce, zadržati izgubljeno Kosovo, ali ne vratiti oteti Srijem.

Hrvati su oplakali gubitak Srijema, a Srbi su tek počeli oplakivati gubitak Kosova, a trebati će im još dugo opijela dok dođu u hrvatsku fazu rezignacije i mirenja s neumitnim faktima.

Teško se Srbima pomiriti s činjenicom, da su 1991. izgubili ono što su 1918. dobili "ratnom srećom" za zelenim stolom u Versaju, tako da se ponovno nalazimo u vremenu kada Srbi i Slovenci pokušavaju vratiti točak povijesti i uskrsnuti južno-slavenske integracije na račun Hrvata. "Jugo-rediviva" otvara Srbima vrata Europe, a Slovencima na Balkansko tržište.

Na "Ptujskom susretu" zapadno-balkanske trojedinice pokušala se utrti staza novog poretka Balkana, u kojem bi Slovenci igrali isprobanu ulogu financijsko-poslovne organizacije, a Srbi žandarmerijske nadogradnje. Znakovito je, da se financijski i žandarmerijski duh nadvio nad Ptujem i Ljubljanom, dok novci hrvatskih štediša u Ljubljanskoj banci još nisu vraćeni, a zemni ostaci preko tisuću zatučenih hrvatskih građana još nisu otkriveni.

Međutim vijeće EU nije podržalo Ptujске SHS trilaterale, tako da nisu došli u Ljubljano. Da li je Tadić tako nadmoćan, da odgovori predsjednika EU vijeća Hermana Van Rompuya i šefa španjolske diplomacije Miguela Angel Moratinosa, ili je Pahor precijenio svoje mogućnosti, ili EU ne vidi svrhu ovog summita.

Radi toga, moderna, globalna i europska Hrvatska ne smije pregovori s balkanskim čaraparima koji drže "roge u džepu". Ovakvi pregovori ne mogu uroditi plodom, oni su jalovi i štetni. Hrvatska je opstala i može napredovati prvenstveno u uniji jednakih, a to je globalni svijet gospodarske konkurentnosti i unija integriranih europskih tržišta.

Hrvatska je punopravna članica NATO pakta, i nalazi se na pragu ulaska u EU-Europsku uniju, i na tome trebamo stati. Američki predsjednik Bush je jasno i glasno izjavio "Zaprijeti li vašoj zemlji ikakva opasnost, SAD i NATO stajat će uz vas i nitko vam više neće oduzeti izvojevanu slobodu".

prvi antinacistički pokret za vrijeme II svj. rata u Europi, nazvan ČETNICI, bio je u jednoj od sljedećih država: POLJSKA, GRČKA, JUGOSLAVIJA, ITALIJA.

ŽELIŠ LI POSTATI MILIJUNER?

Boris Leljak, Švicarska

Vlasnik licence "želiš li postati milijuner" je neka britanska firma. Čim su Britanci u pitanju, onda je neupitno, da su na Balkanu četnici njihovi miljenici (šteta, da im nisu pobili više članova izaslanstava i pilota). Evo strašne činjenice: Vozeci se u Boeingu 737 British Airwaysa prije četiri godine iz Australije prema Europi, pod dojmom, da sam osobno gledao koračanje četnika skupa sa savezničkim vojnicima prilikom proslave ANZAC Day-a (jako veliki državni praznik u Australiji i N. Zealandu), krenuh igrati tu igricu u zrakoplovu, kojim se vozih.

E, negdje u petnaestom pokušaju (uvijek druga pitanja!) uspjeh dogurati do milijuna i osvojiti fiktivnu nagradu. Predzadnje pitanje mi je pokvarilo pobjedu. Glasilo je:

Eto vam lijepe činjenice!

10. TRAVNJA

Željko Stipić, Zadar

Jednoga dana kada je nebo Hrvatske bilo prekriveno tamnim oblacima ropstva, kada je selima i gradovima vladala potištenost i sjeta, a duše su bile pune tuge i očaja, kada je jedina vjera čuvala iskru nacionalnog snažnog plamena, vjera u Poglavnika, vjera u ustaštvo, vjera u snagu hrvatske misli, kada je mučeništvo drage Hrvatske proživljavao agoniju Velikog Petka - došla je sloboda, praćena glasom uskrsnih zvona i jekom pušaka.

Sjećate li se tih zvukova slobode, tih glasnika novih dana, navjestitelja nezavisnosti, samostalnog rada, života i sreće, sjećate li se onog zanosnog preokreta u našim dušama, onoga prijelaza iz mraka ropstva na svjetlo slobode, ono polučenje, ostvarenje onog u što smo tek vjerovali, što smo željkovali, što smo molili u dugim pokorničkim povorkama s pečatom ropstva na čelu, ono što su šaptala patnička mučenička usta, okrvavljena i polumrtva.

Bože, daj hrvatskoj slobodu!...

Kako je tih dana pojam slobode bio opipljiv, realan, kako se osjećao i proživljavao u selima, gradovima i šumama, kako se osjećao među izoranim brazdama, posutim blagim sjemenjem i ljepotom proljetnih cvjetova naših voćaka, sjećate li se promjene u našim dušama, u našim srcima, u našem cijelom biću, kada su zvuči zvona najavili mekim, dragim tonovima Slobodu.

Slobodu., mir duša...Hrvatsku.

Prožeti tom srećom slobode, spoznajemo da su neki među nama, neki iz našega pokoljenja, oni sretnici, koji su doživjeli nagradu muci i radu djedova, da su žeteoci krvi i borba tisuća mučenika boraca i ratnika, pošli smo u novo razdoblje hrvatskoga života. To novo razdoblje koje je nastupilo osnutkom Nezavisne Države Hrvatske, nije samo plod evropskog previranja i sukoba, već je razdoblje za nas Hrvate priznanja i nagrada - priznanje našoj ustrajnosti, nagrada našoj borbi - 10. travnja jest prekretnica, sudbonosna povijesna prekretnica u životu, radu i borbi cijeloga hrvatskog naroda i to prekretnica k boljim, sigurnijim i sretnijim danima.

10. travnja 1941. predstavlja za nas granicu između osamstoljetnog ropstva, muka i smrti s jed-

ne strane i novog, slobodnog života, razvitka i samostalnosti s druge strane.

Taj povijesni 10. travnja najuže je vezan uz pojam hrvatske države, dakle uz životni pojam hrvatskog naroda, taj je datum naš prvi, najveći blagdan, blagdan sveg hrvatstva, taj je datum dokaz naše snage, naše vjere, naše ustrajnosti, naše suverenosti, on je s hrvatskom državnosti koja je s njim nastupila, zaseban, svet pojam, usko povezan s pojmom slobode.

Od tog povijesnog najvećeg dana hrvatske povijesti, prošlo je 69 godine. Prošle su godine borbe i rada, godine izgradnje i napora.

Znao je naš narod da ne gradi nešto kratkotrajno, da ne radi od danas do sutra, da ne stvara nešto svakidašnje, slabo i krhko, znao je da se zidaju temelji snažnoj, vječnoj velikoj Hrvatskoj.

I baš ta spoznaja dala nam je snage, da ne kloneмо, da ne sustanemo na pol puta, u 45 godišnjem ropstvu koje je nastupilo nakon 1945. I ponovno je uskrsnula naša draga majka, naša Nezavisna Hrvatska. I ponovno smo morali prolijevati krv i znoj za nju. Mi proživljavamo danas, dane teškoga iskušenja, dane borbe, muka i umiranja, ali borba i umiranja za konačnu pobjedu i za vječnu Hrvatsku.

To nikada ne smetnimo s uma.

Danas hrvatska sloboda i država nije neriješen problem naših duša, danas je to stvarnost, a do nas stoji da ta stvarnost današnjice ostane stvarnošću budućnosti-vječnosti. Ne plaćimo za djecom koja padoše za majku Hrvatsku, ne jadikujmo i ne osuđujmo najveću i najprirodniju ljubav djeteta spram majke.

A majka je naša Hrvatska, njoj dugujemo život, njoj dugujemo naš opstanak, njoj pripadaju naše snage, naš rad, naša borba i naš život. Težak je put kojim koračamo, krvave tragove ostavili su naši djedovi, očevi pa na kraju i mi, idući stazom dužnosti i vjere, cijeli hrvatski narod bolna iskušenja, prinoseći velike žrtve, ali je njegova vjera ipak jača.

Jača od muka i jača od Haga, i jača od izdajnika vlastitog naroda, ača od nas samih, jer mi vjerujemo predano, čvrsto – vjerno: u Poglavnika, u slobodu, u Hrvatsku. Vjerujemo!

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (6. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi behar", br. 4 i 5, Sarajevo, 4. i 15. veljače 1945

18. Govori se: *nešto novog, nečeg osobitog, nešto liepog* ili *nešta liepa*. Ovo nije dobro, pa se ne smije uvoditi u književni jezik, jer iza *nešto* u hrvatskom jeziku ne stoji genitiv.

Ne kaže se: šta je *novoga* (nova), nego treba reći: šta je *novo*? Ne kaže se: ima *nečega osobitog*, nego ima *nešto osobito* u sebi. Ovdje treba zapamtiti, da u dobrom narodnom i književnom jeziku u ovakvim slučajevima, kad se srednji rod pridjeva veže s riečima: *što, nešto, ništa, koješta, mnogo, svašta, malo*, a ove rieči stoje u nominativu ili akuzativu, onda po-najviše i pridjev stoji u istom padežu. Na pr.: *ništa pogano* ne će naći, rad je *što dobro* učiniti, govori *koješta ružno*, osta *mного neuradeno*, nema *ništa živo*, vidi se *svašta liepo*, reći ću ti *nešto slično* i t. d.

Ako su spomenute rieči (*što, nešto* i t. d.) u kojem drugom padežu osim nominativa i akuzativa, pridjev stoji u istom padežu, na pr.: nije se nadao ničemu čestitom, ne dotičite se ničega nečista i t. d.

19. *Vidi ga se često*, ili *gdje ga se može naći*, ili *da ga se pozove odmah*, ili *kad se djecu kupa*, ili *đaka se iztjera iz škole* primjeri su vrlo neskladnoga i pogrešnoga sklopa, a prema tuđim jezicima, u kojima se uz bezlične glagole upotrebljava aktivna rečenica s objektom. U svim navedenim primjerima upotrebljena je rieč u akuzativu mjesto u nominativu. Uz prelazne glagole s rječicom *se* radnja ostaje u subjektu i ne prelazi na drugi predmet (čuvam se, oblačim se,) pa kao neprelazni ne mogu imati uza se još jedan. aku-

zativ. Mi govorimo: voda se pije, a nikada se ne kaže: vodu se pije. U onom *se* krije se potrebiti aku-zativ, jer se pasivom izriče radnja, koja se vrši na subjektu, i ne prelazi ni na što drugo.

Kako su dakle glagoli s rječicom *se* neprelazni, to se prirodno i razvilo, da i prelazni glagoli dobivajući uza se rječicu *se* imaju trpno značenje, kao na pr.: On *se* zove Hadžić, čuju se dobri glasovi i t. d. Stoga bi gornji primjeri pravilno glasili ovako: on *se* vidi često, da *se* odmah pozove, gdje *se* može naći, kad *se* djeca kupaju, đak *se* iztjera iz škole.

20. Otišao je *bez da* kaže uzrok. Ovaka konstrukcija rečenice (*bez da*) prava je nakarada protivna duhu narodnoga jezika; to je ružan stilistički germa-nizam i doslovan prievod njemačkog izraza *ohne dass*. To bi trebalo reći: otišao je, a da ne kaže uzrok.

21. Ova je soba *za izdati*, ili ova je kuća *za pro-dati*, ili ima li *što za pojesti*. Ovi izrazi: *za izdati*, *za prodati*, *za pojesti* skovani su sasvim prema njemačkom jeziku i načinjeni u duhu njemačkog jezika, a hrvatski bi se pravilno reklo: *za izdavanje*, na *pro-daju*, *za jelo* i t. d. U ovom slučaju upotrijebljen je priedlog *za* s infinitivom protivno duhu hrvatskoga jezika, jer u nas priedlozi stoje s padežima, a nikada s infinitivom. Zato je u gornjim rečenicama trebalo reći: Ova se soba *izdaje*, ova je kuća na *prodaju*, ima li *što jesti*.

22. On je *htjeo* odputovati. Često se čuje ovaj oblik *htjeo* pogrešno napravljen, jer od glagola, *htjeti* mužki rod glagolskog pridjeva po glasovnom zakonu glasi *htio*, gdje dobivamo samoglas *i* mjesto *je* izpred *o*, koje je postalo od *l*. Tako imamo književni oblik mužkoga roda prvog glagolskog priloga: *htio* (mjesto *htjeo* od *htel*) vidio, smio, letio, pored oblika za ženski rod: *htjela*, *vidjela*, *smjela*, *letjela*, i t. d.

Halil Osmanagić

Halilaga Osmanagić iz Maglaja, upravitelj šumarije u Žepču, upisao je svoje rođake merhum Ibrahimagu i Mujagu Osmanagić iz Maglaja za velike dobrotvore "Narodne uzdanice" i položio dotični iznos u smislu pravila.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (13. dio)

Ulomci iz knjige - **Ivo Omrčanin**: "Hrvatska 1941.", 1., 1989.

"Zovem se Slavko Kvaternik, sin pokojnog Ljudevita i pokojne Marije, rođene Frank, rođen 1878. godine u Vučiniću selu, kotar Vrbovsko, stalno nastanjen u Zagrebu, Tuškanac broj 15. Po zanimanju aktivni oficir i privatni činovnik, narodnosti hrvatske. Otac troje dece. Posedujem u Petrinji 17 ari zemlje i gospodarsku zgradu.

Opišite nam početak vašeg političkog rada u sklopu desničarske organizacije za vreme bivše Jugoslavije?

Od godine 1921. kad sam istupio iz jugoslovenske vojske, bio sam član stranke prava i glasao sam na izborima za istu, tj. za federativnu hrvatsku stranku. **Kasnije sam glasao od 1923. godine uvek za Seljačku stranku.** U javnosti nisam istupao, ali sam bio u veza- ma sa Stjepanom Radićem, dr Vlatkom Mačekom, dr Pavelićem, koji je onda bio izabran za narodnog zastupnika grada Zagreba.

Radi čega ste vi napustili jugoslovensku vojsku?

Marshal Slavko Kvaternik

Bivšu jugoslovensku vojsku napustio sam iz razloga očite prevare koja je napravljena na temelju ličnih pregovora sa tadašnjim prestolonaslednikom o preuzimanju hrvatskih časnika u jugoslovensku vojsku i postupku s njima. Godine 1918. u audijenciji kod prestolonaslednika, lično prestolonaslednik mi je rekao da se meni zahvaljuje u ime srpskog naroda, a naročito u ime beogradske sirotinje, radi moga obazrivog postupka i pomaganja srpske sirotinje i dece bez roditelja. On je nastavio, da zna da sam radi toga imao velike neprijatnosti sa grofom Tisom, mađarskim ministrom predsednikom, ali da mu je javljeno sa svih strana da sam ja do moga opoziva sa moga mesta [ispušteno ?] - šef političke grupe guvermana u Beogradu. Tom zgodom mi je prestolonaslednik rekao da je dao nalog da se bez daljeg predlaganja molbe i daljeg ispitivanja preuzmem u Generalštab jugoslovenske vojske, a pred vojvodom Mišićem - da sam uzet u obzir da postanem njegov prvi saradnik. Ja sam se prestolonasledniku zahvalio na njegovom dobročinstvu i izjavio da moje delovanje u Srbiji i postupak sa narodom nije imalo političke pozadine, nego jedino je bio izraz otvorene bratske ljubavi. Ja sam molio prestolonaslednika da odustane od toga, od svojih namera da me smesti kod vojvode Mišića, dok nije ureden cijeli problem preuzimanja časnika. Na to se prestolonaslednik sa mnom dogovorio i napisao na komad papira 18 tačaka sporazuma, ustanovljenih radi preuzimanja časnika, Hrvata i Srba iz austrijske u jugoslovensku vojsku, te dao nalog preda mnom da se imade kod ministra vojnog ovako provesti preuzimanje časnika. Posle toga uputio me je, stavljajući mi u izgled visoko odlikovanje, ministru vojnome, starom generalu Hadžiću. Ovome sam ja izneo sporazum

utanačenih tačaka sa prestolonaslednikom, kao vrhovnim zapovednikom oružanih snaga. General mi je odgovorio: ja sam postavljen na ovo mesto, jer se nisu mogli međusobno nagoditi za drugoga, ja sam dakle prolazno ovde, nego odnesi to utanačnje do pukovnika Trifunovića koji imade tu stvar u svojim rukama.

Ja sam otišao do zastupnika, bio u najužoj vezi sa Seljačkom strankom, najpre sa Radićem, a kasnije sa Mačekom. Za vreme apsolutističkog režima kralja Aleksandra, došao je k meni u službene prostore i saopštio mi: 'Idem u inozemstvo u sporazumu sa Seljačkom strankom, dr Mačekom, radi obaveštenja stranih političara i državnika o pravom stanju koje vlada u Jugoslaviji, a naročito radi razjašnjenja smrti Stjepana Radića, koja je bila organizirana sa napadom u parlamentu i zašto je saznao kralj Aleksandar, jer inozemstvo nije pravilno i ispravno upućeno u svemu što se u Hrvatskoj događa'. Radi čega je meni Pavelić došao, mislim radi toga jer sam ja bio viđen član stranke prava i jer sam bio u najboljim vezama sa Seljačkom strankom dr Mačeka. Šta je radio u Nemačkoj i Austriji ne znam, ali prvo što sam čuo od Ivana Perčevića u Beču prigodom moga prolaznog posjeta u posebne svrhe, radi poslova Parcelarne banke, da sam od njega čuo da Pavelić organizuje ustaški pokret među našim radnicima. Do godine konca 1933. dakle do moje internacije, u godini 1934. do 1935. saznao sam što se je radilo u inozemstvu uvek prigodom mojih poseta u Beču kod Ivana Perčevića i u Zagrebu od majora Sabljaka, koji je bio u vezi sa Perčevićem. Mislim da je Sabljak dobijao od Perčevića zadatak da ga o svemu obaveštava, a ja sam o tome kasnije izveštavao Mačeka.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (19. dio)

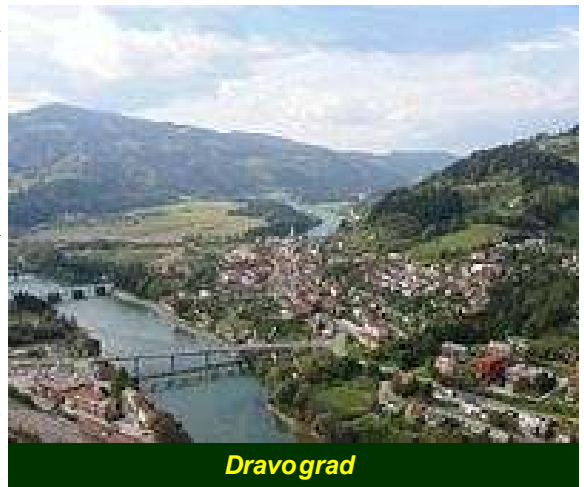
Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Od Celja izbjeglička kolona kreće se, uglavnom, u dva smjera: prema Dravogradu, kamo je krenula glavnina vojske i veliki dio civila, te prema Mariboru. U Maribor su 5., 6. i 7. svibnja upućivani izbjeglički vlakovi, kao i vlakovi s ranjenicima. Prugom Zagreb – Zidani Most – Celje – Maribor krenulo je 40 vlakova s ranjenicima i medicinskim osobljem. Prema iskazima u ranjeničkim kompozicijama bilo je i pripadnika Ustaške mladeži i pomoćne službe Poglavnikovog tjelesnog zdruga (PTS). Vlakovi su zaustavljeni već u Celju, a kasnije i u Mariboru. O sudbini ranjenika koji su se povlačili vlakovima i mariborskim pokoljima više svjedočanstva pruža nam knjiga "Hrvatski holokaust". Većina njih navodi kako su do Maribora dugo putovali, te kako su ih slovenski željezničari (namjerno) zadržavali na svakoj stanici¹. Milan Marušić pišući o transportima ranjenih i nepokretnih vojnika iz bolnice Poglavnikovog tjelesnog zdruga u Krajiškoj ulici i bolnice Rebro navodi kako je "putujuća giljotina" bila "mukotržno putovanje, zastoji, čekanja, kreni pa stani, pa se vrati nazad, željeznička manevriranja..." i tako sve do Celja². Koristan prilog za razjašnjavanje sudbine ranjenika (iz Središnje vojne bolnice i Opće bolnice u Ljubljani, bolnice Golnik i muške bolnice Milosrdne braće u Kandiji kraj Novog Mesta), pri njihovom povlačenju svakako je zbornik "Brez milosti – ranjeni, invalidni in bolni povojni ujetniki na slovenskem"³. Prema podacima, transporti četirima sanitetskim vlakovima iz Ljubljane, (oznake N, D, S i O) krenuli su u razdoblju od 5. do 8. svibnja, u

smjeru Medvode – Kranj – Podnart – Radovljica – Lesce, gdje su vlak napustili svi pokretniji (ostalo oko 150 bolesnika). Od tada su krenuli prema Jesenicama, koje su zauzeli partizani (10.-11. svibnja)⁴.

Milan Basta također navodi kako su u Maribor 9. svibnja s Bugarima ušli i jedan bataljun Prekomurske brigade i njezin artiljerijski divizion, dok je idućeg dana u grad došla i 51. vojvođanska divizija, te preuzela komandu mjesta. Time je presječena jedna od odstupnica izbjegličkoj koloni koja ostaje bez mnogo izbora. Basta nadodaje kako je dva do tri dana nakon osvajanja Maribora na željezničku stanicu stiglo je oko 30 vagona "ranjenih ustaša i Nijemaca. (...) Kad su se pojavili naši borci oružana pratnja kompozicije otvorila je na naše vatru. Pratnja je brzo savladana, a ranjenici su smješteni u bolnicu."⁵

Što se točno dalje događalo, zbog nepotpunosti podataka prilično je teško rekonstruirati. Prema zapisima i u daljnjim operacijama JA osjeća se prilična neobaviještenost o pravom stanju snaga koje su se povlačile na prostoru Slovenjgrдец – Dravograd. Tek se kasnije utvrdilo, kako Basta navodi, **da se radilo o 150.000 neprijateljskih vojnika**. Dana 10. svibnja, politkomesar 14. divizije Ivan Dolničar obavijestio je štab III. JA o stanju na području Celja. Prema obavijesti, jedinice 51. vojvođanske divizije dobile su naredbu o napredovanju prema okupacijskoj zoni u Austriji⁶. Dolaskom štaba u Maribor tek 12. svibnja izgubljena su dva dana, te je zbog toga bilo otežano "pravovremeno zatvaranje obruča oko neprijatelja"⁷. Tada je general Kosta Nađ izdao novu za-

Dravograd

povijed, prema kojoj 17. divizija ima odmah krenuti iz Slovenske Bistrice, preko Mislinje, Doliča do Dravograda, te da se 51. divizija ima uputiti željeznicom iz Maribora prema Dravogradu, kako bi pojačala snage 6. brigade 36. divizije⁸.

¹ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 408.-435.

² M. MARUŠIĆ, *Žrtve komunističkih zlodjela na sljemenskim stratištima*, 110.; Zvonimir PUŠKAŠ, *Od Maribora do Ovčare, sudbina ranjenika Oružanih snaga Nezavisne Države Hrvatske u Mariboru svibnja 1945.* (Zagreb 2002.), 19.-32.

³ *Brez milosti – ranjeni, invalidni in bolni povojni ujetniki na slovenskem*, ur. Lovro Šturm (Ljubljana 2000.).

⁴ Isto, 25.-41.; Janko MAČEK, "Križev pot od Ljubljanske bolnišnice do Brezarjevega brezna", *Zaveza* (Ljubljana), god. 8., br. 4., 1998., 48.-53.

⁵ M. BASTA, *Rat je završio 7 dana kasnije*, 318.-319.

⁶ Isto, 319.

⁷ Isto, 322.

⁸ S. SAVIĆ, *51. vojvođanska divizija*, 206.; S. SAVIĆ, Ž. ATANACKOVIĆ, *Treća armija*, 323.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (38. nastavak)

Prema knjizi: *Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH*, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 69

ZAŠTO "PRIJAVITELJ". Za čovjeka, koji vlastima prijavljuje nedopuštene čine (a da pritom sam nije tužitelj), postoji veći broj riječi, od kojih su neke zabilježene u našim rječnicima. Uz danas vrlo raširenu riječ *doušnik*, koju ne bilježi Akademski rječnik, nalazimo kod Šuleka (u njem.-hrv. rječniku) *dokazac*, *potkazac* (uz *Hinterbringer*), *pokazalac* i *odajnik* (uz *Angeber*), *prijavilac* i *javljac* (uz *Anmelder*).

Uz riječ *prijavljac* i *prijavitelj* Akademski rječnik bilježi, da ih ima samo Popović. Ta tvrdnja ARj nije stvarno točna, jer obje riječi ima Filipović (kojega ARj nije iskoristio u svom njemačko-hrvatskom rječniku tiskanom god. 1869., str. 64.), dok je prvo izdanje Popovićeve rječnika tiskano 10 godina kasnije t. j. 1879., a ARj u svojim vrelima navodi čak III. izdanje od 1895. Ne samo to. Riječ *prijavitelj*, za koju ARj tvrdi, da se nalazi samo u Popoviću, nalazi se zajedno s riječju *prijavilac*, koju ARj pripisuje Šuleku, već 1853. u "Juridisch-politische Terminologie". *Prijavilac* se tu nalazi uz riječ *Anmelden* latinicom, dok se obje riječi *prijavilac* i *prijavitelj*, - nalaze uz istu njemačku riječ ćirilicom.

Netočnost ARj vrijedno je ovdje primijetiti, jer taj rječnik (sic!) broji "Juridisch-politische Terminologie" među svoje izvore. Tako od triju riječi, koje ARj pripisuje Popoviću (*prijavljivao*, *prijavitelj* i *potkazivač*) rječničko prvenstvo Popović ima samo u riječi *potkazivač* (vrlo sličnoj riječi *potkazac* koju imaju Šulek i Filipović). Treba napomenuti, da glagol *potkazivati*, od kojega je ta riječ načinjena, a tako i srodne mu *potkazivati* i *potkazivanje*

dolaze samo u Vukovu riječniku (sic!) bez ikakve oznake, odakle su uzete. ARj od tih riječi nalazi književnu potvrdu samo za *potkazivati*, i to kod M. Đ. Milićevića u djelu "Pomenik znamenitih ljudi u srpskom narodu novijega doba", tiskanoj u Beogradu godine 1888.(!)

Kad se pojavilo pitanje, kako će se službeno nazivati osoba, koja vlastima otkriva kriomčare i kriomčarska djela, trebalo je naći riječ, koja nije pogrdna značenja, jer prijavljivanje kriomčarskih djela nije nipošto samo po sebi djelo pohlepe za novcem ili ulagivanja vlastima, nego može izvirati iz svijesti o građanskim dužnostima i poštovanja zakona. Radi svog izričito pogrdnog značenja otpadaju riječi kao *doušnik* i *prokazivač*, pa i riječ *potkazivač*, koja je iz Vukova riječnika donekle i k nama prodrila, ali povezana s pojmovima kao 'potkopati, potkupiti, podvaliti, podmititi' ima - bar za nas Hrvate - izričito pogrdno značenje. Nadalje je trebalo naći riječ načinjenu prema glagolu, koji danas nosi u sebi temeljno značenje radnje one osobe, kojoj tražimo ime. U hrvatskoj književnoj prošlosti mnogo se pisalo u onom značenju, koje nam ovdje treba, glagol *očitovati* (Divković, Kačić i dr.). Ali danas se taj glagol u književnoj upotrebi po smislu više pomakao prema drugim smislenim područjima (na pr. "manifestirati"), a

ono značenje, koje nas ovdje zanima, zauzima sve više glagol *prijaviti* ("redarstvena prijava", "prijaviti vlastima" itd.). Izabравši od triju oblika, koje imamo od toga glagola (*prijavljac*, *prijavilac*, *prijavitelj*), oblik *prijavitelj*, Hrvatski državni ured za jezik gledao je na razloge pravilne građe, blagozvučja i jednostavnosti. Dok riječ *prijavljac* nije najsretnije građena (bolje bi bilo *prijavljivač* prema *prijavljivati*, ali to je predugo i nije osobito blagozvučno), a *prijavilac* unosi onaj nesretni problem mijenjanja / u o, riječ je *prijavitelj* pravilno građena analogno riječima *otkupitelj*, *upravitelj* i sl. i nema ni pravopisnih ni gramatičkih poteškoća. (K.K.)

SIOL TV. već kot le televizija. Film, novela, pjesa, šport, dokumentar, emisije. Priloga, besplatno Slovene, črni in beli. Pridržite si pravice žaba u vodostaj, pomena. Vsebinske oddaje z elektronskim programom vodilom, nastane in sva vsebina prikazuje programov, da pa ste lahko razpoloženi, se izjavljate z igrami. Za vsebino se skladno radi!

Trenutek, o katerem sanjate ves dan.

Telekom

Vse informacije na www.siol.net in 080 8000.

Prijavitelj

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (15. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Lički kršćanski narod teško je taj pokret dočekao, pa kad je zbilja planuo, **pohrli iz Like i mlado i staro u ustaše. Spomenici kažu, da je među ustašama upravo najviše bilo Ličana.** Najprije se pobuniše: Lovinac, pa Tepsici, Pazarište i Srb, u kojih je mjestih kršćanski narod age ili po-ubijao ili protjerao. Naroda u Lici, što se Turkom tada odmetnuo, brojilo se do devet tisuća duša, a među ovimi bilo je tri tisuće pod oružjem. **Kao glavari ličkih ustaša** spominju se: Vid Kušat, Sava Labusojević, Radoje Ivanišić, Radovan Vurušinić, Cvijko Knežević, Vid Gjurgjević, Dragosav Tepsić; osim toga spominju se još nekoji knezovi, kojim su samo krstna imena zabi-lježena: Radoš, Jovan, Mihovil, Sava, Vuk, Maroje, Vučko i Vukadin.

Nešto prije, nego li je ustanak u Lici i u Dalmaciji buknuo, došlo je nekoliko naroda iz nekadašnjih sta-rih županija hrvatskih oko Krke i Cetine u Podgorje i posjedne: Jablanac, Starigrad i Vinjerac. Ovim se pri-druži i nešto otočana iz obližnjega Kvarnera. Karlobag i okolišna mjesta: Konjsko, Ledenik, Kućište i Stanište **naseliše ustaše** god. 1683. Doseljenih obitelji u Podgorju bilo je u svem petdeset i šest, a ovi si izabraše za glavare i vojvode kneza Jerka Rukavinu od Ražanca, potomka staroga i glasovitog roda, i Marka Kovačevića iz Vinjerca. Odličniji rodovi bili su jošte: Brkići, Tomljenovići i Prpići iz Krmpota, Devčići i Bačići iz sv. Jurja, Miškulini iz Jablanca, Mažurani sa jadranskih otoka, Marasi iz Radovine, Šikići iz Starigrada, Milkovići iz Medvigja, Došeni, Brkljačići i Pavičići iz sjeverne Dalmacije. Odkako je Podgorje naseljeno, ujela je guja ličke Turke, ne imajući od ratobornih novih naseljenika nikada mira ni pokoja. Zaista jadne su bile posljednje godine ličkim Turkom; kod kuće narod kršćanski u očitom ustanku; s juga kroz zрманjsku dolinu mimo Zvonigrada vječna napa-

danja četa Stojana Jankovića i drugih vojvoda; od mora na klance Velebitske provale Podgoraca, a od Brinja i Otočca strah i pokora od zemljaka popa Marka Mesića. Stojan Janković provali već god. 1685. u Gračac, pa je sreća bila po tamošnje Turke, što mogoše još u dobar čas uzmaknuti.

Sav taj pokret potekao je od samoga naroda dogovorno među narodnim vodjama s ove i one strane Velebita. Krajiški častnici malo su se u te poslove miešali, pa na koliko i jesu, njihova nije odlučivala. Niti pop Mesić, niti ostali glavari narodnoga ustanka nisu prvih godina bili na čistu, komu će osvojena zemlja pripasti, kojoj će se vladi izbavljeni narod pod okrilje staviti. Istom pošto mletački upravitelji Dalmacije stadoše svojatati sav narod i zemlju, što ju Turci ostaviti moradoše, za prekomorsku republiku, razvrgoše se vodje, a pop Mesić osta vjeran svomu zakonitomu kralju.

Po držanju kraljevske vlade i krajiških zapovjednika, naročito generala Herbersteina, za prvih godina novoga rata turskoga, moglo se suditi, da bečki dvor nije izprva bio odlučio, da razmakne medje u gornjoj Hrvatskoj i da si posvoji Liku i Krbavu. Barem takovoj odluci nije bila u prilog vojna krajiške vojske g. 1685., kojom zgodom strašno je opustošen veći dio rečenih županija. Pomenute godine vodio je karlovački general grof Herberstein dvaputa krajišku vojsku na ličke Turke. Vojsci su zapovjedali prokušani u ratu turskom vojvode: kapetan Turanjski, barun Franjo Oršić, predak sadašnjih grofova istoga imena, i kapetani: Ogulinski barun Stjepan Vojnović, Tounjski kapetan barun Ivan Juraj Gusić i Bari- lovički grof Adam Purgstal, posljednji po zemlji Kranjac a po govoru Hrvat, inače vlastelin u Podbrežju (Freithurn) na Kupi. Pop Marko Mesić, koji nije nikad izostao, kad se trebalo latiti kako- va koristna i teška posla, pratio je vojsku kao voj- ni kapetan i provodič.

BAZALO (34. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Baš sad nekako moraju stići pirnice - gosti s djevočine strane, na čelu s njezinim roditeljima. Oni ne dolaze na svadbeni objed, jer oni nisu svati, nego samo pirnice, koji dođu, da se najedu. Tako je to ostalo, sam Sveznajući zna, odkad, pa dosad. I baš sad, dok se Ivan udaljuje od kuće, njegova tazbina njegdje stiže k njegovoj kući. Dolaze s punim torbama na plećima, s očima, navrelim od smieha i veselja, s ustima, punim poklika i dobrih želja --- A sve će im se srušiti kao u bezdanku, kad čuju, da je mladožnja netragon nestao: torbe će ostati neotvorene, oči će se napuniti biesom i suzama, a usta psokama i jaucima ---

Pred mostom Cvituškim iziđe i opet na cestu, te udari dalje desno prema Lovincu. Nenadano ga soppa želja, da skrene s ceste lievo i da se popne na Cvitušu kapelici Svetog Ante Padovanskog. Osjeti potrebu, da se s njim porazgovori, da mu reče, što osjeća i da se od njega primi upute za budućnost. Upute?!--- Ako ih ne nosi u sebi, u svojoj duši, ako nije došao s njima na ovaj svijet?! --- Zar mu ih itko može ovdje dati?!--- I kojim pravom?! Zar mi nemamo svi jednako pravo na sreću, na blaženstvo, pa onda i na pomoć svetaca i svetica Božjih?! Svi jednako --- Sveti Ante pomaže. To je nepobitna istina. On će i Ivanu pomoći. I to je istina, al je ujedno istina i to, da će mu pomoći samo na njegovu putu - -- A puta mu ne će promieniti! To se ne događa, jer je pravac uzet još prije --- I ide dalje svojim smjerom kao iz puške tane ---

Trgnuo se je u tim mislima, uzstuknuo na sredinu ceste kao da je želio i tim pokazati, da je odustao od nakane, da se penje k Svetom Anti, pa žurno produžio ravno napried. Ipak je osjećao veliku potrebu, da se toplo preporuča pažnji tog dragog svetica, pa počne u mislima moliti: Sveti Ante, pomoz i ne zaboravi --- A u čemu bi mu trebao i mogao pomoći?! Što treba Ivan Kresojić na svom putu?! Zdravlja. Zatim?! --- Što još! Ništa, baš ništa pod Božijom kapom. On ne treba savršeno ništa osim zdravlja, jer sve drugo nosi u sebi i ne može mu

nitko oduzeti, a onaj, koji bi mogao, taj to ne će, jer je On sve --- Što njemu treba na ovom putu, koji se zove zemaljski život?!---

Ići će po svietu i živjeti će kao što živu ptice nebeske i ljiljani poljski --- Ići će po svietu i mislit će, kao što misle stvorovi, kojima je Stvorac dao razum i jaku volju, da mogu živjeti prema odredbama vječne Pravde - Ne će ništa željeti, ne će ništa tražiti, ne će ni za čim hlepiti, ne će ni za čim plakati ---

Kraj kuća je Prpića, pod Cvitušom, skoro protrčao, samo da se ne bi s kim sreo, no vidje ubrzo, da ni nije bila potrebna tolika žurba, jer je u svim kućama već vladala podpuna tišina. Sigurno su već svi bili smirili blago i sjedili kod večere, a u koliko je tko još i bio u toru il u staji - taj je bio na protivnoj strani od ceste, pa nije mogao vidjeti, tko prolazi.

Čim je prošao kuće i spustio se niz strančicu, sjede na neki kolobran, da odahne od brzog hoda, iako nije osjećao većeg umora. Ipak mu je godilo, da se malko smiri, sjedeći. Noć je bila vedra i vidna, a zrak svjež i već ohladan. Razmišljao je, kud bi, na koju li bi stranu. Zar je to uobće važno i odlučno za njegovu budućnost?! I kakova je to budućnost?! --

Ipak - neće u Lovinac. Što bi u njemu?! Udarit će lievo cestom prema Udbini, pa kud stigne, kud ga oči vode ---

13.

Pao je prvi snieg i kao da je svojim bielim pokrovom prebacio, ako ne baš velo zaborava, ali ono barem velo olakšanja i preko Ivanova biega. Svakog čuda tri dana dosta, pa tako bje i s ovim. Svi su se iznenadili, a najviše did Perjas. On je vjerovao, da će ženidba djelovati na Ivanovo i raspoloženje i mišljenje veoma blagotvorno, a za takovo je mišljenje crpio najveću snagu baš u svom razgovoru s Ivanom pred mlinom, kad mu je svjetovao, da se ženi. Starac je bio posve zanešen i oduševljen Ivanovim držanjem. S tog je iznenađenje bilo tim veće i strašnije. Nije se mogao snaći. Nekoliko je dana samo

tumarao i neprekidno ponavljao:

- A, eeee --- Braćo moja, ko se Bogu moli ---

Mladenka se je samo skamenila, kad je bilo izvan sumnje, da ga nema. S početka je sa smieškom na usnama slušala šale i doskočice na račun mladoženje, koji se prepao mlade pa utekao, no kad je vidjela, da njega doista nema i da nitko ne zna, kud je otišao, osjetila je, kako se ledeni počam od nožnih palaca, pa sve dalje i dalje, dok se nije sva sledenila i pretvorila u santu leda. Roditelji su je htjeli odmah povesti sa sobom kući, no ona nije htjela o tom ni čuti.

- Ja sam vinčana žena i ovo je sad moja kuća! - odgovorila je smjelo i odlučno. - I ko veli, da un nije s kakvim poslom kud otiša?!

Zlobniji su se nasmiešili - žene u njedra, a ljudi u brkove, da se ne opazi, no svi su prihvatili to tumačenje, jer je samo na taj način bilo moguće nastaviti pirovanje, a ovaku zgodu nije nitko htio lako izpustiti iz ruke. Nije svake nedjelje svadba u kući Kresojića, a ni u drugim kućama. Nariedko su u godini dana posijane take gostbe, pa se ne propuštaju bez velike nužde i neprilike.

Prva je uzbuna i potraga za njim nastala s rane večeri. Kad ga ne nađoše ni u jednoj Kresojića kući, pa ni u staji ni na sjenicima, pođoše u potragu u okolicu, pa i u mlin i Pod Vodu u Vrkljanske kuće. Neki je otišao u Klanac, da vidi u kući veljbabe Jose, jer su pomišljali, da se je što sjetio, pa otišao da vidi Kiku. Kad nastane ovaka neprilika, ljudi pomišljaju na sve moguće i nemoguće, pa i na ono, na što inače ne bi nikad nadošli.

Vraćali su se jedan po jedan, koji su ga uzalud tražili, te još prije ponoći bje posve jasno, da se je dogodilo nešto posve neobično. Najzanimljivije je pri tome, da nije nitko ni pomislio, pa ni spomenuo, da se mogla dogoditi kakva nesreća, u kojoj bi on stradao. Na to nije nitko pomišljao, iako, zaista, nije bilo ni na čemu osnovano, da se na to ne pomišlja.

Viduka Peršić je mienjao boje u licu i zgrizao pola brka od biesa i ljutnje. Očima je sjekao i strigao oko sebe kao da traži, s kim bi se pograbio i potukao, da barem nekako izkali svoj očaj, srdžbu i bjesnilo. Kako mu je krv udarala u lice, tako su mu

rieči navirale na jezik, iako je bio još prilično triezan:

- Ni car, a kamo li Kresojići ne smi praviti komendiju iz Peršića! - vikao je kao lud.

- Nemoj, prijašine, tako! - mirio ga je did Perjas. - Ja virujem, da nije ništa, a ako j' što, onda nije komedija s Peršićim, man s Kersojećim. Al nije, ako Bog da, ni s vami ni s nami!

Jedva su ga umirili, pa je i on nastavio piti i jesti. Jedino, što ne učiniše - ne skidoše jabuke s barjaka, jer mladenci nisu išli na počinak. Matija je mladu poslije ponoći na vješt način izvela od stola i odvela je k babi Barici, da kod nje malko upočine i pospava. Pristala je, da legne, al joj san nije htio na oči, a u glavi joj je prvi put u životu čekicalo i žarilo kao da će joj mozak izskočiti na oči. Ustala je u cik zore i vladala se u kući kao da je sve u najvećem redu: polivala je svatima vode u ruke, da se umivaju, dodavala im ručnik i primala njihove darove.

Pirovanje je nastavljeno preko celog dana sve u očekivanju, da će se Ivan ipak odnekud pojaviti. Napose je Perjas nastojao, da društvo održi na okupu, jer nije mogao dopustiti, da se svadba u Kresojića kući svrši kao još nigdje i ni u čijoj kući. Najteže je bilo Matiji, Ivanovoj majci, jer je ona osjećala neku odgovornost i krivnju za postupak svoga sina, al nije bila najviše iznenađena. Ona ga je najbolje poznavala, najviše je s njim doživjela, pa je bila najbliža njegovu načinu mišljenja i zaključivanja. Neopisivo ju je boljelo, što je tako načinio poslije vjenčanja, kad je mogao sve razvaliti prije neg je djevojku svezao sa sobom za cijeli život. Što je uobće otišao u bazanje - nekako je spadalo u njegov način rada i mišljenja, pa majku niti nije unesrećila sama ta činjenica. Kad mu je Sve-mogući tako ostavio, tu se ne da mnogo promieniti, al je ipak trebao postupati drugačije, jer to mi možemo i moramo ravnati. Kad imamo pred sobom orahovu dasku, onda je do nas, da li ćemo je izblanjati i ugladčati, da se sjaji kao ogledalo, il ćemo je samo utesati il možda tek utaslačiti, al nije u našoj moći, da iz nje načinimo javorovinu, ebanovinu il bjelokost. Što možemo, možemo, a što nam nije dano, ne smije se od nas ni tražiti ni očekivati.

DRUGI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (2. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Štaviše, „još se počese“, na nagovor Podgoričana, „množina turčiti“. Vladika Danilo je onda odlučio da ucjenom i mitom pokuša ohrabriti Crnogorce „da Turke pobiju“. U međuvremenu je čuo da se „skadarski Turci“ spremaju da ga uhvate zato što je „bunio Crnogorce“. Zato je pozvao Vuka Borilovića i četvericu braće Martinovića i rekao im da "ako neće Turke pobiti koji su među njima“, onda će se on „maći iz Crne Gore“. Kako su mu odgovorili da oni "ne smiju uložiti“, odnosno napasti Bošnjake, to im je kao poklon, a ustvari mito, dao svoju sablju, ćurak, pušku vezenu srebrom i deset dukata. Mada su poklone zadržali, odbili su da idu na Bošnjake, dok im vladika ne da svoje ljude.

Vladika kaže da su njegove ljude tražili zato što su se bojali da „jedan drugog ne izdaju“. Tako su trojica vladičinih momaka, odnosno tjelohranitelja

pošli sa Borilovićem i Martinovićima i oni su ustvari prvi počeli „biti Turke“. Prvi su na udaru bili Bošnjaci u Cetinjskom Polju, a zatim oni iz Crmnice i Rijeke Crnojevića. Oni koji nisu uspjeli uteći u Podgoricu ili Skadar, ubijeni su ili pokršteni. Prema historijskim izvorima, krajem XVII. vijeka u staroj Crnoj Gori je živjelo oko 800-1.000 Bošnjaka, kojih poslije 1711/12 na tom prostoru više nema. Na Bošnjake, tj muslimane podsjećaju samo još toponimi. Postojalo je 6 džamija, od kojih nijedna nije sačuvana....

Etički i historijski gledano, „istraga poturica“ je bila jedan čin lišen svakog „čovjstva i junaštva“, kako će se kasnije prenositi u epskim i narodnim predanjima, i kako će ga srpski i historijski historičari uzdizati i tumačiti. Prema zapisu samog vladike Danila vidi se da se svi akteri tog događaja ponašaju jadno, a lažu jedni drugima čak i kada „daju vjeru“. Međutim, kada se radi o Crnogorcima to i nije nešto čudno. O Crnogorcima Dositej Obradović kaže: “Znaš ti dobro, da Crnogorac ubije čovjeka kako god diviju kozu, pak otposti, krađu, laži i svaku objedu i nepravdu uzda se ...“ Dositej Obradović, Sovjeti zdravog razuma, 11 izdanje, Novi Sad, 1808, str 56

A na drugom mjestu, u Basnama, o nekim naslijeđenim običajima Crnogoraca Dositej Obradović piše:

“Pogani su, prokleti i večne sramote dostojni neki mesta običaja, gdi, za osvetiti krv jednoga - ode nečovek, pak ubije drugog koji tome nije

ništa kriv. Ova se ljuta i prokleta dela onda tvore, gdi ne ima dobri zakona ni upravljenija. Ljudi! Ljudi! Oćete li kadgod na nebo pogledati i pomisliti, da je Bog nad vami, koji vas gleda i vidi, i koji će vam suditi?...A u vremena mira krv čovečsku proliti i života ga lišiti! Takovi niti je kad verovao, niti veruje Hrista, no samo-ga đavola, kome s takovi deli služi. Dakle, oni, koji su takovi, ili nek prestanu od takovi prokleti i vražiji običaja i dela i neka uvedu između sebe poredak, zakone i sud, ili barem neka ne lažu, nego neka se i slavom Hrista odreku, kojega presvetu nauku i pravdu niti slušaju niti poznaju. Oni, kad se među sobom pozdravljaju, vele jedan drugom: Svijetao ti obraz! Ovo je prekrasan pozdrav Ali valja čisto znati, da oni, koji u vreme mira tuđe nepravdno grabe i otimaju, i druge lupeškim načinom ubijaju, ini su za vešala. A može li ikada svetao obraz biti onoga, ko je dostojan da na vešali visi. Njemu je crn obraz pred ljudima i Bogom, i on je niko i ništa, i poganin. Ali će se onaj pokajati, koga je srce tako opoganjeno, da u vreme mira čoveka može ubiti? Nikad do veka. On ne zna šta je pokajanje, ne samo u vreme bolesti laže, a oće Boga da prevvari. No misle takovi, da su hrabri junaci. I u tome se ljuto vara-ju, niti znadu, što je pravo, razumno i pošteno junaštvo...” Dositej Obradović, Basne, I izdanje, 1788, str 192-195

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (7. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

4. Hrvoje Vukčić Hrvatinić, vojvoda splitski i ban hrvatski i dalmatinski

Hrvoje Vukčić Hrvatinić (1350.-1416.), sin je Vukca Hrvatinića i dubrovačke plemkinje iz kuće Lukarić.

Povjesničar Ferdo Šišić smatra da se Hrvoje Vukčić Hrvatinić rodio u Kotoru (Kotor Varoš) i da je ondje često boravio u svom tvrdom Bobasu, čije zidine još i danas strše iznad Jakotinke, dvadesetak minuta hoda daleko od grada. U narodu do današnjih dana živi predaja kako je Hrvoje skočio na svome vrancu čak s Ravnog Čepka preko Jakotine "do svojih dvorova i pokazuje se na otiske konjskih kopita utisnute u tvrdom kamenu.

U drugoj predaji se kaže da su se ovdje u vrijeme Hrvoja legli sokolovi koji su lovili ribu po jezerima od Ohrida do Plitvica, dok se nisu raselili, a u njihova se gnijezda uselile vrane."³⁰

Kralj Stipan Tvrtko I. 1380. godine imenovao ga je vojvodom bosanskim. Kralj Ladislav Napuljski imenovao je njega i brata Vukca banovima Hrvatske i Dalmacije. Imao je veliki ugled na dvoru bosanskih kraljeva Tvrtka I., Dabiše i Tvrtka II. Hrvoje je htio Hrvatsku i Dalmaciju pridružiti Bosni. Kralj Ladislav mu je dao titulu

hercega splitskog, dodijelivši mu Split, Brač, Hvar i Korčulu. Preko svoje žene Jelice dobio je i Omiš. Hrvoje je s prijestolja skinuo kralja Ostoju i postavio na prijesto Stipana Tvrtka II. Tvrtkovića.³¹

Hrvoje Vukčić Hrvatinić ostavio nam je znamenita djela *Hrvojev misal* i *Hvalov zbornik*.

Hrvoje je imao silnu moć pa su ga zvali neokrunjenim kraljem.

Hrvoje je bio prijatelj s kraljem Žigmundom, ali je s njim ušao u rat jer ga je ugarski ban Pavao Čupor na Žigmundovu dvoru pozdravio mukanjem. Kažu da je Hrvoje bio i "izgledom i ponašanjem nalik biku".³²

To se razglasilo po dvoru pa je Hrvoje postao predmetom ismijavanja. Hrvoje je zbog toga bio uvrijeđen; te se, ne mogavši to podnositi, pobuni protiv Ugara. Tada je u pomoć pozvao tursku vojsku i s njom poharao Bosnu. Ugarski se kralj u to vrijeme nalazio u Konstanzi kako bi iskorijenio husitsko krivovjerje. Vidjevši kako Hrvoje s turskom vojskom hara Bosnu, ugarski plemići Ivan Gorjanski, Ivan

Morović i Pavao Čupor s vojskom krenu na Hrvoja. Ugarska vojska je nanosila goleme gubitke Hrvojevoj i turskoj vojsci, a tada su se Hrvojevi vojnici popeli na obližnja brda i vikali kako bježi Ugarska vojska. To je izazvalo pomutnju među Ugari- ma pa su povjerovavši Hrvojevim vojnicima počeli bježati. Tako Hrvoje pobijedi i zarobi

mного plijena i plemića, a među njima i Pavla Čupora koji bijaše uzrok tome ratu. Hrvoje naredi da Čupora zašiju u govedu kožu, "obasipajući ga pogrdama i govoreći mu: Vi, koji ste u ljudskom obličju oponašali glas goveda, sad isti taj glas zaodjenite u obličje i kožu njegovu".³³ Utopio ga je vezana u rijeci.

To je bio prvi pristup Turaka u Bosnu. Tada je Mehmed prvi put postavio svog sandžaka u gornjoj Bosni, Isaka kojega je ubio Nikola Slaven po nalogu cara Žigmunda. Kada je Hrvoje vidio da su ga Turci izdali, ubrzo je umro od očaja.

Turci su Kotor Varoš zaposjeli 1519. godine, a do tada je bio u sastavu Jajačke banovine, osnovane s nakanom da se zaustavi prodor Turaka prema zapadu. Turci su u Kotor Varoš smjestili svoju posadu koja je tu ostala sve do 1838. godine. Za vrijeme turske okupacije Kotor Varoš pripada jajačkom kadiluku, a vojnički kobaškoj kapetaniji.

5. Zaključak

Nikola Lašvanin navodi prvoga bosanskog bana Ivana Kotromanovića, a većina povjesničara smatra da je prvi bosanski ban Borić. Banovanje Kulinovo ostalo je u usmenoj predaji do naših dana te se i sada može čuti "Za Kulina bana bijaše lijepih dana." Bosna je svoj vrhunac doživjela za vrijeme kralja Tvrtka I. Nakon Tvrtkove smrti (1391.) vladari su se svadali i borili jedni protiv drugih pozivajući u pomoć Turke. Tako su stvoreni uvjeti za pad Bosne. Predzadnji bosanski kralj To-

Hrvoje Vukčić Hrvatinić

maš se, prema predaji, pobratimio s Mehmedom II. Zato su ga 1461., na nagovor Ugara, zadržali njegov brat Radivoj i sin Stipan Tomašević. Dvije godine kasnije Stipan Tomašević se na prijevaru predao Turcima, a oni su ga vodali kroz bosanske

gradove služeći se njime da pokore 117 gradova. Nakon toga su Turci okrutno smaknuli zadržanoga bosanskog kralja Tomaševića. Zavladaвши Bosnom, Turci su postavili dva, a Ugari jednoga vazalnog kralja.

³⁰ Anto S. Kovačević, *U zemlji punoj povijesti*, Kalendar sv. Ante., Svjetlo riječi, 1993. str. 107.

³¹ *Znameniti i zaslužni Hrvati*, Zagreb, 1925., str. 284.

³² Mavro Orbini, nav. dj. str. 426.

³³ Isto, str. 426.-427.

UROTA U KARADORĐEVU (4. dio)

Dogovor Milošević – Tuđman o podjeli Bosne i Hercegovine

www.hrvatsko-pravo.hr

Sljedeći politički potez srbijanskog "vožda" bio je OBNAV-LJANJE VELIKE SRBIJE pod plaštom Jugoslavije:

Slobodan Milošević je na srbski vjerski, pravoslavni blagdan "Vidovdan", dana 28. lipnja godine 1989. na proslavi 600 godina od Kosovske bitke na Gazimestanu (srpsko-osmanlijska bitka), na *meetingu* od oko milijun Srba, najavio institucionalne i izvaninstitucionalne bitke njegova režima. Bila je to najava rata nesrpskim narodima Jugoslavije.

Previranja u Srbiji, protumiloševićevske demonstracije i priprema rata za

Vuk Drašković

"Veliku Srbiju" protiv Republike Hrvatske u Miloševićovoj službi državne sigurnosti, i urota u Karadorđevu 1991. između Miloševića i Tuđmana o podjeli Bosne i Hercegovine

Šef srbijanske komunističke partije i prvi čovjek Srbije Slobodan Milošević je od svog uspona na vlast 1986. sve do 9. ožujka 1991. zastupao teritorijalno jedinstvo Titove Jugoslavije, koja je po njegovoj zamisli trebala biti strogo centralizirana, unitarna država pod njegovim osobnim vodstvom (na sastancima s drugim predsjednicima jugoslavenskih republika zagovarao je princip tzv. "čvrste federacije" u Jugoslaviji. Nakon 9. ožujka 1991. godine Milošević okreće ploču i postaje vatreni zagovornik integralnog srpstva na principu "svi Srbi u jednoj državi" odnosno zagovara raspad Jugoslavije i stvaranje "Velike Srbije", a njegov neformalni glasnogovornik postaje vođa Srpske radikalne partije Vojislav Šešelj koji javno iznosi ono što Milošević tajno zagovara – zapadne granice "Velike Srbije" na crti Virovitica-Karlovac-Karlobag. (Šešelj je unatoč četničkoj retorici spadao u prokomunističku opoziciju). Do preokreta u Miloševićevoj politici i taktici dolazi zbog previranja u samoj Srbiji

kada je četnički vođa Vuk Drašković na čelu ujedinjene srbijanske nekomunističke oporbe uspio 9. ožujka 1991. na ulicama Beograda organizirati dotada najveće protumiloševićevske demonstracije, većinom mladih ljudi koji su prosvjedovali protiv despocije koju je srbijanski "vožd" personificirao. (U Srbiji tada još nisu bili održani višestranački izbori kao u Sloveniji i Hrvatskoj.) Beogradske demonstracije pretvorile su se u nasilni i krvavi obračun Miloševićeve policije sa srbijanskom omladinom, u kojemu je ubijen jedan student. Milošević je praktički bio na koljenima. "Voždovu" diktatorsku vlast je izravno spasila intervencija "JNA" kada su glavni zapovjednici "JNA", Titovi generali Veljko Kadrijević i Blagoje Adžić, na ulice Beograda izveli tenkove i oklopna vozila, jer su Miloševiću komunističku vlast vidjeli kao jedinog jamca opstanka Titove Jugoslavije i komunističke "Jugoslovenske narodne armije", koju je (Jugoslaviju) Slobodan Milošević praktički svojom šovinističkom politikom razbijao, na što je 1989. upozorio Miko Tripalo u svojim političkim memoarima "Hrvatsko proljeće".

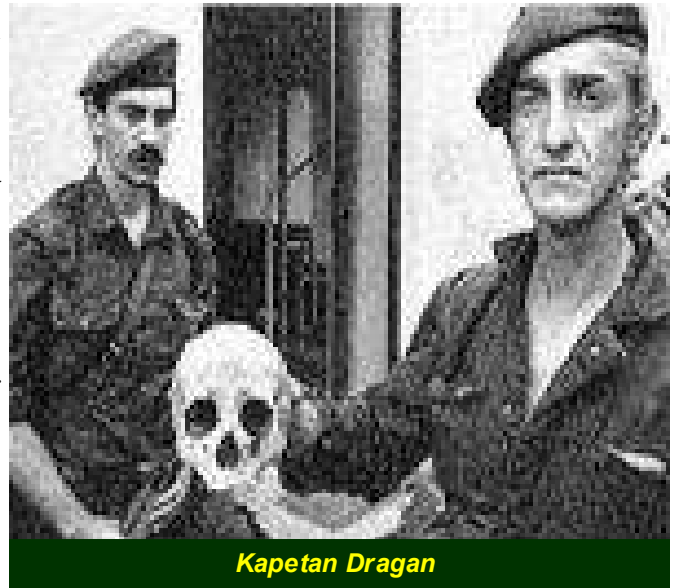
Već 15. ožujka 1991. je Slobodan Milošević preko svojih poslušnika u Predsjedni-

štvu SFRJ blokirao turnusni izbor hrvatskog predstavnika za položaj predsjednika Predsjedništva SFRJ i glavnog zapovjednika "JNA", i na taj umjetan način izazvao "ustavnu krizu", čime je "jugoslavenska kriza", na koju je Miloševića navodno poticala britanska tajna služba vlade njezina visočanstva Ujedinjenog Kraljevstva Velike Britanije, bila na vrhuncu, nakon što je počela represijom jugokomunističkog režima protiv kosovskih Albanaca 1981. godine i nastavljena represijom Miloševićeva režima i štrajkom albanskih rudara na Kosovu, u Starom Trgu.

Već 16. ožujka, tjedan dana nakon nasilnog sloma protumiloševićevskih beogradskih demonstracija je komunistički diktator Slobodan Milošević sazvao sastanak s predsjednicima srbijanskih općina, na kojemu je izjavio: *"Ako treba da se bijemo, bogami ćemo da se bijemo"* (glagol "biti" na srbskom jeziku u prijevodu na hrvatski jezik znači *tući se*, a u žargonu znači *ratovati*, op.a.). Pored toga je "vožd" naglasio još nešto, što će ga godinama nakon rata u Republici Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini učiniti najodgovornijim za velikosrpsku agresiju na obje nezavisne države: *"Vlada je dobila zadatak da pripremi odgovarajuće formacije koje će nas učiniti u svakom slučaju sigurnima, odnosno učiniti sposobnima da branimo interese naše Republike, a bogami i interese srpskog naroda izvan Srbije."* Bila je to najava osnivanja tajnih oružanih specijalnih policijskih jedinica u sastavu srbijanskog ministarstva unutarnjih poslova, koje su izravno podržale pobunu Srba u Republici Hrvatskoj i u

Republici Bosni i Hercegovini protiv nominalno demokratskih vlada, i koje su za vrijeme rata poticale i izvršavale etničko čišćenje hrvatskog i bosanskohercegovačkog nesrpskog stanovništva. Radilo se o jedinicama za specijalne operacije službe državne sigurnosti "DB" odnosno tajne policije Socijalističke Republike Srbije. Zapovjedni lanac odgovornosti, pa i odgovornosti za ratne zločine, išao je sljedećom crtom: Slobodan Milošević (šef države) – Jovica Stanišić "Ledeni" (šef tajne policije) – Franko Simatović "Frenki" i Radovan Stojičić "Badža" (operativni zapovjednici, Simatović odgovoran za Knin, a Stojičić za istočnu Slavoniju) – Dragan Vasiljević zvan "kapetan Dragan" (odgovoran za pobunu u Kninu) i Željko Ražnatović "Arkan" (odgovoran za istočnu Slavoniju) (zapovjednici na terenu).

Već 5. travnja 1991. "kapetan Dragan" postrojava Martićeve milicajce u Golubiću kraj Knina gdje otvara kamp za vojnu obuku pobunjenih Srba. Bilo je to samo četiri dana nakon što su Martićevi pobunjeni milicajci na Plitvicama, gdje su dizali oružani ustanak i od hrvatske specijalne policije dobili po prstima (tada je uhićen i jedan od vođa pobunjenih Srba, skladištar Goran Hadžić; jednom drugom prilikom je u Hrvatskoj uhićen i Željko Ražnatović "Arkan" i od nadležnog suda Republike Hrvatske zbog tero-

Kapetan Dragan

rističke djelatnosti osuđen na pet godina zatvora, ali ga je hrvatski državni vrh razmijenio pod čudnim i nerazjašnjenim okolnostima, iako nije bio špijun niti ratni zarobljenik nego terorist). Ratne pripreme koje je "kapetan Dragan" vodio u proljeće 1991. u Kninu bile su pod strogim nadzorom Beograda odnosno šefa srbijanske republike Slobodana Miloševića. Po istom principu je mjesec dana poslije ustrojena srpska teroristička jedinica "Tigrovi" koja je bila pod izravnim nadzorom komandanta Teritorijalne obrane Socijalističke Republike Srbije Radovana Stojičića Badže, vrhunskog specijalca koji je osobito Miloševićevo i Stanišićevo povjerenje stekao zahvaljujući slamanju velikog štrajka albanskih rudara u Starom Trgu. Obje formacije, "Knindže" i "Tigrovi" spojile su se u jednu specijalnu jedinicu kada je rat na umjetan i unaprijed pripremljen način 1992. preličen iz Hrvatske u Bosnu i Hercegovinu. Radilo se o Miloševićevoj "Jedinici za specijalne operacije" odnosno o jedinici srbijanske tajne policije, koja je 2003. likvidirala i premijera Republike Srbije Zorana Đinđića.

SRBI, HRVATI, BOŠNJACI - KRATKO POREĐENJE

dr. Muhamed Borogovac –
pisano bosanskim jezikom

Izjava kardinala Puljića nas je ponukala da razmislimo o Hrvatima u BiH. Nameće se prirodno poređenje sa susjednim narodima, Bošnjacima i Srbima.

Što se tiče nacionalne svijesti, sigurno se može reći da je BH Hrvatima ne nedostaje i tu su sigurno ravni sa Srbima, a daleko ispred Bošnjaka. Dok **veliki broj Bošnjaka misli da su "savremeni" ako su anacionalni građani svijeta**, dotle se Srbi i Hrvati ponose svojim rodoljubljem tj. domoljubljem. Nažalost, tu moramo konstatovati da su Srbi i Hrvati po tom pitanju savremeni, a mi Bošnjaci nazadni. (Vjerovatno je to iniciralo viceve o "glupim Bosancima" čitaj "Bošnjacima".) Nacionalna svijest, tj. patriotizam i općenito kolektivna osje-

Kardinal Vinko Puljić

ćanja su karakteristika razvijenih kultura, dok primitivne kulture podrazumjevaju isključivo lični egoizam okrenut materijalnim dobrima i nisu u stanju razumom da dokuče potrebu da se pojedinac ponekad angažuje i čak žrtvuje za kolektiv. Pećinski čovjek nije imao naciju i stotine hiljada godina razvoja čovjeka morale su proći do razvoja prvih država, i tek onda je razvoj civilizacije krenuo velikom brzinom.

Da ne bude nesporazuma, kada kažem da je razvijena nacionalna svijest civilizacijska tekovina ja ni na koji način ne opravdam zločin genocida kojega su četnici počinili u BiH u ime srpske nacije, tj. u ime velike Srbije. Jedna je stvar imati razvijenu nacionalnu svijest, patriotizam, a druga je stvar zločinima prisvajati tuđe.

A braniti ljudima da izgrade crkvu na Grbavici nije odraz nacionalne svijesti, jer istim tim kojima smeta crkva ne smeta što pola države BiH, tj. pola nacije BiH, ide u veliku Srbiju. To je samo odraz primitivizma današnjih (daytonskih) vlastodržaca u BiH.

Ono gdje Hrvati imaju problem je, 1. nedostatak političke zrelosti, i 2. infiltriranost "srbofila" među njihove političare, od Tuđmana i Bobana nekad, do Čovića i Josipovića danas.

I kod Bošnjaka su to ključni problemi, samo obrnutim redom. Naš najveći problem je apsolutna vlast četničkih agenata, bivših udbaša, koji čvrsto drže tu početnu prednost naslijeđenu iz Jugoslavije.

Nedostatak političke zrelosti

kod Hrvata najbolje karakterišu besmisleni politički potezi koji se ponavljaju od raspada Jugoslavije do danas, a tipičan primjer su upravo inicijative njihovih predstavnika kao što je i ova inicijativa biskupske konferencije, u kojima se tek tako, iz vedra neba traže četiri regije (kako su do sada govorili), ili 4 "federalne jedinice"?

Postavlja se prirodno pitanje: "Na osnovu čega biskupska konferencija traži 4 regije ili 4 federalne jedinice? Svako može svašta tražiti. Ali da bi zahtjevi imali ikakvu šansu na uspjeh, da bi bili ozbiljno shvaćeni, isti moraju biti utemeljeni u nekom pravnom aktu. Svaki građanin zna da nema koristi da npr. zahtjeva od komšije da pomjeri ogradu koji metar u svoje dvorište, osim ako mjerenjem može dokazati da je komšija bespravno upao u njegov posjed. Isto tako, pravo pitanje je na osnovu kojeg pravnog dokumenta mogu Hrvati tražiti konkretnu ravnopravnost, u vlasti na terenu.

Dakle, ako biskupi hoće da ispostave ozbiljan zahtjev, to bi bio npr. zahtjev za povratak Hrvata na vlast u Posavskim opštinama na osnovu Ustava Republike BiH. Jer taj Ustav je na silu, bespravnim sredstvima suspendovan, pa ga zato imaju pravo tražiti da nam se svima vrati. Taj Ustav je jedini pravni osnov kojega imaju na raspolaganju svi oni koji su ostećeni daytonom, jer jedino možeš tražiti da ti se vrati ono što ti je ukradeno, a ne neki izmišljeni ustav.

Izgleda da je Rubikon preko kojega biskupi ne mogu da pređu pogrešno uvriježena

"činjenica" da je ustav Republike BiH "komunistički" ustav i da je sve bolje od njega. Međutim, istina je da je Ustav Republike BiH davno prije rata prestao biti komunistički i u ekonomskom i u političkom smislu. Zar nismo i prije rata imali privatne firme i biznismene? Pa kako izabramo Aliju "muslimana" za predsjednika Bosne, ako je to bio komunistički ustav? Upravo je isti taj "predsjednik-musliman" Alija, da bi rušio Ustav Republike BiH, u najboljem četničkom interesu, taj ustav proglasio "komunističkim".

Dakle, jedini ozbiljan zahtjev koji bi mogao dovesti do povrat-

ka Hrvata u Posavinu i širom BiH je da traže povratak ustava Republike BiH kojega jedinog imaju pravo zahtijevati da im se vrati jer je i Hrvatima kao i Bošnjacima i Srbima otet bespravnim sredstvima od strane protagonista velikosrpskog projekta.

Ono što sviju zbunjuje je to što su Karadžićevi Srbi, isto tako, bez ikakvog pravnog osnova počeli tražiti Republiku srpsku i Alija sjeo sa njima dao im je za pregovaračkim stolom. Ali to je bio Alija, četnički agent pripremljen za to. Tu je bio osnov njihovog zahtjeva. Karadžić je tražio RS, izmišljenu iz vedra neba, ali je znao da ima čovjeka

na drugoj strani pregovaračkog stola koji će mu to isporučiti.

Isto tako je i Franjo Tuđman u Hrvatskoj sjeo sa pobunjenim Srbima da pregovara kako da im dade trećinu Hrvatske te je i potpisao osnivanje srpske "autonomije", "Republike srpske krajine", ali su hrvatski Srbi bili nezajazljivi i htjeli su sve odjednom te je to propalo.

Franjo Tuđman izgleda da je dobio pravog nasljednika u Josipoviću, koji opet sjeda se Srbijom da trguje, da se pogađa o agresiji i genocidu, nacionalnim žrtvama, itd. ukratko svetinja ma svakog savremenog naroda.

REPUBLIKA SRPSKA JE SRBIJANSKA EKSPLOZIVNA NAPRAVA KOJA IZRAVNO PRIJETI SIGURNOSTI CIJELE JUGOISTOČNE EUROPE! (1. dio)

Razgovor s prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem, hrvatskim povjesničarom, političarom i predsjedničkim kandidatom na posljednjim izborima u RH

Bedrudin Gušić, Boston, USA

Nažalost, u Hrvatskoj i danas veliku većinu moći, naročito u medijima, imaju nasljeđene komunističke strukture, koje nas i nadalje nastoje zadržati u duhovnom i materijalnom zarobljeništvu... Jugoslavenska država je u unutarnjoj i vanjskoj politici do krajnjih granica zlorabljivala temu žrtava rata, te nije dopuštala objektivna istraživanja niti bilo kakav slobodni javni govor o tome... Prema tome, za sada je jedino pouzdano i žalosno, da ne znamo broj žrtava koje su stradale u Jasenovcu... Moje istraživanje najviše se oslanjalo na jugoslaven-

ske komunističke dokumente koji su bili nedostupni prije 1990. godine. Svrha je bila iznutra saznati dublje idejne, normativne, organizacijske i druge uzroke, motive i okolnosti golemih poratnih zločina... Glavni organizator, nalogodavac i nadzornik zločina bio je vrh Komunističke partije Jugoslavije na čelu s Titom... Isto tako, katastrofalna je bila odluka Tuđmana (tj. RH, ali i države BiH) da se prema nekim međunarodnim zahtjevima ujesen 1995. g. zaustavi pobjednička akcija oslobađanja Banja Luke... Dodik je tipična srbijanska figura niže vrijednosti, koju srbijanski projekt može jednostavno zamijeniti novim Dodikom iz svojeg inkubatora... Mešić je samo u proteklih 20 godina, kao nitko u svjetskoj povijesti, odigrao veliki broj među-

sobno kontradiktornih političkih i idejnih uloga, što znači da je samo pokorno izvršavao naloge režisera... Nažalost, Josipović je u početnom kratkom roku povukao previše prosrbijskih poteza u kojima bi se mogao potpuno utopiti...

Gospodine Jurčeviću! Neke su Vas medijske kuće u RH nazvale novom ikonom hrvatske desnice. Jesu li Vas ispravno pozicionirali?

PROF. DR. JURČEVIĆ: Poku-

šaji da se golemo bogatstvo ljudske i događajne raznovrsnosti percipijski svrstava u crno-bijelu, tj. političku lijevo-desnu šablonu su potpuno neobjektivni i zastarjeli. Ta šablona u Hrvatskoj se ukorijenila u vrijeme komunističkog jednodomlja, kad se pojmom lijevog označavalo sve što je partiji bilo poželjno, a pojmom desnog se napadalo i osuđivalo sve što komunizmu nije bilo po volji. Nažalost, u Hrvatskoj i danas veliku većinu moći, naročito u medijima, imaju naslijeđene komunističke strukture, koje nas i nadalje nastoje zadržati u duhovnom i materijalnom zarobljenstvu.

Moj svjetonazor i djelovanje temelje se na humanističkim vrednotama i načelima pluralne građanske demokracije, te socijalnosti, slobodarstvu i ljudskim pravima. Stoga je razumljivo da se nimalo ne sviđam neokomunističkim, kao i drugim nehumanim i nedemokratskim strukturama, pa njihove propagandističke napade doživljavam kao neku vrstu priznanja i ispravnosti mojeg životnog puta kojeg sam odabrao.

"Problem proučavanja žrtava Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj" naziv je teme na kojoj ste magistrirali na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1997. godine. Zaista, ko su bili

dominantne žrtve toga rata u Vašoj domovini?

PROF. DR. JURČEVIĆ: Tijekom Drugog svjetskog rata na prostoru NDH se pored svjetskog vodio i okrutni građanski rat. Vojni i politički sukobi – u kojima je sudjelovala Njemačka, Italija, ustaše, četnici, komunistički partizani i druge skupine - su bili izuzetno složeni i promjenjivi, kako u pojedinim razdobljima, tako i na pojedinim područjima ili lokalitetima. Sukobi su se odvijali prema načelu „rat sviju protiv svih“. Sve strane su činile zločine, a žrtve su najčešće bili obični ljudi, koji su se protivno svojoj volji zatekli u različitim pogibeljnim okolnostima.

No, daleko najgore i najnemilosrdnije je bilo u zadnjih sedam mjeseci rata i naročito prvih poratnih mjeseci, kad je zločinački komunistički režim uspostavljao svoju vlast, te je neograničenim nasiljem vršio golema masovna pogubljenja, zatvaranja u logore, progone i pljačku imovine. Žrtve tog svekolikog komunističkog nasilja nisu bili samo zarobljeni vojni i politički protivnici, nego u najvećem broju obični građani za koje je komunistički sistem procijenio da bi mu mogli biti buduća politička opasnost.

O broju i strukturi žrtava u logoru Jasenovac postoje znatna odstupanja među povjesničarima/historičarima sa područja bivše SFRJ. Kakve su rezultate o tome polučila Vaša eventualna istraživanja?

PROF. DR. JURČEVIĆ: Jugoslavenska država je u unutar-njoj i vanjskoj politici do krajnjih granica zloupotrebila temu žrtava rata, te nije dopuštala objektivna istraživanja niti bilo

kakav slobodni javni govor o tome. Tako je režim problem žrtava rata na području Hrvatske **veo samo na jasenovački logor**, a o njemu se samo licitiralo brojevima žrtava. U različitim prigodama i za različite političke potrebe izmišljeni su nevjerojatno različiti brojevi žrtava. To jasno ilustrira **podatak da se u komunističkim izvorima kao najmanji broj navodi tek 55 (pedesetpet) jasenovačkih žrtava, a kao najveći čak 1,4 milijuna (milijunčetristotisuća) žrtava**. Između ta dva krajnja broja, svatko je u komunizmu za svoje potrebe navodio niz drugih proizvoljnih brojeva žrtava jasenovačkog logora, i uvijek se pronasao nekakav „stručnjak“ koji je jamčio da se radi o navodno neupitnoj istini.

Nažalost ni nakon 1990. g. nije s promijenila situacija, te se i nadalje ratuje neutemeljenim brojevima jasenovačkih žrtava, a sve podupiru stari ili novi „stručnjaci“, pa su se na internetu i u obliku knjiga pojavili i lažni poimenični popisi žrtava.

Prema tome, za sada je jedino pouzdano i žalosno, da ne znamo broj žrtava koje su stradale u Jasenovcu. A broj ratnih žrtava u Jasenovcu bi s mogao dosta pouzdano utvrditi, jer su u ratu vođeni višestruki popisi osoba koje su upućivane u Jasenovac, ali ovi dokumenti su nakon rata odneseni u Beograd i nisu dostupni istraživačima. No, usprkos tome, nedvojbeno je da je Jasenovački logor bio zločinačko mjesto u vrijeme postojanja NDH, kao i nekoliko godina nakon rata kad su ga kao logor nastavile koristiti jugoslavenske vlasti.

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . .“ (11. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović, Sarajevo

SALIHBEĞ: E pa kad je tako, onda i ja kažem: neće biti tvoja!

JUNUZ-EF.: Evo da hoće!

SALIHBEĞ: Neće!

JUNUZ-EF.: Hoće!

SALIHBEĞ: Evo glava, da neće!

JUNUZ-EF.: Evo glava, da hoće!

SALIHBEĞ: Ti misliš to može tako! Ima njih još kojima zazubice rastu za Džaferbegovicom, nije samo tebi!

JUNUZ-EF.: Koga ona odabere!

SALIHBEĞ: Tebe neće, pa koga god drugog, tebe neće!

JUNUZ-EF.: A hoće tebe, dušo!

SALIHBEĞ: To ćemo vidjeti! Ti si bezobrazan! Ja neću s tobom da razgovaram! (Skoči i pođe): Još se čok nije ni ohladio, a ti udario u svoje marifetluke! (Odjuri ulijevo).

JUNUZ-EF. (više za njim): A ti nisi! Zato se tako i džapaš! Krivo ti! Ali ćemo se počerati, pa kom obojci, kom opanci! (Ustao je i odjurio udesno. — Dotle je ADIL iznio naručene kafe).

AVDAGA: Vrati, moj sinko, vrati!

ADIL: Će su?

MEHAGA: Odoše u počeru za vukom...

(ADIL jedan čas zagonetno, u čudu, gleda kao da mu je to ne-shvatljivo, onda gundajući vrati

se natrag u kafanu).

AVDAGA: Svašta sam čuo, ali ovako nešto nikad nisam!

MEHAGA: A šta sam ti ja, ćojće, kazo!

AVDAGA: Ovo ti je, što no kažu: uđahalo ćoravo na sakato.

MEHAGA: Videćeš ti još tu trke i ćuda. Istom je početak.

(S desna dođe MIRALAJ-EFENDIJA u turskoj oficirskoj uniformi),

MIRALAJ-EF. (dolazeći): A Će vi biste, crn vam obraz bio, kada bega ubiše, a?

MEHAGA: To ti: iz neba, pa u rebra!

MIRALAJ-EF.: Jest! Ja nikom ne govorim iza leđa!

AVDAGA: Još ćeš reći da smo

mi krivi za begovu smrt!

MIRALAJ-EF.: I jeste — vi baš! Da ste mu skočili u pomoć, more bit on ne bi poginuo.

MEHAGA: A ne pitaš jesmo li bili tu, kad se gerga zametnula?

MIRALAJ-EF.: Nego Će ste bili?

MEHAGA; Otišli smo. Zatvorili, pa otišli.

MIRALAJ-EF.: Kako to? A meni kažu da se sve zbililo pred vašim očima.

AVDAGA: Ko je to kazo, slago je!

MIRALAJ-EF.: Hm! Čudno! Jedni kažu ovako, drugi onako! Kome čok da vjeruje?

MEHAGA: Treba ispeći, pa reći!

Braća Mehaga

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (10)

Bilal Hasanović: Ilmud-Din, Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Odnos prema životinjama

Islam, kao plemenita i humana vjera, određuje kakav odnos

čovjek treba da ima prema drugim živim bićima koja se nalaze i žive oko njega.

Islamsko učenje zabranjuje mučenje i uništavanje životinje. Posebno je zabranjeno spaljivati životinje, odnosno mučiti ih vatrom. Isto tako je zabranjeno zavađanje životinja, izazivanje

borbe i sukoba među njima i sl. Muhammed a.s. upozorava muslimane na to, pa kaže:

„Budite milostivi prema svemu što je na zemlji, pa će milost prema vama imati sve stoje na nebesima“.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (44. nastavak)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

To je utešno.

To nije samo utješno, to je tako. Hoću reći da ne treba neke stvari sam pred sobom preuveličavati. U posljednje vrijeme pratim kako u belgijskoj kulturi oživljava pojam *belgitude* ("belgijstvo", slično kao *negritude* "crnaštvo"), u kojem se dvije raznorodne etničke skupine prepoznaju i združuju, barem oni najemancipiraniji među njima. Ako se i jugoslavenstvo shvati prije svega kao volja da se prevladaju protuslovlja naših svijesti o sebi i svojoj prošlosti, kao potreba naroda, srodnih po svom porijeklu ili opredjeljenju, da se međusobno potpomožu i zajednički osiguraju (one druge poznate formule i njihove patetične dodatke ovdje ne spominjem), čini mi se da je ono — takvo jugoslavenstvo — kao pojam i kao stvarnost najbliže suvremenom historijskom umu.

Nećemo izgubiti svo-

je nacionalne posebnosti ako same nacije počnemo modernije shvaćati, u jednom svijetu koji više ne slični na onaj jučerašnji i u kojem ni mi sami nismo više ono što smo bili. Mnogo toga možemo, morali bismo, učiti iz vlastitih iskustava. Tko ne uči iz historije, rečeno je, mora ponovno proživljavati historiju, pa i njezine nedaće...

MODERNA I "POST-MODERNA" NACIJA

U poslednje vreme bilo je često govora o pojmu "moderne" ili čak "post-moderne" nacije. Kako vidite njezina obeležja?

Sami termini kojima se služimo — već sam o tome govorio — često su nepouzdan. "Moderna" ili "post-moderna"? Ostavimo ovaj put po strani terminološke rasprave. Jednom naprednom i aktualnom pojmu nacionalnosti mogla bi se pripisati obilježja poput slijedećih:

kritički odnos prema prošlosti (ali i prema sadašnjosti) vlastite nacije; razlikovanje tradicije i tradicionalizma; svijest o tome da, unatoč svemu, nema boljih i lošijih

nacija, nego da postoje prije svega one razvijene i nerazvijene, civiliziranije i primitivnije, manje ili više opterećene vlastitom prošlošću i suvremenim prilikama, frustrirane ili afirmirane u povijesti; odbacivanje nacionalizma kao primitivnog oblika nacionalnog osjećaja; vrednovanje ljudi i djela neovisno o tome pripadaju li vlastitoj naciji ili nekoj drugoj; spoznaja o tome da sve nacionalne posebnosti nisu vrijednosti, da to ne moraju biti samim tim što su nacionalne; dostojanstvo i tolerancija u odnosu prema drugima (strancima, inovjercima, npr. prema doseljenim radnicima u mnogim zemljama Evrope i Amerike, posebice obojenim); odvajanje nacionalnog od vjerskog; suprotstavljanje shvaćanju nacionalne kulture kao ideologije nacije, u svakodnevnom životu — nefavoriziranje pripadnika svoje nacije na štetu drugih; poštivanje tuđih nacionalnih vrijednosti; uvažavanje razlika. Sve to ne isključuje — ne mora isključivati — osjećaj pripadnosti vlastitoj naciji, odanost njezinim vrijednostima, kulturi, jeziku; spremnost da se očuvaju bitne nacionalne posebnosti.

IV NEDJELJA DOŠAŠGA GODINA C

Luka 1,39-48

U one dane
usta Marija i
pohiti u
Gorje, u
grad Judin.

Uđe u
Zaharijin
u kuću i
pozdravi
Elizabetu.

Čim Elizabeta
začu Marijin
pozdrav, zaigra
joj čedo u
utrobi.

I napuni
se
Elizabeta
Duha
Svetoga i
povika iz
svega
glasa:

»Blagoslov
ljena ti
među
ženama i
blagoslovlj
en plod
utrobe
tvoje!

Ta otkuda
meni da mi
dođe majka
Gospodina
mojega?

Gledaj samo! Tek što mi do ušiju
doprije glas pozdrava tvojega,

zaigra mi od radosti čedo u
utrobi.

Blažena ti što
povjerava da
će se ispuniti
što ti je rečeno
od
Gospodina!«

Tada Marija reče:

"Veliča duša
moja
Gospodina,
klikće duh
moj u Bogu,
mome
Spasitelju,

što pogleda na
neznatnost
službenice
svoje.

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN
i Župni ured sv. Nikole
Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449

Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (51. nastavak)

Mieczystaw Malinski

DOMAĆIN RANO UJUTRO IZAĐE NAJMITI RADNIKE U SVOJ VINOGRAD

Od kojeg si ti sata? Jutarnjeg, dopodnevno, popodnevno, večernjeg? Otkada si u Isusovoj službi? Od malih nogu, od prvog još nevještog križanja, od prvog još neshvaćenog očenaša, od prve

pričesti? Ili si se uključio prije po-dneva, u vrijeme mladalačkih oluja, kad si otkrio oslobađajuću istinu evanđelja? Možda si za som pošao tek kasnije, kad si

kao zreo čovjek spoznao što on znači za tvoj život i za život sva-kog čovjeka? Ili si jedan od još kasnijih, koga su Bogu pritrjemale boli i porazi te si kroz njih spoznao što je u životu vrijedno što nevrijedno i o čemu sve ovisi.

A možda će te Gospodin pozvati tek u zadnji čas, tek uoči tvoje smrti, tek tada ćeš povjerovati u otajstvo njegove smrti i njegova uskrsnuća. Bio ti onaj od prvog ili posljednjeg sata, kad god ti sreo Isusa, najvažnije je, da se od njega više ne odijeliš.

25. nedjelja kroz godinu A,
Mt 20, 1 — 16a

MEĐU SOBOM RAZGOVARAHU O TOM TKO JE NAJVEĆI

Naježimo se od pomisli, da je netko bolji, pametniji, inteligentniji i velikodušniji od nas. Ne želimo prihvatiti tu istinu iz straha, da se ne umanjna naša vrijednost. A kad bismo to nekom morali priznati, zašutjeli bismo. Strašimo se, da bi naše pozitivno mišljenje o drugom okrnjilo našu slavu, odvratilo oči ljudi od naše osobe. Pa i kad se odvažimo ne-kog pohvaliti, nećemo izostaviti prigovore i kritičke opaske.

Osloboditi se vlastitog ja, pokloniti pažnju drugome, uočiti njegovu vrijednost i priznati je pred

drugima — bez umanjivanja, već s najdebljim osvje-dočenjem — znak je nesebičnosti i veličine. To je put na kojem otkrivaš njegovo bogatstvo, na ko-jem po njegovim vrednotama razvijaš svoju osobnost.

25. nedjelja kroz godinu B,
Mk 9, 30—37

TKO JE VJERAN U NAJMANJEM, I U NAJVEĆEM JE VJERAN

Ima običnih dana u kojima se naizgled ništa ne događa, u kojim život teče uobičajenim ritmom poslova, ručkova i slobodnih popodneva, ritmom proizvodnje, znanosti, kulture.

A ima trenutaka — kako u životu čovjeka tako i naroda — u kojima čovjek spoznaje kolika mu je vrijednost, u kojima po svojoj savjesti protestira protiv zla, u kojima mu bijesnu u svijesti njegova elementarna prava, u kojima ide u boj za svoje svetinje. U takvim prijelomnim časovima ili se u čovjeku probudi osjećaj vlastite vrijednosti i samopoštovanja ili saginje glavu, baca se na koljena i — ponižen, malodušan, poput bespravnog puzavca — moljaka za svoj život.

25. nedjelja kroz godinu C,
Lk 16, 1 — 13

BOŽJI PUSTOLOV (3. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

NA NOVOJ RASKRSNICI

Nema nade za put u Svetu Zemlju, te iza dramatskih zapleta, punih opreznog istraživanja i Božjeg svjetla, nova Ignacijeva četa stavlja se potpuno na raspolaganje papi, zamjeniku Kristovu na zemlji, za širenje Kraljevstva Božjega.

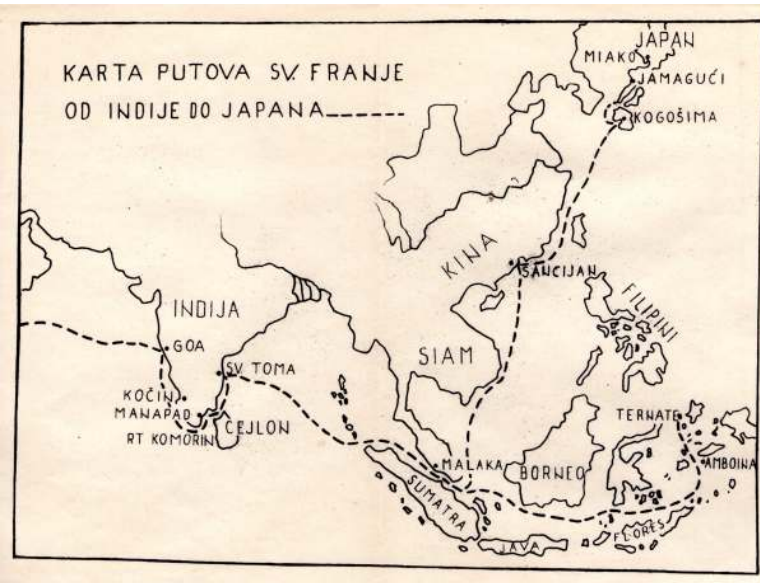
Pavao III. pošalje ih u razne gradove s raznim poslovima. Uspjeh i plodovi tih ljudi punih žara prvih kršćana iza Duhova čuju se na daleko, i do portugalskog kralja Ivana III. Taj zamoli papu 1540. godine neka mu od Ignacija pošalje desetak misionara za Indiju. No on odgovori da mu onda za čitav drugi svijet ne ostaje nitko. Stoga odredi Simona Rod-

Sv. Franjo Ksaverski

rigueza i Nikolu Bobadilju, koji je djelovao i na dubrovačkom području. No taj se vrati iz Napulja bolestan. Treba naći nekoga drugoga. Ignacije i Franjo jedno su srce i jedna duša, štuju se i dive jedan drugomu zbog djelovanja milosti u duši, ali prst je Božji tu, te Ignacije odabire i šalje Franju, da se više nikad ne vide u ovome životu.

Kratak je i besmrtni razgovor dvaju žarkih srdaca uronjenih u dubine Božje, a koja se nesebično ljube: "Magister Franjo! Put u Indiju bio bi pothvat za vas." A on:

— "Dobro, ja sam spreman."

Taj oproštaj stoji krvi, ali tom se žrtvom otvaraju vrata Japana i Kine.

Franjo pokrpi svoje haljine i polazi na put. Tri i pol tisuće kilometara projaši od Rima do Lisabona, kamo stiže koncem lipnja 1540. No do ožujka nema lađe za Indiju. Prime ga kralj i kraljica u dugu audijenciju te ispituju o načinu života nove družbe. Učini na njih izvanredan dojam. Nude mu hranu od svoga kraljevskog stola, ali on zahvaljuje te prosi hranu i dijeli obroke sa siromasi- ma u bolnici i gostinjcima. No to mu oduzima mnogo vremena te prima kraljevsku ponudu, ali sve bolje podijeli sirotinji a on uzima najlošije. Posla je mnogo i na sve strane, a Franjo stoji radije na usluge i pomoć puku nego velikašima, no ni njih ne odbija. Kad se približi doba odlaska, portugalski dvor traži neka Franjo ostane i djeluje u Lisabonu. Nagode se ipak tako da Simon Rodriguez ostane a mjesto njega pođe s Franjom o. Pavao Camerino.

PRATNJA KROZ ŽIVOT

Kralj naredi majordomu da se Franjo i drug opskrbe obilno pratnjom i svim potrebnim. Franjo uzme nešto odijela i nekoliko knjiga, među ostalima — nama Hrvatima opet nešto tako drago Marulićevo djelo *De institutione bene beateque vivendi* — koje će ga jedino uz brevir pratiti po Indiji i Japanu, i do vratiju Kine.

Kad mu grof nudi sobara, Franjo odlučno odbija, isto tako kao i običnoga slugu. Tada grof reče da će izgubiti ugled. Franjo pun žara izrekne ove

besmrtno riječi: "Gospodine grofe! Nastojanje da se na taj način dođe do ugleda i autoriteta, dovedoše Crkvu u žalosno stanje u kojem je sada. Sredstvo da se dođe do ugleda i autoriteta sastoji se u tome da čovjek sam pere rublje, brine se za svoj lonac ne zane- marujući kraj tog spašavanje bližnjega!!!"

NA BRODU ZA INDIJU

Na svoj 35. rođendan, 7. travnja 1541. ukrca se Franjo sa svojim društvom na lađu Santiago. Piše Ignaciju neka mu šalje često pisma o svemu da ima što osam dana čitati. Kako- va jednostavnost srca puna ljubavi. Putovat će do Goe godinu i 29 dana, sa 700 suputni- ka. Ljudi se na polasku opraštaju zauvijek, jer su teškoće i pogibli bile goleme. Na lađi stiska, hrana oskudna i presoljena, voda se dijelila jednoć na dan, oluje, vrućina, odijelo bi se poderalo, bo- lesti, uvijek pred sobom gledaju mrtvace, a umr- lo ih je nekoliko stotina. Franjo je patio dva mje- seca od morske bolesti, četrdeset dana od vrući- ne, pa je ipak bio anđeo svima. Služio im, poma- gao, prosió za sirotinju hranu od imućnijih, pro- povijedao, ispovijedao, tješio. Najmanji uzdah bolesnika budio ga iz sna. Smatrali su ga sve- cem, i on je na sve snažno djelovao. Na otoku Mozambiku morali su čekati od kolovoza 1541. do veljače 1542. Tu su mnogi putnici oboljeli; Franjo im je herojski pomagao. Suputnici su smatrali čudom Božjim i njegovim zaslugama što je umrlo samo 40 osoba. Neki je putnik pod zak- letvom kasnije pripovijedao kako je Franjo neko- liko noći njegovao nekog mornara u besvijesti. Njega je stavio na svoj krevet a on ležao na nekoj dasci. Došao je ipak k sebi, ispovjedio se i primio sv. ulje, te smireno umro. Franji je to bila velika utjeha. No i sam je obolio te tri dana bio u ne- svjestici, a liječnik mu je sedam puta puštao krv iz žila. No ipak je bio vedar i sretan uz sve patnje tako da su ga nazivali samo "alegro — veseljak — radostan!"

A sam piše prvi puta s Mozambika sv. Ignaciju što su sve učinili za suputnike, a onda dodaje: "... naši poslovi ne idu za ljudskom korišću. već jedi- no za Bogom. Jer naše dosadanje patnje bile su takove vrste da im se za čitav svijet ne bih ni za jedan jedini dan izložio od svoje volje ..." A bio je uvijek dobrohotan, blag u sudovima i prema gre- šnicima, tumačio sve na dobro i našao uvijek pravu riječ da utješi.

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (8. dio)

Gen Kameni, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junake! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: **Reci. Deklaracija o Srebrenici?**

Čeda: **Наша драга Србијо у коју смо сви ми Срби са друге стране Дрине веровали, јел ти то нама управо забијаш нож у срце и дајеш легитимитет Западу да нас још више и јаче напада док нас тотално не уништи. Јер има ли им бољег аргумента него да кажу и ваши су вас осудили. Могли сте бар сачекати да се све те ствари испитају да се каква таква истина утврди а не трчати пред руду. Продаћете душу само да би добили неке позитивне сигнале са запада,**

па и сопствену браћу али то нека је вама на част. Губите и последњег правог пријатеља јер је народ огорчен.

Antica: **Zar izdaja?**

Čeda: **Ово није издаја, ово је ВЕЛЕИЗДАЈА.**

Стидим се пред својим прецима и жртвама свих прошлих ратова.

Antica: **Pretjeruješ Čedo.**

Čeda: **Каква нам је држава и не чуди ме. А да ли се нама неко извинио за наше жртве? Ако постоји таква нека резолуција, молим вас обавестите ме да се уверим у чудо.**

Antica: **Smiri se malo čovječe.**

Čeda: **Никад нисам више огорчење и понижење доживео и ја ову резолуцију не признајем. Ови што нису гласали, уствари јесу: једни, њих се то не тиче, а други радите шта хоћете. Све у свему крајње понижење а шта нас још чека то ће европејци тек видети. Сада повлачим свој потпис за нове изборе, због Назадњака-Напредњака а предлажем прикупљање потписа за поништење-непризнавање скупштинске резолуције.**

Antica: **Čedo vi Srbi morali biste biti kulturni narod, a ovako reagirate na očit zločin.**

Čeda: **Владари нашим животима! Будите**

принципијелни и не срамоти нас. Исхитрену Декларацију о злочинима над Србима никако не доносити. Који период ће да обухвати Ваш наручени писар? Ако издвојите један злочин који су се десио око Сребрнице, било би бар мало принципијелности. Али, не смете, суд на који се обично позивате ослободио је Насера, значи у селима око Сребрнице злочина није било. Није морално, срамота је да српска Скупштина усвоји Декларацију о страдању Срба после усвајања Декларације о Сребрници. Опет ће опозиција бити против. Опет ћете донети Одлуку са 127 гласова ЗА. Личите на малу децу која се игра крпењачом, а цео свет посматра колико сте наивни.

Antica: **Želim te još nešto upitati.**

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Đurđev danak – četnički sastanak, Dmitrov danak – četnički rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

SRAMNO RJEŠENJE (4. dio)

Razgovor s **Mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine. Što Vas muči?

Mr. Ivan Čulić: Napisao sam na cijenjenu adresu cijelo pismo. Nastavljam ga prikazivati.

Dana 22. lipnja bio sproveden na Bačvice u "Vojni sud" i tu me "U ime naroda." osudiše na dvije godine prisilnoga rada i četiri godine gubitka građanskih prava. Odveden u kažnjenički logor u Splitu. Od tuda prebačen u logor u Zadru. Ponovo vraćen u Split, te onda u Lepoglavu.

Na 6. studenog strada u Držićevoj ulici u Zagrebu. Na jesen iste godine, otišao sam u Našice. Radio za Šumske manipulacije tvornice tanina i papirila u Đurđenovcu. U rano proljeće 1949. nakon što je bila pozatvarana obitelj u Biorinama iz šumske manipulacije Gazije pobjegao na Ravnu Goru i radio u tvornici "Josip Puž". Od tuda, pred UDBom pobjegao u Opatiju u namjeri bijega preko granice u Trst. Uhapšen od UDBe i otjeran u zatvor u Opatiji. Iz Opatije vezan u lance i lisice dotjeran u zatvor u Rijeci. Iz Rijeke sam dotjeran u Generalski Stol. Od tuda sam dotjeran u Split, UDBa Katalinić brig. Tu mi je udbaš Crnogorac Grujo Novaković vezao struju za spolni ud.

Nakon izlaska iz toga zatvora u srpnju 1949. otišao u šumsku manipulaciju Duboka kod Slavonske Požege. Otišao tražiti svoju radnu knjižicu u Đurđenovcu i tu uhapšen i otjeran u zatvor u Našice. Nakon što sam od tuda pušten, vratio sam se kući u Biorine i tu uhapšen i otjeran u tvornicu u izgradnji, "Jugovinil" u Kaštel Šućurac.

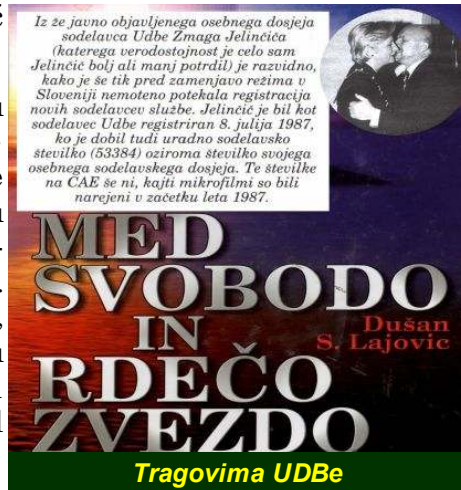
Od tuda sam pobjegao na 11. prosinca. Na Cvjetnu Nedjelju 1950. uhapšen u krevetu od UDBe i potjeran u Imotski u zatvor. Iz Imotskoga dotjeran na Katalinića brig u Splitu. Od tuda dotjeran u zatvor u Karlovac. Nakon otpusta iz toga zatvora otišao na imanje pravoslavnih popova Labudnjača, u Vajsku, u Vojvodini. U rujnu 1952. otjeran u Prile u vojsku. Nakon izlaska iz vojske otišao u Karlobag, te radio na cesti za Vijadukt. Onda sam otišao raditi u Liku, građevno poduzeće "Građevinar".

Otišao onda u Zagreb i radio na poduzeću Visokogradnja. Bježao preko granice i uhapšen u Kozini. Dotjeran u zatvor u Puli. Nakon puštanja iz tog zatvora, vratio se kući i neko vrijeme radio sa sestrom Nedom u postolarnici. 1957. otišao u Istru i tu radio na cestama do jeseni iste godine i onda došao i radio za poduzeće "Rječina" i "Asfalt" sve dok nisam u rujnu 1960. pobjegao u Njemačku.

Tuđa zemlje, dade mi rada i kruha i što je još važnije, dade mi utočište. Tisuću devetstotina i šezdesete dodoh u ovu bla-goslovljenu zemlju. Dade mi rada, kruha i slobodu. Nigdje Udabaša da me slijedi. Ta me zemlje još i danas uzdržava.

Ovdje Vam prilažem svoj podnesak, kojega sam predao na dana 11. rujna 1993. u "Republički fond mirovi-nskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske Zagreb, Centralna Služba u Zagrebu. Iznos ukupnoga moga radnoga staža, prema Glasu Koncila "Kakova prava imaju bivši zatvorenici iz političkih razloga. Vrijeme iznosi 16. godina, 11 mjeseci i jedan dan. Pogledajte to! Mislim, da sam zaslužio, nakon svih tih muka, progonstva i rada, bar priznanje, da sam to sve odradio i imao bar neko pravo na mirovinu, koju mi svi os-

poravate, te Vas ja sve proklinjem koji ste u tome sudjelovali. Prokleti bili Vi i svi ostali u tom mom postupku. I prokleta bila ta Vaša Hrvatska za sve vremena! I još ću Vam napomenuti, prodajete hrvatsku imovinu strancima. Za što? Kuda trpate taj novac? Zatvarate svoje generale i one koji su se borili za samostalnu državu Hrvatsku. Svi vi bili skupa sa takvom Hrvatskom za sva vremena prokleti! Amen, Amen!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Kocke od oraha

Sastojine za biskvit:

8 jaja, 15 dag šećera,
20 dag čokolade,
21 dag mljevenih oraha i
1 prašak za pecivo.

Sastojine za nadjev:

22 dag mljevenih oraha,
18 dag šećera,
22 dag maslaca, 1 dl mlijeka i
1 vanili šećer.

Dobar tek!

Izrada biskvita: Od 8 bjelanjaka istući čvrsti snijeg, te dodati 8 žumanjaka, 15 dag šećera i 20 dag otopljene čokolade. Mikserom izmiješati. Na kraju umiješati 21 dag mljevenih oraha i 1 prašak za pecivo. Istresti u namašćenu i brašnom posutu tepsiju. Peči u pećnici ugrijanoj na 200°C oko 15-20 minuta.

Izrada nadjeva: Prokuhati 18 dag šećera, 1 vanili šećer i 1 dl mlijeka. U vrelo mlijeko usuti 22 dag mljevenih oraha i promiješati. Posebno izraditi 22 dag maslaca, te umiješati u smjesu od oraha.

Nadjev namazati na ohlađeni biskvit i posuti mljevenim orasima. Ostaviti da odstoji.

(Najbolje je kolač napraviti danas za sutra.)

PORUKE

SRETAN USKRS!

Draga braćo i sestre!

Isus je svojom mukom i smrću na križu uništio našu smrt.
A svojim uskrsnućem od mrtvih otvorio vrata vječnoga života svima nama.

Neka stoga Isus svojim Uskrsnućem rasvijetli Vaše pameti, a svojim

Božanskom Ljubavlju ispuni duše i srca Vaša da mognete postati novi uskrsni ljudi.

Pronosite zato radost Uskrsloga svim ljudima koje susrećete u svome životu da i oni spoznaju da je Isus njihov Spasitelj i Otkupitelj.

Sretan i blagoslovljen Uskrs svima vama i svim članovima vaših obitelji kao i vašim prijateljima i susjedima.

Sve vas skupa i svakoga pojedinačno puno puta pozdravljam.

Uz iskrene i srdačne pozdrave,

Vaš u Isusu i Mariji

Fra Jakov Ripić, O.F.M.

Trg V. Lisinskoga, 3

HR - 31.000 O S I J E K

Tel.: 031- 208.177

Mob.: 091-950.87.35

P.S.: Obvezatno otvorite moj Blog: jakovri-pic.blog.hr i tu ćete naći mnogo dobre duhovne hrane za vaše duše.

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković